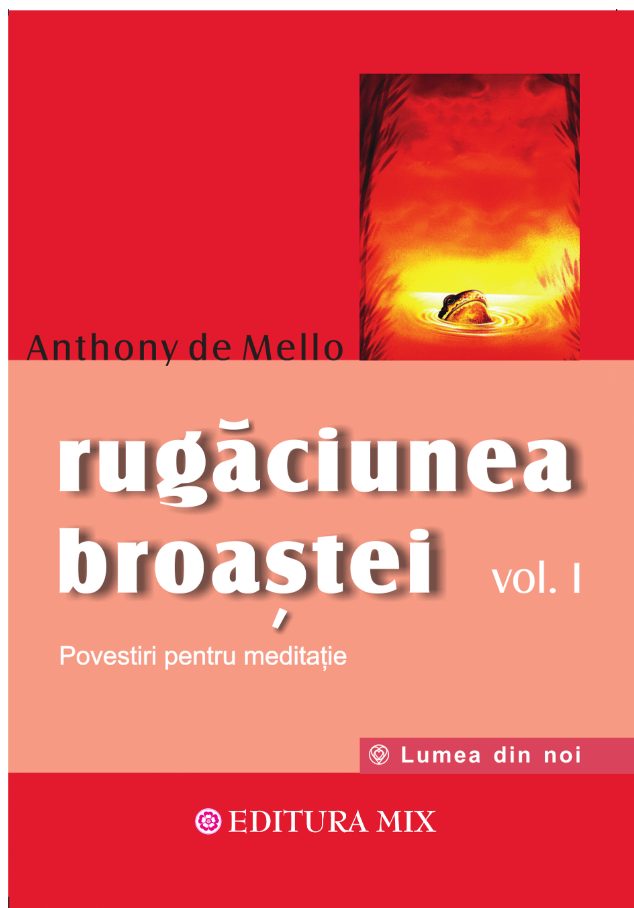
Anthony de Mello - Volumul I - Rugăciunea broaştei

Rugăciunea broaștei de Anthony de Mello este o colecție de povestiri care provin dintr-o mare varietate de ţări, culturi şi religii. Ele aparţin moştenirii spirituale şi umorului popular al întregii umanităţi. Talentul lui Anthony de Mello în Rugăciunea broaștei constă în culegerea și ordonarea lor după un scop bine determinat - acela de a ne ghida pe calea iluminării prin intermediul cunoașterii de sine.

Cuprins

Rugăciunea

Rugăciunea broaştei

Într-o noapte, pe când se ruga, fratele Bruno a fost tulburat de orăcăitul unui broscoi. Încercările lui de a ignora sunetele dizgraţioase s-au dovedit inutile, aşa că exasperat, a sfârşit prin a striga pe fereastră:
- Tăcere! Îmi fac rugăciunile!

Fratele Bruno era un sfânt, aşa că porunca lui a fost imediat ascultată. Toate creaturile vii din preajmă au tăcut, pentru ca sfântul să se poată ruga în pace.

În mintea lui Bruno a apărut însă o îndoială, care i s-a părut chiar mai tulburătoare:
- Dacă Dumnezeu ascultă cu aceeaşi plăcere orăcăitul broaştei ca şi psalmii tăi?

- Ce plăcere i-ar putea face lui Dumnezeu orăcăitul unei broaşte? nu s-a lăsat mai prejos Bruno.

Dar vocea interioară a insistat:
- De ce crezi că a inventat Dumnezeu sunetul?

Bruno nu ştia, aşa că s-a decis să afle de ce. El a ieşit la fereastră şi a strigat:
- Cântă!

Orăcăitul broscoiului s-a auzit imediat, însoţit cu veselie de toate broaştele din vecinătate.

Bruno a ascultat cu atenţie zgomotele şi şi-a dat seama că dacă nu le mai opune rezistenţă, ele nu mai sunt supărătoare, ci dimpotrivă, îmbogăţesc tăcerea nopţii.

Odată cu această descoperire, inima lui Bruno a intrat în armonie cu universul şi pentru prima oară în viaţă, el a înţeles ce înseamnă să te rogi cu adevărat.

Rabinul dansator

o povestire hasidică

Evreii dintr-un mic orăşel din Rusia aşteptau cu nerăbdare sosirea unui mare rabin. Era un eveniment extraordinar, aşa că şi-au pregătit multă vreme întrebările pe care urmau să i le pună omului sfânt.

Când acesta a sosit în sfârşit şi a fost întâmpinat de mulţime în sala din primăria oraşului, se putea simţi în aer tensiunea, căci toţi erau pregătiţi să asculte răspunsurile la întrebările lor.

La început, rabinul nu a spus nimic; doar a privit în ochii lor şi a mormăit o incantaţie. Foarte curând, toată lumea a început să mormăie odată cu el.

În continuare, el a început să cânte, iar mulţimea a cântat alături de el.

Apoi, rabinul a început să se legene şi să danseze cu paşi solemni. Întreaga congregaţie i-a urmat paşii.

În scurt timp, oamenii erau atât de absorbiţi de mişcări încât au uitat de orice altceva. În acest fel, fiecare persoană din mulţime a cunoscut Unitatea, fiind vindecată de diviziunea interioară care ne împiedică să cunoaştem Adevărul. A trecut o oră până când dansul s-a mai potolit.

Eliberaţi de tensiuni, cei prezenţi s-au aşezat şi o stare de pace s-a aşternut peste ei. Apoi, rabinul le-a adresat singurele cuvinte pe care le-a rostit în acea seară:
- Cred că am răspuns la toate întrebările voastre.

***

Un derviş a fost întrebat de ce îl adoră pe Dumnezeu prin dans. Iată ce a răspuns el:
- Deoarece a-L adora pe Dumnezeu înseamnă a muri faţă de sine. Dansul ucide egoul. Când egoul moare, toate problemele mor odată cu el Când egoul nu mai este, rămâne Iubirea. Rămâne Dumnezeu.

Rugăciunea baletului

Maestrul s-a adresat discipolilor săi în sala de spectacole:
- Aţi auzit multe rugăciuni şi aţi rostit multe rugăciuni. În seara aceasta, aş dori să vedeţi o rugăciune.

În acel moment, cortina s-a ridicat şi baletul a început. .

Picioarele orientate către Mecca

Un sfânt sufit a plecat în pelerinaj la Mecca. La poalele oraşului, el s-a aşezat pe marginea drumului, epuizat după lunga sa călătorie.

Nici nu a apucat bine să adoarmă, că a fost trezit de ţipetele furioase ale unui alt pelerin:
- Aceasta este ora când toţi pelerinii îşi înclină capetele către Mecca, iar tu stai cu picioarele orientate către altarul sfânt. Ce fel de musulman eşti tu?

Sufitul nu s-a clintit din loc. El s-a mulţumit să deschidă ochii şi să spună:
- Frate, vrei să-mi faci favoarea să-mi îndrepţi picioarele astfel încât să nu mai arate către Domnul?

Rugăciunea devotului lui Vishnu

Rugăciunea unui credincios adresată domnului Vishnu:

"Doamne, te rog să mă ierţi pentru trei păcate majore: mai întâi, am fost în pelerinaj la numeroasele tale temple, fără să-mi dau seama că tu eşti prezent pretutindeni.

În al doilea rând, te-am rugat de multe ori să mă ajuţi, uitând că tu eşti mult mai preocupat de bunăstarea mea decât sunt eu însumi.

În sfârşit, chiar acum păcătuiesc, rugându-mă ţie pentru iertarea mea, când ştiu foarte bine că toate păcatele noastre sunt iertate cu mult înainte ca noi să le comitem.

Inventatorul

După mulţi ani de muncă, un inventator a descoperit arta de a face foc. El şi-a luat uneltele şi a plecat în regiunile nordice, acoperite cu zăpezi veşnice, unde a iniţiat un trib în arta de a face foc şi în avantajele ei.

Oamenii au fost atât de absorbiţi de această noutate încât au uitat să-i mai mulţumească inventatorului, care într-o bună zi s-a făcut nevăzut.

Fiind unul din acei oameni puţini la număr înzestraţi cu harul modestiei, el nu dorea să rămână în amintirea acelui popor sau să fie respectat de el. Singurul lucru pe care îl dorea era satisfacţia de a şti că cineva a beneficiat de descoperirea sa.

Următorul trib la care s-a dus era la fel de dornic să înveţe ca şi primul, dar preoţii locali, văzând influenţa pe care străinul o avea asupra oamenilor, au dispus asasinarea lui. Pentru a nu fi bănuiţi de crimă, ei au instalat un portret al marelui

inventator chiar în altarul templului şi au conceput o Liturghie specială pentru el, pentru ca toată lumea să se închine lui şi pentru ca numele său să nu fie uitat nici-odată. Au decretat că noua Liturghie se va ţine întotdeauna şi că ea nu va fi modificată niciodată.

Uneltele pentru obţinerea focului au fost instalate într-o cutie, iar preoţii au afirmat că toţi cei care îşi vor pune mâinile deasupra lor cu o mare credinţă se vor vindeca.

Marele preot însuşi şi-a asumat sarcina de a scrie o carte despre Viaţa invent-tatorului. Aceasta a devenit Cartea Sacră a tribului, în care se vorbea de bunătatea şi de iubirea lui ca de un exemplu care ar trebui urmat de toată lumea, în care viaţa îi era elogiată, iar natura lui era decretată supraumană.

Preoţii au avut grijă ca noua Biblie să treacă din mâinile unei generaţii către gene-raţiile următoare, interpretând cu autoritate semnificaţia cuvintelor scrise în ea, respectiva vieţii sfinte a marelui inventator şi a morţii sale.

Cei care deviau de la această doctrină erau pedepsiţi cu moartea sau excomunicaţi. Prinşi în capcana acestor sarcini religioase, oamenii au uitat cu desăvârşire cum trebuie făcut focul.

Transformarea în foc

Din Vieţile părinţilor care au trăit în deşert:
Abatele Lot a venit la abatele Iosif şi i-a spus:
- Frate, după slabele mele capacităţi, eu îmi respect micile reguli pe care mi le-am asumat şi micul meu post, rugăciunea, meditaţia, tăcerea contemplativă. Atât cât pot, îmi curăţ mintea şi inima de gânduri rele. Ce altceva aş mai putea face?

Bătrânu1 l-a privit şi s-a ridicat în picioare. Şi-a întins mâinile către cer şi şi-a des-făcut degetele, care au devenit ca nişte limbi de foc:
- Asta mai poţi face: să te transformi în întregime în foc.

Rugăciunea cizmarului

Un cârpaci a venit la rabi Issac din Ger şi i-a spus:
- Spune-mi ce pot face în legătură cu rugăciunea mea de dimineaţă. Clienţii mei sunt oameni săraci, care nu au decât o singură pereche de pantofi. Îmi aduc pantofii seara târziu şi sunt nevoit să lucrez toată noaptea ca să îi repar. Dimineaţa, încă mai

am de lucru dacă doresc ca oamenii să poată pleca la lucru cu pantofii în picioare. Deci, întrebarea mea este: ce pot face în legătură cu rugăciunea de dimineaţă?

- Ce ai făcut până acum? l-a întrebat rabinul.

- Sunt zile în care îmi fac foarte rapid rugăciunea după care mă grăbesc să mă întorc la munca mea, dar mă simt un păcătos. Alteori, renunţ pur şi simplu la rugăciune, dar şi atunci mă simt un păcătos. Ori de câte ori îmi ridic ciocanul ca să bat cuiele în pantofi, îmi aud inima oftând: "Cât de nefericit sunt, căci nu-mi pot face rugăciunea de dimineaţă".

Rabinul i-a răspuns:
- Dacă eu aş fi Dumnezeu, aş preţui acest oftat mai mult decât rugăciunea de dimineaţă.

Rugăciunea alfabetului

O povestire hasidică

Într-o seară târziu, un ţăran sărman se întorcea de la piaţă, când s-a trezit că nu are cartea de rugăciuni la el.

Căruţa i se împotmolise în noroi, şi bietul om se temea că va trebui să-şi petreacă noaptea în pădure fără ca el să-şi poată rosti rugăciunile.

De aceea, el s-a rugat astfel:
- Doamne, am făcut o mare prostie. Dimineaţa am venit de acasă fără cartea de rugăciuni la mine, iar memoria mea este atât de slabă încât nu pot să-mi amintesc nici măcar o singură rugăciune fără ajutorul ei. De aceea, iată ce am să fac: am să recit tot alfabetul de cinci ori, foarte lent, iar tu, care cunoşti toate rugăciunile, vei putea să uneşti literele în cuvintele pe care nu mi le amintesc.

Auzind aceasta, Domnul le-a spus îngerilor săi:
- Dintre toate rugăciunile pe care le-am auzit astăzi, aceasta a fost cu siguranţă cea mai bună, căci a venit dintr-o inimă curată şi sinceră.

Profesiunea lui Dumnezeu este aceea de a ierta

Se obişnuieşte la catolici ca ei să-şi mărturisească păcatele unui preot şi să primească absolvirea lor ca semn al iertării lui Dumnezeu. Din păcate, foarte mulţi oame-

ni se folosesc de această metodă convinşi că obţin astfel un certificate din partea lui Dumnezeu care îi scapă de răsplata pe care o merită, căpătând o încredere mai mare în iertarea preotului decât în graţia lui Dumnezeu.

Aşa a fost tentat să facă şi Perugini, un pictor italian care a trăit în Evul Mediu, înainte de a muri. În cele din urmă, el s-a decis să nu se ducă deloc la confesiune, căci acest lucru ar fi însemnat o insultă şi un sacrilegiu în faţa lui Dumnezeu, părând că doreşte să-şi salveze pielea.

Soţia lui, care nu ştia nimic de frământările sale interioare, l-a întrebat dacă nu-i este teamă să moară nespovedit. Perugini i-a răspuns:
- Draga mea, încearcă să priveşti altfel problema: profesiunea mea este pictura, şi trebuie să recunoşti că am fost un pictor foarte bun. Profesiunea lui Dumnezeu este iertarea, şi dacă este la fel de bun în profesia sa cum am fost eu în a mea, înseamnă că nu am nici un motiv să mă tem.

Narada duce un vas cu lapte

Sfântul indian Narada a fost un mare devot al Domnului Hari. Iubirea lui faţă de acesta era atât de mare, încât într-o zi el a fost tentat să creadă că în toate cele trei-lumi nu exista nimeni care să-l iubească pe Dumnezeu la fel de mult ca şi el.

Domnul i-a citit în inimă şi i-a spus:
- Narada, du-te în oraşul de pe malul Gangelui şi vei găsi acolo un credincios al meu. Compania lui o să-ţi facă mult bine.

Narada s-a dus şi a găsit un ţăran care obişnuia să se trezească dimineaţa devreme, pronunţa numele lui Hari o singură dată, după care îşi înfigea plugul în ţărână şi lucra toată ziua. Noaptea, înainte să adoarmă, el mai pronunţa o dată numele lui Hari.

Narada s-a gândit: "Cum ar putea acest ţăran simplu să fie un devot al lui Dumnezeu? Văd că toată ziua este prins în treburile lui lumeşti".

Dar Domnul i-a vorbit din nou lui Narada:
- Umple până la refuz un vas cu lapte şi plimbă-te cu el prin oraş fără să verşi un strop.

Narada a făcut ce i s-a spus.

- De câte ori ţi-ai amintit de mine în cursul plimbării tale prin oraş? l-a întrebat Domnul.

- Niciodată, Doamne, a recunoscut Narada. Cum aş fi putut să-mi amintesc de tine când mi-ai poruncit să fiu atent la vasul cu lapte?

Domnul i-a răspuns:
- Vasul acela ţi-a absorbit atât de tare atenţia încât ai uitat cu desăvârşire de mine. Priveşte-l însă pe ţăranul care, deşi este împovărat de numeroasele sale treburi prin care îşi susţine familia, îşi aminteşte totuşi de două ori pe zi de mine...

Satul a fost întotdeauna ajutat

Preotul din sat era un om sfânt, aşa că ori de câte ori oamenii aveau probleme, apelau cu încredere la sfatul lui.

El se retrăgea atunci într-un loc special din pădure şi rostea o rugăciune pe care Dumnezeu o asculta inevitabil, astfel încât sătenii primeau întotdeauna ajutorul cerut.

Când preotul a murit, oamenii au continuat să apeleze la succesorul acestuia, care nu era un om la fel de sfânt, dar cunoştea secretul locului din pădure şi rugăciune a specială.

De aceea, el s-a, dus la locul respectiv şi a început să se roage:
- Doamne, tu ştii că eu nu sunt un sfânt, dar sper că nu o să te împiedici de acest lucru şi o să le refuzi consătenilor mei ajutorul cerut... De aceea, ascultă rugăciune a mea şi vino în ajutorul nostru.

Iar Dumnezeu i-a ascultat rugăciune a şi întregul sat a fost, ajutat.

Când şi acesta a murit, sătenii au continuat să apeleze la succesorul său, care cunoştea doar rugăciunea specială, nu şi locul din pădure.

De aceea, el s-a rugat:
- Doamne, ce îţi pasă ţie de un anumit loc? Oare nu este sfinţit locul de însăşi prezenţa ta sacră? De aceea, ascultă rugăciunea mea şi vino în ajutorul nostru.

Din nou, Dumnezeu i-a ascultat rugăciune a şi a continuat să-i ajute pe săteni.

Când şi acesta a murit, sătenii au continuat să apeleze la succesorul său, care nu cunoştea nici măcar rugăciune a specială.

De aceea, el s-a rugat:
- Doamne, nu cred că există nişte cuvinte speciale care să te impresioneze la fel de mult ca şi strigătul unei inimi tulburate. De aceea, ascultă rugăciunea mea şi vino în ajutorul nostru.

Din nou, Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea şi a continuat să-i ajute pe săteni.

Când şi acesta a murit, sătenii au continuat să apeleze la succesorul său. Acesta prefera însă banii rugăciunilor.

De aceea, el s-a rugat astfel:
- Ce fel de Dumnezeu eşti tu de vreme ce deşi poţi rezolva foarte bine problemele pe care le-ai cauzat singur, refuzi să ridici un singur deget în favoarea noastră până când nu te implorăm să faci acest lucru? La urma urmei, nu ai decât să faci ce vrei cu aceşti oameni. După care s-a întors la afacerile sale.

Şi din nou, Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui şi a continuat să-i ajute pe săteni.

Controlează rugăciunea vremea?

O femeie în vârstă, mare entuziastă a grădinăritului, a declarat odată că nu are nici o încredere în predicţiile meteo ale oamenilor de ştiinţă care susţineau că pot controla vremea. După părerea ei, singurul lucru necesar pentru a controla vremea era rugăciunea.

Într-o vară, când femeia era plecată în străinătate, seceta a lovit ţinutul ei şi i-a distrus toate plantele din grădină.

Când s-a întors, femeia a fost atât de supărată încât şi-a schimbat religia! Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi schimbat părerile prosteşti

Răspunsul târziu al lui Lakshmi

Răspunsul la rugăciunile noastre nu ne foloseşte la nimic, dacă nu vine la momentul potrivit.

În India antică se punea un mare preţ pe ritualurile vedice, considerate a fi atât de ştiinţifice încât dacă înţelepţii se rugau pentru ploaie, seceta nu venea niciodată.

Într-o zi, un om a început să se roage, potrivit acestor rituri, zeiţei prosperităţii, Lakshmi, implorând-o să îl îmbogăţească.

A continuat astfel să se roage fără nici un rezultat timp de zece ani, după care a realizat brusc natura iluzorie a bogăţiei şi a trecut la sihăstrie, refugiindu-se în munţii Himalaya.

Odată, pe când stătea în meditaţie, el şi-a deschis ochii şi a văzut în faţa lui o femeie de o mare frumuseţe, strălucind ca şi cum ar fi fost făcută din aur.
- Cine eşti şi ce faci aici? a întrebat-o el.

- Sunt zeiţa Lakshmi, căreia i-ai recitat imnuri timp de zece ani, i-a răspuns femeia. Am venit să îţi împlinesc dorinţa.

- O, draga mea zeiţă, i-a răspuns omul, între timp am cunoscut beatitudinea în meditaţie şi mi-am pierdut dorinţa de a fi bogat. Ai venit prea târziu. Spune-mi, de ce ai întârziat atât de mult?

- Ca să fiu sinceră, i-a răspuns zeiţa, dată fiind natura riturilor pe care le-ai îndeplinit cu atâta credinţă, ai fi meritat cu vârf şi îndesat să fii bogat, dar în marea mea iubire pentru tine şi în dorinţa mea de a-ţi asigura adevărata bunăstare, cea interioară, am preferat să mai aştept puţin.

Dacă aţi avea de ales, ce aţi prefera: împlinirea cererii voastre, sau graţia stării de pace, indiferent dacă o meritaţi sau nu?

Rugăciunea copiilor

Într-o zi, Mulla Nasruddin l-a văzut pe învăţătorul satului conducându-i pe copii către moschee.

- De ce îi duci acolo? l-a întrebat el.

- Seceta pârjoleşte ţinuturile, i-a răspuns învăţătorul, aşa că sperăm ca rugăciunile acestor minţi neprihănite să înmoaie inima Atotputernicului.

- Nu rugăciunile contează, i-a răspuns Mulla, indiferent dacă vin din partea unor minţi neprihănite sau a unor minţi criminale, ci înţelepciunea şi luciditatea.

- Cum îndrăzneşti să afirmi o asemenea blasfemie în prezenţa acestor copii?! A strigat învăţătorul. Dovedeşte ce ai spus, sau te voi denunţa ca eretic.

- E foarte simplu, i-a spus Mulla. Dacă Dumnezeu ar ţine într-adevăr cont de rugăciunile copiilor, în şcoli nu ar mai exista nici un învăţător, căci nimic nu detestă ei mai mult decât să meargă la şcoală. Motivul pentru care ai supravieţuit acestor rugăciuni este acela că noi, cei care ştim mai bine, te-am menţinut pe acest post!

Îngrozitor de plictisitor

Un bătrân pios se ruga de cinci ori pe zi, în timp ce partenerul său de afaceri nu punea niciodată piciorul în biserică. Acum, când împlinea 80 de ani, el s-a rugat astfel:
- O, Doamne! Încă din tinereţe nu a trecut nici măcar o singură zi fără să vin la biserică şi să-mi rostesc rugăciuni le de cinci ori, conform ritualului. Nu am făcut nici o mişcare, nu am luat nici o decizie, importantă sau nu, rară a invoca mai întâi Numele tău. Iar acum, la bătrâneţe, mi-am dublat eforturile şi am ajuns să mă rog ţie fără încetare, zi şi noapte. Şi iată-mă în faţa ta, mai sărac decât un şoarece din biserică. În schimb, priveşte-l pe partenerul meu de afaceri: nu se sfieşte să bea şi să joace, şi cu toată vârsta lui înaintată, se însoţeşte de femei cu un caracter îndoielnic; şi totuşi, este putred de bogat. Mă întreb dacă s-a rugat măcar o singură dată în viaţa lui. Doamne, nu mă rog ţie să fie pedepsit, căci ar fi un act lipsit de compasiune creştină, dar te implor, spune-mi: de ce, de ce, de ce... L-ai lăsat pe el să prospere, în timp ce pe mine m-ai ignorat cu totul?

- Deoarece eşti îngrozitor de plictisitor! i-a răspuns Dumnezeu.

Regula în orice mânăstire nu este: "Să nu vorbeşti”, ci "Să nu vorbeşti decât dacă îţi poţi îmbunătăţi tăcerea”.
Oare nu se poate spune acelaşi lucru şi despre rugăciune?

Despre rugăciune și cei care se roagă

Despre rugăciuni şi cei care se roagă:
Bunica:
- îţi spui rugăciunile în fiecare noapte?

Nepotul:
- O, da!

- Şi în fiecare dimineaţă?

- Nu, căci dimineaţa nu mi-e deloc frică!

***

O bătrână pioasă, după război:
- Dumnezeu a fost foarte bun cu noi. Ne-am rugat tot timpul, iar bombele au căzut în cealaltă parte a oraşului!

***

Persecuţiile lui Hitler împotriva evreilor au devenit atât de groaznice, încât doi evrei au hotărât să-l asasineze. Drept care şi-au pregătit armele şi s-au instalat într-un loc pe unde ştiau că va trece Fuhrerul. Timpul trecea, dar Hitler nu mai apărea.

Un gând teribil i-a trecut lui Samuel prin minte:
- Joshua, a spus el, zi repede o rugăciune, să nu i se fi întâmplat nimic pe drum!

***

Cei doi şi-au făcut un obicei din a-şi invita mătuşa cea pioasă să vină cu ei la picnic o dată pe an. Anul acesta au uitat însă.

Când invitaţia a sosit în sfârşit, femeia a spus:
- Acum e prea târziu! Am apucat deja să mă rog să plouă!

Te pot ajuta?

Un preot a observat o femeie care stătea în biserica goală, cu capul în mâini. A trecut o oră, apoi două, dar femeia a rămas în acelaşi loc.
Gândindu-se că este un suflet tulburat şi dornic să-i fie de folos, preotul s-a dus la femeie şi i-a spus:
- Îţi pot fi de vreun ajutor?

- Nu, mulţumesc, părinte, i-a răspuns femeia, am primit tot ajutorul. de care aveam nevoie.

Până când m-ai întrerupt!

Amândoi ascultă. Nici unul nu vorbește

Un bătrân obişnuia să stea nemişcat timp de mai multe ore în fundul bisericii. Într-o zi, un preot l-a întrebat despre ce îi vorbeşte Dumnezeu.

- Dumnezeu nu vorbeşte. El doar ascultă, a venit răspunsul bătrânului.

- În cazul acesta, despre ce îi vorbeşti tu?

- Nici eu nu vorbesc. Nu fac decât să ascult.

Cele patru etape ale rugăciunii;
Eu vorbesc, tu asculţi
Tu vorbeşti, eu ascult.
Nimeni nu vorbeşte, amândoi ascultăm.
Nimeni nu vorbeşte, nimeni nu ascultă. Tăcere deplină!

***

Sufitul Bayazid Bistami a descris astfel progresul făcut de el în arta rugăciunii: "Prima oară când am vizitat Kaaba la Mecca, am văzut Kaaba. A doua oară, l-am văzut pe Domnul în Kaaba. A treia oară, nu am mai văzut nici Kaaba, nici pe Domnul."

Akbar at namaaz

Împăratul mogul Akbar vâna odată prin pădure. Când a sosit vremea rugăciunii de seară, el a descălecat, şi-a întins pe pământ mantaua şi a îngenuncheat pentru ca să se roage, aşa cum fac musulmanii devotaţi pretutindeni în lume.

Chiar în acel moment s-a întâmplat să apară o ţărancă, speriată că bărbatul ei a dispărut dimineaţa de acasă şi nu s-a mai întors. Extrem de agitată, ea nu l-a observat pe împărat, aşa că s-a împiedicat de el. Fără nici cel mai mic cuvânt de scuză, ea s-a ridicat în picioare şi a continuat să alerge prin pădure.

Akbar a fost foarte indispus de această întrerupere, dar fiind un bun musulman, a respectat legea tăcerii în timpul namaaz-ului.

Chiar când îşi termina rugăciunea, femeia s-a întors, de data aceasta fericită, căci îşi găsise bărbatul.

Văzându-1 pe împărat şi întreaga sa suită, ea s-a înspăimântat. Akbar nu şi-a mai putut înfrâna furia şi a strigat la ea:
- Explică-ţi comportamentul lipsit de respect, sau vei fi pedepsită!

Dintr-o dată, teama a dispărut din privirea femeii.

Ea l-a privit în ochi pe împărat şi i-a spus:
- Măria ta, am fost atât de absorbită de gândurile mele încât nici nu te-am observat. Dacă nu mi-ai fi spus, nici acum nu mi-aş fi dat seama că m-am împiedicat de măria ta. Cum se face atunci că m-ai observat în timpul namaaz-ului, când ar fi trebuit să fii absorbit în Cel Unic, care este infinit mai important decât bărbatul meu pentru mine?

Împăratul a fost redus la tăcere, iar mai târziu le-a mărturisit celor apropiaţi că o ţărancă, ce nu era nici Mullah, nici erudită, l-a învăţat adevărata semnificaţie a rugăciunii.

Taurul furios

Într-o zi, Maestrul se ruga. Discipolii au venit la el şi i-au spus:
- Învăţătorule, învaţă-ne să ne rugăm. Iată cum i-a învăţat el...

Odată, doi bărbaţi se plimbau pe câmp, când au văzut un taur furios îndreptându-se către ei. Instantaneu, cei doi au rupt-o la fugă către cel mai apropiat gard, cu taurul pe urmele lor. Foarte curând, cei doi şi-au dat seama că nu au şanse de scăpare, aşa că unul a strigat către celălalt:
- Până aici ne-a fost! Nimic nu ne mai poate salva. Spune repede o rugăciune.

Celălalt i-a strigat peste umăr:
- Nu m-am rugat în viaţa mea, aşa că nu ştiu ce să spun.
- Nu contează. Taurul este pe punctul să ne ajungă din urmă, aşa că spune orice rugăciune.

- Bine. Am să spun rugăciunea pe care îmi amintesc că o spunea tata înainte de masă: Doamne, îţi suntem recunoscători pentru ceea ce vom primi.

***

Nimeni nu este mai sfânt decât cel care a descoperit acceptarea deplină a tot ceea ce există. În acest joc de cărţi numit viaţă, noi nu putem juca decât cărţile pe care

le-am primit, ţinând cont şi de talentul nostru la joc. Cei care insistă să primească o altă mână de cărţi sunt cei predispuşi către un eşec sigur.

Nimeni nu ne întreabă dacă dorim să jucăm. Această opţiune nu ne aparţine. De jucat, trebuie să jucăm oricum. Singura opţiune pe care o avem este legată de felul în care vom juca aceste cărţi.

Rugăciunea ca acceptare a vieții

Un rabin şi-a întrebat odată elevul ce anume îl supără.
- Sărăcia, i-a răspuns acesta. Sunt atât de sărac încât de-abia reuşesc să studiez şi să mă rog.

- În vremurile pe care le trăim, i-a spus rabinul, cea mai bună rugăciune şi cel mai bun studiu constau în acceptarea vieţii exact aşa cum este ea.

Într-o zi friguroasă îngheți

Într-o zi extrem de friguroasă, rabinul şi discipolii săi stăteau adunaţi în jurul unui foc. Citând din învăţăturile Maestrului său, unul din discipoli a spus:
- Într-o zi friguroasă ca asta, ştiu exact ce este de făcut!

- Ce? l-au întrebat ceilalţi.

- Să ne încălzim unii pe ceilalţi. Şi dacă nici acest lucru nu este posibil, ştiu foarte bine ce trebuie să facem.

- Ce?

- Să îngheţăm.

Realitatea prezentă nu poate fi cu adevărat respinsă sau acceptată.

Să fugi de ea înseamnă să fugi de picioarele tale.

Să o accepţi înseamnă să încerci să îţi săruţi propriile buze.

Tot ce trebuie să faci este să priveşti, să înţelegi şi să fii împăcat.

Prietenia cu dragonul

Un bărbat s-a dus la un psihiatru şi i-a spus că în fiecare noapte este vizitat de un dragon cu 12 picioare şi 3 capete. Era la limita puterilor, nu putea dormi toată noaptea şi era pe punctul de a ceda. Se gândise chiar la sinucidere.

- Cred că te pot ajuta, i-a spus psihiatrul, dar te avertizez că va dura un an sau doi şi că te va costa 3.000 de dolari.

- 3.000 de dolari! a exclamat omul. Las-o baltă! Mai bine mă duc acasă şi mă împrietenesc cu el.

Dumnezeu este pretutindeni

Misticul musulman Farid a fost rugat de săteni să meargă în audienţă la împăratul Akbar şi să-i solicite anumite privilegii pentru satul lor.

Farid s-a dus la curte şi l-a găsit pe Akbar tocmai când se ruga. Când împăratul a terminat,

Farid l-a întrebat:
- Ce fel de rugăciune i-ai adresat Atotputemicului?

- M-am rugat să-mi dăruiască succes, bogăţie şi viaţă lungă.

Farid i-a întors pe loc spatele împăratului şi a plecat murmurând:
- Am venit să-l văd pe împărat, dar am găsit un cerşetor, la fel ca toţi ceilalţi!

***

A fost odată o femeie plină de devoţiune şi dc iubire faţă de Dumnezeu. În fiecare dimineaţă ea se ducea la biserică. Pe drum, copiii o strigau, râzând de ea, cerşetorii o acostau, dar ea era atât de scufundată în adoraţia ei că nu observa nimic din toate acestea.

Într-o zi, ea s-a dus ca de obicei la biserică şi a ajuns tocmai când începea slujba. A împins poarta, dar aceasta a refuzat să se deschidă. A împins mai tare, dar a descoperit că poarta era blocată.

Disperată la gândul că va pierde slujba pentru prima oară în mulţi ani de zile şi neştiind ce să facă, ea a privit către cer.

Abia atunci a observat un bilet ce atârna de poartă, pe care scria: "Sunt plecat prin împrejurimi!"

***

A fost odată un sfânt despre care se spunea că de fiecare dată când pleca de acasă ca să-şi împlinească îndatoririle religioase, spunea: "Şi acum, Doamne, la revedere! Am plecat la biserică".

Călugărul și pasărea

Într-o zi, un călugăr se plimba prin împrejurimile mânăstirii, când a auzit o pasăre cântând.Vrăjit, a continuat să o asculte. I se părea că nu mai auzise niciodată o pasăre cântând. Când ciripitul păsării a încetat, el s-a întors la mânăstire şi a constatat, spre uimirea lui, că ceilalţi îl priveau ca pe un străin. Nici el nu-i mai recunoştea.

Abia după câteva zile şi-au dat cu toţii seama cine era. Se pare că omul nostru se întorsese la mânăstire după câteva secole. Întrucât a ascultat cu toată fiinţa lui, timpul s-a oprit pentru el şi călugărul a trecut în eternitate.

Rugăciunea devine perfectă numai atunci când timpul dispare. Senzaţia de a fi în afara timpului nu apare decât prin claritatea percepţiei Percepţia nu devine clară decât când scapi de prejudecăţi şi iese în afara conceptelor de câştig şi de pierdere.

Atunci se produce miracolul, iar inima se umple de uimire.

Deschiderea ochilor

Când maestrul l-a invitat pe guvernator să practice meditaţia, iar acesta i-a răspuns că este prea ocupat,

Maestrul i-a spus:
- Îmi aminteşti de un om care merge prin junglă legat la ochi şi prea ocupat ca să şi-i elibereze.

Când guvernatorul a invocat lipsa de timp, maestrul i-a spus:

- Este o greşeală să crezi că meditaţia nu poate fi practicată din lipsă de timp. Adevărata cauză este agitaţia minţii.

Picioarele pe masă

Un expert în productivitate a făcut odată un raport către Henry Ford.
- După cum vedeţi, domnule, raportul este favorabil, cu excepţia acelui om care stă cu picioarele pe birou. Nu face altceva decât să vă risipească banii.

- Omul acela a avut odată o idee care ne-a adus o grămadă de bani. Cred că îşi ţinea picioarele în aceeaşi poziţie.

***

A existat odată un tăietor de lemne epuizat care pierdea foarte mult timp şi energie încercând să taie lemne cu o secure ştirbă, căci - după cum spunea el - nu avea timpul necesar să se oprească şi să îşi ascută securea.

Biserica din pădure

A fost odată ca niciodată o pădure în care ziua cântau păsările, iar noaptea insectele. Copacii erau plini de flori şi toate creaturile pădurii zburdau, savurându-şi libertatea.

Toţi cei care intrau în această pădure erau conduşi la Singurătate, care era căminul lui Dumnezeu, cel care locuieşte în tăcerea şi în frumuseţea Naturii.

A venit apoi Era inconştienţei, iar oamenii şi-au construit clădiri înalte de sute de metri, distrugând apele, pădurile şi munţii într-o singură lună. Templele erau construite din lemnul pădurilor şi din pietrele care susţineau solul acestora. Turle şi minarete se ridicau falnice spre cer, iar aerul s-a umplut de sunetele clopotelor, de imnuri de slavă şi rugăciuni.

Dar Dumnezeu s-a trezit fără casă...

Dumnezeu ascunde lucrurile punându-le în faţa ochilor noştri. Stai! Ascultă cirripitul păsărilor, Şuierul vântului prin copaci. Sunetul valurilor oceanului. Priveşte copacii, o frunză care cade, o floare Ca şi cum le-ai vedea pentru prima dată.

Ai putea stabili astfel, subit, contactul cu realitatea, cu acel Paradis din care am căzut cu toţii în copilăria noastră, alungaţi de propria noastră cunoaştere.

Saraha, misticul indian, a spus: "Cunoaşte savoarea lipsei de cunoaştere”

Luciditatea

Stâlpii religiei

În ţinut a avut loc o mare persecuţie religioasă, iar cele trei Principii fundamentale ale religiei: Scriptura, Adoraţia şi Caritatea au apărut în faţa lui Dumnezeu pentru a-şi exprima teama că dacă religia va dispărea, ele vor înceta să mai existe.

- Nu vă faceţi probleme, le-a spus Domnul. Am intenţia să trimit pe pământ pe Cineva care este mai mare decât voi trei la un loc.

- Şi ce nume va purta Acela?

- Cunoaşterea de sine, le-a răspuns Domnul. Ea va face pe pământ lucruri mai mari decât aţi făcut vreodată voi.

Cei trei înțelepți

Trei înţelepţi au pornit la drum, căci deşi erau consideraţi plini de înţelepciune în ţările lor, erau suficient de smeriţi pentru a considera că îşi vor putea lărgi orizonturile în această călătorie.

Nici nu au ajuns bine în ţara vecină când au văzut de la mare distanţă un zgârie-nori. Oare ce putea fi acel obiect enorm, s-au întrebat ei.

Răspunsul firesc ar fi trebuit să fie: du-te şi descoperă singur. Da, dar acest lucru s-ar fi putut dovedi prea periculos. Dacă era ceva care explodează atunci când se apropie cineva de el? Era mult mai înţelept să îşi dea seama despre ce este vorba înainte de a se apropia'.

Drept urmare, cei trei au avansat diferite teorii, au examinat argumentele din toate unghiurile şi au respins contra argumentele pornind de la experienţa lor anterioară.

În cele din urmă, ei au stabilit, pe baza aceleiaşi experienţe, că indiferent despre ce ar fi fost vorba, obiectul respective a fost creat de nişte uriaşi. Au ajuns astfel la concluzia că ar fi mult mai bine să evite complet această ţară. De aceea, s-au întors acasă, convinşi că experienţa lor s-a îmbogăţit cu ceva.

Presupunerile afectează observaţia.
Observaţia alimentează convingerea.

Convingerea dă naştere experienţei:
Experienţa generează un anumit tip de comportament;
Care, la rândul 1ui: confirmă presupunerile.

Zborul vânătorilor

Doi vânători au închiriat un avion şi au plecat la vânătoare într-o regiune împădurită. Conform înţelegerii, pilotul s-a întors peste două săptămâni ca să-i ia acasă.

El a privit animalele împuşcate şi a spus:
- Avionul nu poate duce decât un singur taur sălbatic. Pe celălalt va trebui să-l abandonaţi.

- Bine, dar pilotul de anul trecut a luat doi tauri în avionul său, care era la fel ca acesta.

Pilotul se cam îndoia, dar în cele din urmă a spus:.
- Bine, dacă spuneţi că anul trecut s-a putut, bănuiesc că putem face acelaşi lucru.

Şi astfel, avionul şi-a luat zborul cu trei oameni şi doi tauri sălbatici la bord. Din cauza greutăţii, el nu s-a putut. ridica însă, aşa că s-a izbit de o colină din apropiere. Oamenii au supravieţuit.

Unul din cei doi vânători s-a adresat celuilalt:
- Unde crezi că ne aflăm?

Celălalt a privit împrejurimile şi a spus:
- Cred că ne aflăm la două mile de locul în care ne-am prăbuşit anul trecut

Unchiul meu George?

Alte presupuneri:
Un cuplu căsătorit s-a întors de la înmormântarea unchiului George, care a trăit în casa lor timp de 20 de ani şi aproape că a reuşit să-i despartă datorită caracterului lui certăreţ.

- Trebuie să-ţi spun ceva, draga mea, a început bărbatul. Dacă nu ar fi fost iubirea pe care ţi-o port, nu l-aş fi putut suporta nici măcar o singură zi pe unchiul tău George.

- Unchiul meu George? a exclamat femeia, şocată.

Eu am crezut tot timpul că este unchiul tău George!

Zvonurile conduc la foamete

În vara anului 1946, într-o ţară din America de Sud s-a răspândit zvonul că va veni seceta. În realitate, vremea era foarte frumoasă, iar recoltele dăduseră rod bogat. Din cauza zvonurilor alarmante, 20.000 de fermieri şi-au abandonat pământurile şi au plecat la oraş. În acest fel, nu a mai avut cine să strângă recoltele, milioane de oameni au murit de foame, şi zvonurile s-au adeverit.

Pantomima Papei

Cu mult timp în urmă, în Evul Mediu, papa a fost sfătuit de consultanţii săi să-i izgonească pe evrei din Roma.

Era imposibil, spuneau ei, ca aceşti oameni să trăiască liberi în chiar inima catolicismului.

Un edict de alungare a fost redactat şi promulgat, spre disperarea evreilor, care ştiau că oriunde s-ar duce, nu vor avea parte decât de un tratament mai rău decât cel de care au beneficiat în Roma. De aceea, ei l-au implorat pe papă se anuleze edictul.

Papa era un om corect, aşa că le-a făcut o propunere: evreii trebuiau să numească pe cineva. care să aibă o dezbatere cu el, prin pantomimă. Dacă purtătorul lor de cuvânt câştiga, evreii puteau rămâne în oraş.

Evreii s-au adunat să se consulte. Neacceptarea propunerii ar fi însemnat alungarea automată din Roma. Acceptarea ei nu era nici ea o alternativă prea bună, căci cine ar fi putut câştiga împotriva papei, care era deopotrivă jucător şi arbitru? Totuşi, nu aveau altceva de făcut decât să accepte. Din păcate, s-a dovedit imposibil să găsească vreun voluntar dornic să intre în competiţie cu papa. Povara de a purta soarta. tuturor evreilor pe propriii umeri era prea grea pentru ca cineva să accepte să şi-o asume.

Când omul care făcea curat în sinagogă a auzit despre ce este vorba, el a venit în faţa rabinului-şef şi s-a oferit să reprezinte poporul evreu în dezbaterea cu papa.

- Omul de serviciu? au spus ceilalţi rabini. Imposibil!

- Nimeni altcineva nu doreşte să-şi asume această sarcină, a spus rabinul-şef. aşa că nu avem de ales. Ori îl acceptăm pe omul de serviciu, ori nu va avea loc nici o dezbatere.

De aceea, în lipsa altcuiva, omul de serviciu a fost numit drept competitor al papei.

Când a sosit marea zi a încercării, papa s-a aşezat pe tron în Catedrala Sfântul Petru, înconjurat de cardinalii săi şi în faţa unei mari mulţimi de episcopi, preoţi şi credincioşi. Mica delegaţie de evrei a sosit şi ea, cu robele lor negre şi cu bărbile în vânt, înconjurându-l pe omul de serviciu.

Papa s-a întors către acesta şi dezbaterea a început. Papa a ridicat solemn un deget şi l-a îndreptat către cer.

Omul de serviciu a indicat la fel de solemn solul. Papa părea nedumerit. El a ridicat din nou degetul cu o mare gravitate şi l-a îndreptat către faţa omului de serviciu.

Acesta a ridicat trei degete şi le-a îndreptat cu fermitate împotriva papei, care a rămas uimit în faţa acestui gest.

Apoi, papa şi-a băgat mâna între faldurile robei şi a scos la iveală un măr.

La rândullui, omul de serviciu şi-a băgat mâna în sacul său de gunoi şi a scos de acolo o bucată de matzo.

După care, papa a spus cu voce tare:
- Reprezentantul evreilor a câştigat competiţia.

De aceea, edictul de alungare a lor este anulat.

Evreii s-au repezit imediat la salvatorul lor şi l-au îmbrăţişat. Cardinalii l-au, înconjurat şi ei pe papă şi l-au întrebat, nedumeriţi:
- Ce s-a întâmplat, Sanctitate? A fost imposibil să înţelegem ceva din această dezbatere rapidă şi criptică.

Papa şi-a şters sudoarea de pe frunte şi le-a răspuns:
- Acel om este un teolog strălucit, un adevărat maestru al dezbaterii. Am început prin a-mi îndrepta degetul către cer pentru a afirma că întregul univers îi aparţine

lui Dumnezeu. El şi-a coborât imediat degetul către sol ca să-mi reamintească faptul că există un iad, în care şeful suprem este diavolul.

Am ridicat atunci un deget ca să afirm că Dumnezeu este Unul singur. Imaginaţi-vă cât de şocat am fost când el şi-a ridicat trei degete, spunându-mi astfel că Dumnezeu se manifestă prin trei persoane, făcând astfel aluzie la doctrina Sfintei Treimi!

Văzând că nu pot depăşi acest geniu al teologiei, am preferat să schimb direcţia dezbaterii noastre. Am scos un măr, pentru a-l testa. Aţi auzit şi voi de ideile acestea năstruşnice, potrivit cărora pământul ar fi rotund. El mi-a răspuns pe loc, scoţând din traista sa o bucată plată de pâine nedospită, reamintindu-mi astfel că, potrivit Bibliei, pământul este plat. Pe scurt, nu am mai avut de ales, aşa că i-am recunoscut victoria.

La rândul lor, evreii s-au întors la sinagogă, unde l-au asaltat cu întrebări pe omul de serviciu:
- Ce s-a întâmplat? l-au întrebat ei uimiţi. Omul de serviciu era însă indignat.

- Totul a fost o prostie. Mai întâi, papa şi-a ridicat mâna ca să afirme că toţi evreii trebuie să părăsească acest ţinut. Drept care, eu am indicat către pământ, ca să-i arăt că nu ne vom mişca de aici.

După care, el a arătat cu degetul către mine, ca şi cum mi-ar fi spus: "Nu te pune cu mine!" De aceea, am ridicat şi eu trei degete, pentru a-i arăta astfel că trebuie să se simtă de trei ori mai ameninţat pentru că ne-a ordonat să părăsim Roma.

În sfârşit, am văzut că scoate mărul, ca să-şi servească prânzul. Drept care mi l-am luat şi eu pe al meu.

Concluzia bătrânei doamne evreice

Pentru noi, realitatea nu este ceea ce este, ci ceea ce am decis noi că este.

O bătrână doamnă evreică, mignonă, s-a aşezat in avion, ocupând locul din dreapta unui suedez masiv. Ea l-a fixat o vreme cu privirea, după care l-a întrebat direct:
- Scuzaţi-mă, sunteţi evreu?

- Nu, i-a răspuns acesta.

Câteva minute mai târziu, ea s-a întors din nou către el:
- Puteţi să-mi spuneţi. Haide, recunoaşteţi, sunteţi evreu, nu-i aşa?

- În nici un caz, i-a răspuns omul iritat.

Bătrâna a continuat să-l studieze preţ de câteva minute, după care i-a spus:
- Vă spun eu că sunteţi evreu.

Pentru a scăpa de cicălitoarea bătrână, omul i-a răspuns:
- Bine, recunosc, sunt evreu.

La care, bătrâna a dat din cap, îndoindu-se:
- Nu arătaţi deloc a evreu!

Noi începem întotdeauna prin a trage concluziile, după care încercăm să le demonstrăm.

Prețul roșiilor

Aflată în departamentul de legume al unui supermarket, o femeie s-a aplecat să îşi aleagă nişte roşii. Instantaneu, ea a simţit o durere ascuţită în spate. Rămasă imobilizată, a început să strige.

Un vânzător aflat în apropiere s-a aplecat şi i-a spus, cu un aer atotştiutor:
- Dacă vi se pare că roşiile nu sunt bune, ar trebui să vedeţi ce preţ are peştele!

La ce reacţionaţi voi la realitate sau la presupunerile voastre legate de ea?

Hippy-ul cu un pantof

Un bărbat s-a urcat în autobuz şi s-a trezit lângă un tânăr care era în mod evident un hippy. Nu purta decât un singur pantof.

- Hei, fiule, ţi-ai pierdut un pantof.

- Nici vorbă, omule, am găsit unul.

Pentru mine, acest lucru este evident; asta nu înseamnă însă că este şi adevărat.

Indianul care ascultă cu urechea lipită la sol

Un cowboy călărea odată prin deşert, când a văzut un indian cu urechea lipită la sol.
- Ce faci acolo, şefu'? l-a întrebat cowboy-ul.

- Ascult o faţă palidă cu părul roşcat care conduce un Mercedes-Benz mare, de culoare verde închis, cu o plăcuţă de înmatriculare cu numărul SDT965, care are alături un câine ciobănesc german şi care se îndreaptă către vest.
- Hei, şefule, vrei să spui că poţi auzi toate acestea dacă stai cu urechea lipită de pământ?

- Omule, nu ascult pământul. Tipul tocmai a trecut pe lângă mine.

Ghinionul scoicii

O scoică a văzut o perlă căzută pe fundul oceanului. După mari eforturi, ea a reuşit să apuce perIa şi a aşezat-o lângă ea, pe o frunză. Ştia că oamenii caută perle, aşa că s-a gândit:
- Această perlă îi va tenta. O vor lua, iar pe mine mă vor lăsa în pace.

Când a apărut primul căutător de perle, ochii acestuia erau condiţionaţi să caute scoici, nu perle stând pe frunze.

De aceea, el a apucat scoica, care întâmplător, nu avea înăuntru nici o perlă, şi a lăsat perla să cadă din nou pe fundul oceanului.

Ştiţi exact unde trebuie să priviţi. Tocmai de aceea nu reuşiţi să-L găsiţi pe Dumnezeu.

Identificarea mamei

Aflată la bancă, o femeie i-a cerut casierului să încaseze un cec.

Invocând politica băncii, acesta i-a cerut documentele de identificare. Femeia a suspinat, după care, abia a reuşit să îngâne:
- Dar, Jonathan, sunt mama ta!

Dacă această povestire vi se pare amuzantă, de ce credeţi că nu aţi reuşit să îl recunoaşteţi pe Mesia?

Câinele care mergea pe apă

Un bărbat şi-a luat noul câine la o partidă de vânătoare. A împuşcat imediat o raţă sălbatică, dar aceasta a căzut în lac. Câinele a păşit pe apă, a prins raţa cu botul şi i-a adus-o stăpânului său.

Omului nu-i venea să-şi creadă ochilor! A împuşcat o altă raţă, iar scena s-a repetat. Vânătorul s-a frecat la ochi, incredul.

Încă neîncrezător, el şi-a invitat a doua zi vecinul la o vânătoare. La fel ca şi cu o zi înainte, de câte ori el sau vecinul său împuşcau o raţă, câinele păşea pe apă şi aducea pasărea. Omul nu a spus nimic. Nici vecinul său.

În sfârşit, nemaifiind capabil să se stăpânească, el a murmurat:
- Ai observat ceva ciudat în legătură cu acest câine?

- Da, i-a răspuns vecinul, după ce şi-a frecat gânditor - bărbia. Mi s-a părut ceva neobişnuit. Se pare că nu ştie să înoate!

Nu se pune problema că în viaţă nu există miracole. Ea este plină de miracole, şi dacă cineva s-ar opri să o privească, şi-ar da imediat seama de acest lucru.

Câinele care știa să joace cărți

- Ai un câine foarte deştept, a spus omul, văzându-şi prietenul care juca un joc de cărţi cu câinele său.

- Nu-i nici pe departe atât de deştept pe cât pare, i-a răspuns amicul. De câte ori prinde o mână bună, dă din coadă.

Tăcerea bunicii

Bunicul şi bunica s-au certat, iar bunica s-a înfuriat atât de tare încât a refuzat să mai vorbească cu bărbatul ei.

A doua zi, bunicul a uitat de ceartă, dar bunica a continuat să-l ignore şi să refuze să-i vorbească. Nimic din tot ce a încercat bunicul nu a reuşit să o smulgă din tăcerea ei.

În sfârşit, bunicul a început să spargă farfuriile şi ceştile din casă. După câteva minute, bunica nu a mai suportat:
- Ce naiba faci? l-a întrebat ea, furioasă.

- Domnul fie lăudat! i-a zâmbit el. Am găsit ce căutam. Vocea ta!

Dacă îl cauţi pe Dumnezeu, caută în altă parte.

Aspirantul și diavolul

Când diavolul a văzut un aspirant intrând în casa unui maestru, el s-a hotărât să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-l convinge să renunţe la căutarea Adevărului. De aceea, el l-a supus pe bietul om tuturor tentaţiilor posibile: bogăţie, pasiune, faimă, putere, prestigiu.

Dar căutătorul nu era deloc lipsit de experienţă în chestiunile spirituale, aşa că a evitat cu uşurinţă toate tentaţiile. Aspiraţia lui către spiritualitate era într-adevăr foarte mare.

Când a ajuns însă în prezenţa maestrului, el a rămas şocat să-l vadă pe acesta stând pe un scaun înalt, cu discipolii la picioarele sale. "Cu siguranţă, acestui om îi lipseşte umilinţa", s-a gândit el.

A observat apoi şi alte lucruri în legătură cu maestrul care nu i-au fost pe plac. De pildă, acesta nu părea deloc să-l bage în seamă ("Bănuiesc că explicaţia este legată de faptul că nu mă linguşesc în faţa lui, aşa cum fac ceilalţi!").

Nu-i plăceau nici hainele pe care le purta maestrul, ca să nu mai vorbim de felul său de a rosti cuvintele, oarecum emfatic.

Pe scurt, a tras concluzia că nu a ajuns unde trebuia şi că trebuie să-şi continue căutarea în altă parte.

Pe când se îndrepta către ieşire, maestrul - care îl văzuse pe diavol stând într-un colţ al camerei - a spus:
- Nu ar fi trebuit să-ţi faci probleme, Satană! Ştii foarte bine că ţi-a aparţinut încă de la bun început.

Aceasta este soarta celor care, în căutarea lui Dumnezeu, sunt dispuşi să renunţe la orice, mai puţin la prejudecăţile lor referitoare la felul în care arată Dumnezeu.

***

Oamenii nu ar mai păcătui niciodată dacă şi-ar da seama că de fiecare dată când păcătuiesc, ei nu fac rău nimănui; decât lor înşişi: Vai!; cei mai mulţi dintre oameni sunt mult prea adormiţi pentru a-şi da seama cât de mult rău îşi fac singuri!

Bășicile de pe urechile bețivului

Un beţiv mergea pe stradă, având nişte băşici pe ambele urechi. Un prieten l-a întrebat ce s-a întâmplat.

- Soţia mea călca. Când a sunat telefonul, am ridicat fierul de călcat şi l-am dus la ureche.

- Bine, dar ce s-a întâmplat cu cealaltă ureche?

- Tembelul acela a sunat din nou.

Testul chirurgului vienez

Un chirurg vienez celebru le-a spus studenţilor săi că un medic care practică chirurgia trebuie să dispună de două calităţi: să nu i se facă greaţă şi să aibă simţul observaţiei.

După care şi-a băgat degetul într-un fluid greţos, l-a scos şi a început să îl lingă. Le-a cerut apoi studenţilor să facă acelaşi lucru. Aceştia s-au forţat şi au repetat gestul profesorului fără să clipească.

Zâmbind, chirurgul le-a spus:
- Domnilor, vă felicit. Aţi trecut primul test. Din păcate, l-aţi ratat pe cel de-al doilea, căci nici unul dintre voi nu a observat că eu mi-am lins alt deget, nu pe cel pe care l-am băgat în fluidul respectiv.

Preotul află cine este bucătăreasa sa

Preotul unei parohii la modă şi-a pus portarii să-i salute pe credincioşi după slujba de duminică.

Soţia sa i-a recomandat să facă el însuşi acest lucru.
- Nu ar fi ceva groaznic dacă după câţiva ani o să ajungi să nu-i mai cunoşti pe membrii propriei tale parohii?

De aceea, duminica următoare preotul s-a prezentat după slujbă în faţa porţii bisericii.

Prima care a ieşit din biserică a fost o femeie îmbrăcată simplu, în mod evident o nou-venită în parohie.

- Ce mai faceţi? Sunt fericit că sunteţi alături de noi, i-a spus preotul, întinzându-i mâna.

- Mulţumesc, i-a răspuns femeia, oarecum uimită.

- Sper să vă vedem cât mai des la slujbele noastre. Suntem întotdeauna fericiţi să vedem feţe noi.

- Da, domnule.

- Locuiţi în această parohie?

Femeia părea că nu ştie ce să răspundă.

- Dacă îmi daţi adresa, soţia mea şi cu mine vă vom suna într-o seară.

- Vai, domnule, nu trebuie să mergeţi prea departe. Eu sunt bucătăreasa dumneavoastră.

„Aruncă-l afară pe acest vagabond"

Un nevoiaş a intrat în biroul unui om bogat şi i-a cerut ceva de pomană.

Omul şi-a sunat secretara şi i-a spus:
- Îl veţi pe acest om nevoiaş? Priveşte cum îi ies degetele de la picioare prin pantofi, cât de rupţi îi sunt pantalonii şi cât de peticită îi este haina. Sunt convins că bietul om nu s-a mai bărbierit, nu a făcut un duş şi nu a mâncat nimic de câteva zile. Mi se rupe inima când văd oameni atât de nenorociţi. De aceea, dă-l imediat afară, să nu-l mai văd în faţa ochilor!

***

Un om care în loc de mâini şi picioare avea doar nişte cioturi cerşea la marginea drumului.

Prima oară când l-am văzut m-am simţit zguduit, aşa că i-am dat ceva de pomană.
A doua oară i-am dat ceva mai puţin.
A treia oară l-am dat cu sânge rece pe mâna poliţiei: căci cerşea într-un loc public şi ofensa privirea cetăţenilor.

„Unul dintre voi este Mesia“

Guru-ul medita în peştera sa din Himalaya. Când a deschis ochii, a văzut cu uimire că avea un vizitator: abatele unei mânăstiri cunoscute.

- Ce cauţi? l-a întrebat guru-ul.

Abatele i-a relatat trista sa poveste. A fost o vreme când mânăstirea lui era faimoasă în tot Occidentul. Chiliile ei erau pline de tineri aspiranţi şi biserica răsuna de imnurile călugărilor. Asupra mânăstirii s-au abătut însă vremuri grele. Oamenii nu mai simţeau nevoia să-şi hrănească spiritul, tinerii aspiranţi erau din ce în ce mai puţini, iar biserica devenise tăcută. Nu mai rămăseseră decât câţiva călugări, care îşi făceau datoria cu inimile grele.

Iată deci ce dorea să afle abatele:
- Crezi că toate acestea se datorează păcatelor noastre?

- Da, i-a răspuns guru-ul, şi îndeosebi păcatului ignoranţei.

- Ce fel de păcat este acesta?

- Unul dintre voi este Mesia deghizat, iar voi ignoraţi acest lucru.

După care guru-ul şi-a închis din nou ochii şi s-a întors la meditaţia lui.

Pe tot drumul de înapoiere, inima abatelui a bătut cu repeziciune la gândul că Mesia însuşi se întorsese pe pământ şi se afla chiar în mânăstirea lui. Oare cum de nu-l recunoscuse? Şi cine putea fi el? Să fi fost fratele bucătar? Fratele sacristan? Fratele trezorier? Fratele prior? Nu, cu siguranţă nu el; avea prea multe defecte. .. Da, dar guru-ul a spus că era deghizat. Oare reprezentau acele defecte doar o deghizare? Dacă stăm să ne gândim, toţi cei din mânăstire aveau defecte. Iar unul dintre ei era Mesia!

Întors la mânăstire, el i-a adunat pe călugări şi le-a spus ce a descoperit. S-au uitat unii la alţii, neîncrezători.

Mesia, aici? Incredibil! Da, dar era deghizat. Deci nu era exclus... Să fi fost cutare? Sau poate altcineva? Sau poate...

Un lucru era sigur: dacă Mesia era deghizat, era puţin probabil că îl vor putea recunoaşte. De aceea, şi-au propus să îi trateze pe toţi cu acelaşi respect şi cu aceeaşi consideraţie. "Nu ştii niciodată, se gândeau ei când vorbeau cu altcineva, poate el este alesul".

Nu-i de mirare că atmosfera din mânăstire s-a schimbat rapid, devenind plină de bucurie. În curând, sute de aspiranţi au cerut să fie admişi în Ordin, iar biserica s-a umplut din nou de imnuri şi cântece de slavă.

Călugării străluceau, căci spiritul Iubirii coborâse asupra lor.

La ce îţi folosesc ochii dacă inima îţi este oarbă?

Prizonierul şi furnica

Un deţinut a trăit ani de zile în carceră. Nu a văzut şi nu a vorbit cu nimeni, iar mesele i-au fost servite printr-o deschizătură în zid.

Într-o zi, în celula lui a intrat o furnică. Omul s-a uitat fascinat la ea, a luat-o în palmă pentru a o observa mai bine, i-a dat o firimitură de pâine, iar noaptea a obişnuit-o să se culce în farfuria lui de tablă.

S-a gândit atunci că i-au trebuit zece ani de carceră ca să îşi deschidă ochii şi să-şi dea seama cât de drăgălaşă poate fi o furnică.

Întunericul lui El Greco

Când un prieten l-a vizitat pe pictorul spaniol El Greco într-o frumoasă după-amiază de primăvară, l-a găsit pe acesta stând în camera lui cu perdelele trase.

- Hai la soare, i-a spus el

- Nu acum, i-a răspuns El Greco. Lumina lui ar perturba lumina care străluceşte în mine.

Rabinul orb

Un rabin bătrân a orbit, aşa că nu mai putea citi sau privi feţele celor care veneau să-l viziteze.

Un vindecător prin credinţă i-a spus:
- Lasă-te în grija mea şi te voi vindeca de orbire.

- Nu este nevoie, i-a răspuns rabinul. Pot vedea încă tot ceea ce îmi este necesar.

Nu toţi cei ai căror ochi sunt închişi sunt adormiţi Şi nu toţi cei care îşi ţin ochii deschişi pot vedea.

Religia

Gara de lângă șinele ferate

Călătorul îngrijorat:
- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au construit gara la trei kilometri de sat?

Cărăuşul bagajelor:
- Probabil că s-au gândit că ar fi util ca gara să fie construită în apropierea şinelor de cale ferată, domnule!

O gară ultramodernă situată la trei kilometri de şinele de cale ferată este ceva la fel de absurd ca şi un templu extrem de frecventat, dar situat la trei centimetri de viaţă.

Kamakura Buddha

Statuia lui Kamakura Buddha a fost găzduită într-un templu până într-o zi, când o furtună foarte puternică a distrus complet templul. Ani la rând, masiva statuie a rămas în bătaia soarelui, ploii, vânturilor şi celorlalte schimbări climaterice.

Când un preot a început să strângă fonduri pentru reconstruirea templului, statuia i-a apărut în vis şi l-a spus:
- Acest templu a fost o închisoare, nu un cămin, pentru mine. Lasă-mă expus în faţa ravagiilor vieţii. Acela este adevăratul meu cămin.

Dov Ber și Baal Shem

Dov Ber era un om foarte neobişnuit. Când oamenii ajungeau în prezenţa lui, începeau să tremure. Era considerat un mare savant talmudic, inflexibil şi care nu făcea niciodată compromisuri. Nu râdea niciodată. Credea cu convingere în durerea autoimpusă şi se ştia că posteşte zile la rând. Toate aceste austerităţi au sfârşit prin a-l pune la pământ. Dov Ber s-a îmbolnăvit, iar doctorii nu au mai putut face nimic ca să-l vindece.

Ca ultimă soluţie, cineva a propus:
- De ce nu i-am cere ajutorul lui Baal Shem Tov?

Dov Ber a fost de acord, deşi la început s-a opus, căci îl dezaproba cu tărie pe Baal Shem Tov, pe care îl considera un fel de eretic. În timp ce Dov Ber credea că viaţa nu are sens decât prin suferinţă şi austerităţi, Baal Shem Tov urrnărea să aline durerea tuturor şi propovăduia faptul că viaţa nu are sens decât dacă ştii să te bucuri de ea.

Era trecut de miezul nopţii când Baal Shem Tov a apărut la uşa bolnavului, îmbrăcat într-o haină fină de lână şi cu o blană călduroasă. El a intrat în camera lui Dov Ber şi i-a dat Cartea Splendorilor, pe care l-a pus s-o deschidă şi să citească cu voce tare din ea.

Nici nu a trecut bine un minut, când Baal Shem Tov l-a întrerupt şi a spus:
- Lipseşte ceva. Credinţei tale îi lipseşte ceva.

- Ce anume ar putea să-i lipsească? a întrebat bolnavul.

- Sufletul, i-a răspuns Baal Shem Tov.

Arderea lui Buddha

Într-o noapte friguroasă de iarnă, un ascet rătăcitor a cerut găzduire într-un templu. Bietul om tremura de frig în zăpadă, aşa că preotul, deşi nu prea avea încredere în el, i-a spus:
- Bine, poţi să rămâi, dar numai pentru o singură noapte. Acesta este un templu, nu un azil. Dimineaţa va trebui să pleci.

În zorii zilei, preotul a auzit nişte sunete ciudate, ca de lemne sparte. A alergat în templu şi a văzut un spectacol incredibil: străinul făcuse un foc chiar în mijlocul templului. Una din statuile din lemn ale lui Buddha lipsea.

Preotul a întrebat:
- Unde este statuia?

Străinul a arătat către foc şi a spus:
- Mi-era atât de fug, încât am crezut că am să mor.

- Ţi-ai ieşit din minţi? a strigat preotul. Ştii ce ai făcut? Aceea era o statuie a lui Buddha. L-ai ars pe Buddha!

Focul începuse să se stingă. Ascetul şi-a băgat bastonul în jeratic şi a început să-l răscolească.

- Ce faci? a strigat preotul.

- Caut oasele lui Buddha, pe care tu zici că l-am ars.

Preotul i-a povestit mai târziu incidentul unui maestru zen, care i-a spus:
- Trebuie să fii un preot foarte slab, dacă preţuieşti mai mult un Buddha mort decât un om viu.

Sutra-ele invizibile

Tetsugen, un aspirant zen, a luat o mare hotărâre: să tipărească 7.000 de exemplare din toate sutra-ele care până atunci nu erau disponibile decât în limba chineză.

El a călătorit de-a lungul şi de-a latul Japoniei pentru a strânge fonduri pentru proiectul său. Au existat oameni bogaţi care i-au oferit chiar câte o sută de monede de aur, dar cel mai mult a adunat bănuţi aproape lipsiţi de valoare de la ţărani. Indiferent de suma primită, Tetsugen îşi exprima recunoştinţa cu aceeaşi solemnitate.

După zece ani de călătorie, el a strâns în sfârşit suma necesară proiectului său. Chiar atunci, fluviul Uji şi-a ieşit din matcă, şi mii de oameni au rămas fără adăpost. Tetsugen a cheltuit toţi banii strânşi cu atâta trudă pentru a-i ajuta pe aceşti oameni sărmani.

Apoi a început din nou să strângă fonduri. Au trecut din nou câţiva ani până când a reuşit să strângă întreaga sumă. Chiar atunci s-a declanşat însă o epidemie, care a făcut o grămadă de victime, iar Tetsugen a cheltuit din nou toţi banii pentru a-i ajuta pe nevoiaşi.

Şi-a început din nou călătoria prin ţară, şi 20 de ani mai târziu, visul său de a tipări scripturile în limba japoneză s-a împlinit în sfârşit.

Maşina pe care a fost tipărită prima ediţie a sutraelor este păstrată ca piesă de muzeu la mânăstirea Obaku din Kyoto.

Japonezii le spun copiilor lor că Tetsugen a tipărit în realitate trei ediţii ale sutraelor, din care primele două sunt invizibile şi sunt mult superioare celei de-a treia.

Iubirea celor doi frați

Doi fraţi, din care unul burlac, iar celălalt căsătorit, aveau în proprietate o fermă al cărei pământ fertil dădea recolte foarte bogate. Jumătate din grâu era luat de unul din fraţi, iar cealaltă jumătate de celălalt. La început, lucrurile au mers bine.

Treptat, fratele căsătorit a început să se gândească: "Nu e corect. Fratele meu nu este căsătorit, dar ia jumătate din recolta fermei. Eu am o soţie şi cinci copii, deci nu am de ce să-mi fac probleme la bătrâneţe. Dar cine o să-l îngrijească pe sărmanul meu frate? Ar trebui să economisească mai mult acum, ca să poată trăi mai bine la bătrâneţe. Pe scurt, nevoile sale sunt mult mai mari decât ale mele".

După care s-a dat jos din pat, s-a strecurat în casa fratelui său şi a vărsat un sac de grâu în depozitul acestuia.

Fratele necăsătorit avea şi el gânduri de noapte: "Nu este corect. Fratele meu are o soţie şi cinci copii, şi ia numai jumătate din recoltă. Eu nu am pe nimeni în întreţinere, decât pe mine însumi. În mod evident, nevoile fratelui meu sunt mult mai mari decât ale mele, aşa că ar trebui să primească mai mult".

Drept pentru care s-a dat şi el jos din pat şi s-a dus tiptil să verse un sac cu grâu în depozitul fratelui său.

Şi astfel, fenomenul s-a repetat noapte de noapte, până într-o zi, când cei doi s-au întâlnit nas în nas, fiecare având un sac cu grâu în spinare!

Mulţi ani mai târziu, după moartea lor, povestea celor doi fraţi a intrat în legendă. De aceea, când oamenii din ţinut s-au decis să construiască un templu, ei l-au amplasat chiar pe locul în care s-au întâlnit cei doi fraţi, convinşi că nici un alt loc din regiune nu este mai sfânt decât acesta.

Din perspectiva religiei, singura distincţie care contează. nu este aceea între cei care cred şi cei care nu cred, ci între cei care iubesc şi cei care nu iubesc.

Are grijă Dumnezeu și de Mesia!

Un ţăran bogat s-a repezit ca un nebun acasă şi a strigat în gura mare:
- Rebecca, circulă o veste teribilă prin oraş. A sosit Mesia!

- Şi ce ţi se pare atât de teribil? i-a răspuns soţia. După părerea mea, este o veste foarte bună. Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat!

- De ce sunt atât de supărat? a exclamat omul. După atâţia ani de chinuri, am ajuns şi noi în sfârşit la prosperitate. Avem astăzi o mie de capete de vite, hambarele noastre sunt pline de grâu, iar pomii sunt încărcaţi cu fructe. Şi acum, va trebui să renunţăm la toate şi să-L urmăm.

- Calmează-te, l-a consolat soţia. Domnul nostru este un Dumnezeu bun. El ştie cât de mult am suferit noi, evreii. Am fost tot timpul chinuiţi, de Faraon, de Haman, de Hitler. Dar Domnul nostru s-a descurcat întotdeauna. Aşa că nu-ţi fă probleme. O să scape El într-un fel sau altul şi de Mesia ăsta.

Ghinionul de a fi poporul ales

Bătrânul Goldstein, în vârstă de 92 de ani, a supravieţuit mai multor pogromuri în Polonia, lagărelor de concentrare din Germania, şi unor zeci de alte persecuţii împotriva evreilor.
- O, Doamne, a spus el, nu-i adevărat că noi suntem poporul tău ales?

O voce s-a auzit atunci din cer:
- Da, Goldstein, evreii sunt poporul meu ales.

- În cazul acesta, nu crezi că ar fi timpul să mai alegi şi pe altcineva?

Dă drumul la creangă

Un ateu a căzut de pe o stâncă. În timp ce cădea, el s-a prins de o mică rădăcinuţă. A rămas astfel, atârnat între cer şi prăpastia de sub el, ştiind că nu va mai rezista multă vreme.

Atunci, i-a venit o idee.
- Dumnezeule! a strigat el cât îl ţine a gura. Tăcere! Nu i-a răspuns nimeni.
- Dumnezeule, a strigat el din nou. Dacă exişti, salvează-mă, şi îţi promit că voi crede în tine şi că îi voi învăţa şi pe alţii să creadă.

Din nou, tăcere! Subit, s-a auzit o Voce ca de tunet, care l-a făcut aproape să dea drumul la rădăcina de care se ţinea:
- Aşa spun toţi atunci când se află la greu!

- Nu, Doamne, nu! a strigat el, cu ceva mai multă speranţă. Eu nu sunt la fel ca alţii. Nu vezi, am început deja să cred, acum, când ţi-am auzit şi vocea. Nu mai trebuie decât să mă salvezi şi voi proclama pretutindeni numele Tău, până la capătul pământului.

- Foarte bine, a răspuns Vocea. Te voi salva. Dă drumul la rădăcina aceea.

- Să dau drumul la rădăcină? a strigat omul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Mă crezi nebun?

Se spune că atunci când Moise a izbit cu bastonul în Marea Roşie, miracolul mult aşteptat nu s-a produs. Abia când primii oameni s-au aruncat în apele mării, acestea s-au dat la o parte, creând o cale prin care evreii au putut trece.

Așezați pătura pe sol

Casa lui Mulla Nasruddin era în flăcări, aşa că Mulla s-a refugiat pe acoperiş ca să-şi salveze pielea. A rămas acolo, într-un echilibru instabil, până când prietenii lui s-au adunat sub casă, au întins o pătură şi i-au strigat:
- Sari, Mulla, sari!

- Nici nu mă gândesc, a răspuns Mulla. Vă ştiu eu pe voi. Dacă sar, o să trageţi pătura de sub mine, numai ca să vă amuzaţi pe seama mea.

- Nu fii nebun, Mulla, asta nu-i joacă. E o situaţie serioasă. Sari!

- Nu, a spus Nasruddin. Nu am încredere în niciunul dintre voi. Mai bine lăsaţi pătura la sol, şi atunci voi sări.

Reținerea unui avans de către Dumnezeu

Un avar se ruga în biserică:
- Doamne, fie numele tău lăudat de-a pururi, dacă mi-ai da o sută de mii de dolari, aş da 10.000 de dolari săracilor. Promit că o voi face. Dacă nu mă crezi, poţi să-i scazi de la bun început şi să-mi trimiţi diferenţa.

Speranța în Dumnezeu înseamnă lipsa oricărei speranțe

Pe la jumătatea zborului, pilotul s-a adresat pasagerilor:

- Îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că ne aflăm la mare ananghie. Numai Dumnezeu ne mai poate salva.

Un pasager s-a întors către un preot şi l-a întrebat ce vrea să spună pilotul:
- A spus că nu mai există nici o speranţă!

Pe cine ar ierta Dumnezeu?

Aflat în pelerinaj la Mecca, un sfânt sufit s-a bucurat să constate că la Altarul Sacru nu erau prea mulţi oameni, astfel încât putea să-şi îndeplinească îndatoririle fără înghesuială.

După ce şi-a îndeplinit ritualurile religioase prescrise de Coran, el a îngenuncheat şi a atins solul cu fruntea, spunând:
- Allah! Nu am decât o singură dorinţă în viaţă. Oferă-mi graţia de a nu te mai ofensa niciodată.

Auzind aceste cuvinte, Atotputemicul a izbucnit în râs şi le-a spus îngerilor:
- Asta îmi cer toţi. Dar spuneţi-mi, dacă le-aş împlini dorinţa, pe cine aş mai putea ierta eu?

***

Când păcătosul a fost întrebat de ce intră în templu fără nici un fel de teamă, el a răspuns:
- Nu există nici un om pe care cerul să nu-l acopere. Nu există nici un om pe care pământul să nu-l susţină. Oare nu este Dumnezeu cerul şi pământul nostru, al tuturor?

Experții care pot deschide Porțile Compasiunii

Un preot i-a ordonat diaconului să adune zece oameni şi să cânte împreună imnuri pentru vindecarea unui om bolnav.
Când cei zece s-au adunat, cineva i-a suflat la ureche preotului:
- Printre ei există câţiva hoţi notorii.

- Cu atât mai bine, a răspuns preotul. Dacă Porţile Compasiunii vor fi închise, vom apela la ei pentru a le deschide.

Cum trebuie urmărit un răufăcător

Un călător mergea liniştit pe drum, când pe lângă el a trecut în galop un călăreţ. Privirea acestuia avea ceva malefic, iar pe mâini avea sânge.

Câteva minute mai târziu, călătorul nostru a fost ajuns din urmă de o mulţime de călăreţi, care au dorit să ştie dacă a văzut un om cu sânge pe mâini, pe care îl urmăreau.

- Dar cine este?

- Un răufăcător, a răspuns liderul grupului.

- Şi îl urmăriţi ca să îl predaţi justiţiei?

- Nu, i-a răspuns şeful grupului, îl urmărim ca să îi arătăm calea cea dreaptă.

Numai reconcilierea poate salva lumea, nu justiţia, care nu este decât un alt cuvânt pentru răzbunare.

Priveşte direct către lună

Într-o noapte, poetul Awhadi din Kerman stătea pe veranda casei sale, aplecat deasupra unui vas.

Tocmai atunci, pe drum trecea sufitul Sham-e-Tabrizi.
- Ce faci? l-a întrebat el pe poet.

- Contemplu luna într-un vas cu apă, a venit răspunsul.

- Dacă nu cumva ai probleme cu gâtul, de ce nu o contempli direct pe cer?

Cuvintele nu sunt decât reflexii deformate ale realităţii De pildă, cineva care a văzut o bucată de marmură din Taj Mahal a rămas convins că ştie cum arată acesta, crezând că este o colecţie de bucăţi de marmură. Altcineva a rămas convins că ştie cum arată cascada Niagara numai pentru că cineva i-a adus nişte apă din ea, într-o găleată.

***

- Ce copilaş drăgălaş ai!
- Asta nu-i nimic! Ar trebui să-i vezi fotografiile!

Cuvintele (şi conceptele) sunt doar nişte indicatori ai Realităţii: nu nişte reflexii ale el: Dar, aşa cum afirmă misticii din Orient atunci când înţeleptul arată cu degetul către lună, toţi proştii se uită la deget!

Bețivul care se află deasupra lunii

Într-o noapte, un beţiv se sprijinea de un pod, când peste el a dat un prieten. Cei doi au început să sporovăiască.
- Ce se vede acolo jos? a întrebat beţivul.

- Luna, i-a răspuns amicul.

Beţivul a privit din nou, a scuturat din cap cu neîncredere, după care a spus:
- Hm, bine, te cred, dar cum naiba am ajuns eu deasupra ei?!

Noi nu vedem aproape niciodată realitatea aşa cum este ea. Tot ce vedem este o reflecţie a ei în cuvintele şi conceptele noastre, pe care le confundăm cu realitatea. Lumea în care trăim este în cea mai mare parte o construcţie a minţii noastre.

Motoul pierdut

Oamenii se hrănesc cu cuvinte, trăiesc în funcţie de ele, s-ar prăbuşi fără ele.

Un beţiv l-a prins pe un trecător de mânecă şi l-a rugat să-i dea nişte bani ca să-şi cumpere o ceaşcă de cafea.

Iată ce i-a povestit el:
- Domnule, a fost o vreme când eram şi eu un prosper om de afaceri, la fel ca dumneata. Pe atunci, lucram şi eu din greu toată ziua. Pe biroul meu se afla acest moto: GÂNDEŞTE CREATOR, ACŢIONEAZĂ DECISIV, TRĂIEŞTE PERICULOS.
Chiar aşa am şi trăit - iar banii veneau de la sine. Şi apoi... şi apoi... (bărbia beţivului a început să tremure, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji)... femeia de serviciu mi-a aruncat motoul la gunoi.

Când măturaţi curtea interioară a templului; nu vă opriţi ca să citiţi ziarele vechi:
Când vă curăţaţi inima, nu vă opriţi ca să flirtaţi cu cuvintele.

Unde mă aflu?

A fost odată un om care era de o prostie fără seamăn. În fiecare dimineaţă, când se trezea, avea dificultăţi atât de mari în a-şi găsi hainele încât aproape că ajunsese să se teamă să se mai ducă la culcare, gândindu-se la necazul care îl va aştepta a doua zi.

Într-o noapte, i-a venit o idee: să scrie pe o foaie de hârtie numele fiecărui articol de îmbrăcăminte şi să ataşeze bileţelul de acesta.

Într-adevăr, a doua zi a găsit bileţelul pe care scria "pantaloni", care erau chiar acolo, şi s-a grăbit să-I îmbrace. A găsit un alt bileţel pe care scria "cămaşă", şi a îmbrăcat-o şi pe aceasta. Pe un alt bileţel scria "pălărie". Şi-a pus-o pe cap.

La sfârşit, a simţit o stare de mulţumire cum nu mai trăise de mult, când deodată, un gând îngrozitor i-a trecut prin cap: "Şi eu? Unde sunt eu?" Se pare că uitase să scrie un bileţel şi pentru el însuşi. A căutat şi a tot căutat, dar în zadar. Nu s-a putut găsi pe sine.

Ce se poate spune despre cei care afirmă: "Citesc această carte ca să descopăr cine sunt?"

Înțelepciunea lui Svetaketu

Unul din cei mai renumiţi sfinţi din India antică a fost Svetaketu. Iată cum a ajuns el la înţelepciune: la vârsta de numai şapte ani, tatăl său l-a trimis să studieze Vedele. Inteligenţa şi perseverenţa sa l-au făcut să-i întreacă rapid pe ceilalţi studenţi, astfel încât în câţiva ani a ajuns să fie considerat cel mai mare expert în viaţă în domeniul Scripturilor.

La întoarcerea acasă, tatăl său a dorit să-i testeze cunoştinţele. De aceea, i-a pus câteva întrebări:
- Ai învăţat acel lucru a cărui cunoaştere nu mai necesită cunoaşterea altor lucruri? Ai descoperit acel lucru care anihilează orice suferinţă? Ai atins controlul asupra acelui lucru care nu poate fi predat?

- Nu, i-a răspuns cu sinceritate Svetaketu.

- Atunci, fiule, i-a spus tatăl, tot ce ai învăţat în aceşti ani a fost în zadar.

Svetaketu a fost atât de impresionat de adevărul din cuvintele tatălui său încât şi-a propus să descopere prin tăcere înţelepciunea care nu poate fi exprimată prin cuvinte.

Când lacul seacă şi peştii se zbat pe fundul său, udarea lor cu puţină apă nu este suficientă; ei trebuie aruncaţi înapoi în lac. Nu-i amăgiţi pe oameni cu doctrinele voastre; aruncaţi-i înapoi în Realitate. Căci secretul vieţii nu poate fi găsit decât în viaţa însăşi nu în doctrinele care o descriu.

Meniul nu este de mâncare

Un aspirant l-a întrebat pe poetul sufit Jalaluddin Rumi în ce măsură Coranul merita să fie citit.

Iată răspunsul lui Rumi:
- Ar trebui să te întrebi mai degrabă dacă nivelul tău îţi va permite să profiţi de pe urma lui.
Un mistic creştin obişnuia să afirme despre Biblie:
- Oricât de util ar fi un meniu, el nu poate înlocui mâncarea.

***

Un copil, la ora de geografie:
- Beneficiul latitudinii şi al longitudinii este acela că dacă te îneci, poţi să strigi latitudinea şi longitudinea la care te afli, iar acestea te vor găsi.

Pentru simplul motiv că există un cuvânt numit "înţelepciune”, oamenii cred că ştiu ce înseamnă aceasta.

Nimeni nu devine însă astronom numai pentru că înţelege cuvântul "astronomie”.

Dacă sufli asupra termometrului, îi poţi ridica temperatura. Asta nu înseamnă însă că ai reuşit să încălzeşti şi camera în care te afli.

Citirea caracterului numit „eu“

În fiecare zi, într-un colţ al unei biblioteci din Japonia un călugăr venea şi stătea liniştit, într-o meditaţie plină de pace.

- Văd că nu citeşti niciodată sutra-ele, i-a spus bibliotecarul.

- Nu ştiu să citesc, i-a răspuns simplu călugărul.

- Ce ruşine! Un călugăr ca tine ar trebui să ştie să citească. Vrei să te învăţ eu?

- Da. Spune-mi, l-a întrebat călugărul arătând către sine, ce caracter este acesta?

***

De ce să aprinzi făclia, dacă soarele străluceşte cu putere?.

De ce să uzi pământul, dacă plouă cu găleata?

Marea Revelație

Un guru i-a promis unui scolastic că îi va face o revelaţie mai presus de tot ceea ce conţin Scripturile.

Tulburat, savantul l-a întrebat în ce constă revelaţia.
- Du-te în ploaie şi ridică-ţi capul şi braţele către cer. Vei găsi astfel prima revelaţie.

A doua zi, eruditul s-a prezentat la raport:
- Am făcut cum mi-ai spus. Apa mi-a intrat pe gât şi m-a muiat tot. M-am simţit ca un idiot.

- Trebuie să recunoşti că pentru prima zi este o revelaţie destul de importantă, nu ţi se pare?

Cum poate fi recunoscut un cleric

Poetul Kabir afirmă: La ce-i foloseşte eruditului să se joace cu cuvintele şi să cântărească argumentele pro şi contra dacă pieptul său nu explodează de iubire?

La ce-i foloseşte ascetului să se îmbrace într-o robă galbenă dacă inima sa este lipsită de culoare?

La ce vă foloseşte vouă rafinarea comportamentului vostru etic, pe care îl şlefuiţi până când ajunge să fie perfect, dacă nu auziţi nici o muzică în interior?

Discipolul:
- Care este diferenţa între cunoaştere şi iluminare?

Maestrul:
- Cunoaşterea este ca o torţă cu care îţi luminezi calea. Când devii iluminat, torţa eşti chiar tu.

***

Un paraşutist a sărit din avion pe un vânt puternic, care l-a dus la 160 de kilometri de locul în care dorea să coboare. Ajuns la sol, paraşuta lui s-a agăţat de crengile unui copac, aşa că a atârnat acolo, în pustietate, ore întregi strigând după ajutor.

În sfârşit, a trecut cineva.
- Cum ai ajuns acolo sus? l-a întrebat el. P

araşutistul i-a explicat. Apoi l-a întrebat:
- Unde sunt?

- Într-un copac, a venit răspunsul.

- Ha! Probabil că eşti cleric.

Străinul a rămas cu gura căscată.
- Da, sunt. De unde ştii?

- Pentru că răspunsul tău a fost pe cât de adevărat, pe atât de inutil.

Cântă la vioară

Un grup de oameni savura muzica dintr-un restaurant chinezesc. Subit, solistul a început o melodie care le era vag familiară. Toată lumea a recunoscut melodia, dar nimeni nu-şi putea aminti numele său. De aceea, ei l-au rugat pe chelner să-l întrebe pe muzician ce cântă.

Chelnerul şi-a făcut datoria şi s-a întors cu un zâmbet triumfător pe faţă:
- Cântă la vioară!

Supă de pui pentru un mort

La fel este şi contribuţia eruditului la spiritualitate!

În plină piesă de teatru, cortina s-a lăsat brusc şi directorul a ieşit în faţa publicului din sat.

- Doamnelor şi domnilor, a spus el, vă anunţ cu profund regret că actorul principal, nimeni altul decât mult iubitul nostru primar, a făcut un atac de cord în cabina lui. De aceea, suntem nevoiţi să întrerupem aici piesa.

Auzind acest anunţ, o femeie de vârstă mijlocie, cu o statură uriaşă aflată în primul rând, s-a ridicat în picioare şi a strigat agitată:
- Repede! Daţi-i o supă de pui!
- Doamnă, i-a răspuns directorul, atacul de cord i-a fost fatal. Omul a murit!

- Atunci nu mai întârziaţi. Daţi-i-o chiar acum! Directorul era disperat:

- Doamnă, a insistat el, la ce-i mai poate folosi o supă de pui unui om mort?

- Ce rău poate să-i facă? a tunat femeia.

Supa de pui are aceleaşi efecte asupra unui mort ca şi religia asupra celor inconştienţi, al căror număr, vai, este de ordinul miliardelor.

Orgoliul necunoscătorului

Maestrul a rămas surprins să audă în curtea sa strigăte şi certuri. I s-a spus că vinovat este unul din discipoli, aşa că a trimis să îl cheme şi l-a întrebat ce s-a întâmplat.
- A sosit o delegaţie de erudiţi care au venit să te viziteze. Le-am explicat că tu nu-ţi pierzi vremea cu oameni ale căror minţi sunt sufocate de cărţi şi de gânduri, dar sunt lipsite de înţelepciune. Aceştia sunt cei care, în îngâmfarea lor, creează dogmele şi diviziunile între oamenii de pretutindeni.

Maestrul a zâmbit:.
- Adevărat! Adevărat! a murmurat el. Dar spune-mi, oare nu tot îngâmfarea te face să te consideri diferit de aceşti erudiţi, dând astfel naştere actualului conflict şi actualei diviziuni?

Înțeleptul hindus vorbește despre Iisus

Un înţelept hindus a dispus să-i fie citită Viaţa Domnului Iisus Christos.

Când a aflat că Iisus a fost respins de propriul său popor la Nazaret, a exclamat:
- Un rabin a cărui congregaţie nu vrea să îl dea "afară din oraş nu este un rabin adevărat”.

Când a auzit apoi că preoţii au fost cei care l-au ucis," a spus cu un oftat:
- Îi e greu lui Satan singur să ducă întreaga lume pe căi greşite, aşa că îşi numeşte câţiva reprezentanţi de frunte în fruntea bisericii din diferite puncte de pe glob.

Lamentarea unui episcop:
- Oriunde s-a dus Iisus, s-a petrecut o revoluţie. Oriunde mă duc eu, lumea mă serveşte cu ceai!

Elita spirituală

Dacă te urmează un milion de oameni, întreabă-te unde ai greşit.

Un autor evreu explică în cartea sa faptul că evreii nu urmăresc prozelitismul cu orice preţ. Dimpotrivă, dacă cineva doreşte să se convertească, rabinul local are datoria să facă trei încercări de a-l descuraja.

Spiritualitatea este pentru elite. Ea nu face compromisuri pentru a deveni acceptabilă, aşa că nu este potrivită pentru mase, care nu doresc un remediu adevărat, ci doar un sirop de tuse.

Iată ce le-a spus Iisus oamenilor pe vreme a când era urmat de o mare mulţime:
- Care dintre voi s-ar gândi să construiască un turn fără să înceapă prin a estima costurile, pentru a vedea dacă îşi poate permite să-l termine? Sau ce rege ar pomi un război împotriva altui rege fără a cumpăni mai întâi dacă cei 10.000 de soldaţi ai săi vor putea înfrânge cei 20.000 de soldaţi ai celuilalt rege? Dacă îşi dă seama că nu îl poate învinge, el îşi va trimite emisari cu mult înainte ca regele duşman să sosească şi îi va cere un armistiţiu. La fel şi voi; numi puteţi deveni discipoli dacă nu sunteţi gata să renunţaţi la toate posesiunile voastre.

Oamenii nu doresc să audă adevărul. Ei doresc doar asigurări care să-i reconforteze.

Marea renaștere

Un predicator către prietenul său:
- Biserica noastră a renăscut recent, după foarte mulţi ani.

- Dar câţi oameni s-au adăugat congregaţiei?

- Nici unul. În schimb, au plecat 500.

Iisus ar fi aplaudat!

Experienţa ne arată, vai, că legătura dintre convingerile noastre religioase şi sfinţenia noastră individuală este similară cu haina pe care o poartă omul la un dineu de gală şi digestia 1ui.

Filosoful renăscut din morți

Unui filosof care a trăit cu câteva secole în urmă i s-a spus în cer că învăţăturile sale erau interpretate greşit de către reprezentanţii săi. Fiind un spirit plin de compasiune şi mare iubitor al adevărului, lui i s-a permis în cele din urmă graţia de a coborî din nou pe pământ, pentru câteva zile.

I-au trebuit mai întâi câteva zile pentru a-i convinge .pe succesorii săi de identitatea sa. Odată convinşi, aceştia şi-au pierdut complet interesul în ceea ce avea de spus. În schimb, l-au rugat să le dezvăluie secretul revenirii la viaţă din mormânt.

Cu mari eforturi, el a încercat să-i convingă că nu are cum să le dezvăluie acest secret şi că este mult mai important pentru binele umanităţii ca ei să redea învăţăturilor sale puritate a lor originală. Eforturile s-au dovedit însă inutile!

Iată răspunsul lor:
- Nu înţelegi că ceea ce contează nu este ce ai predat tu, ci interpretarea noastră asupra învăţăturilor tale? La urma urmei, tu nu eşti decât în trecere pe aici, în timp ce noi suntem rezidenţi permanenţi.

Când moare un Buddha, apar şcolile.

Din ce este făcută materia?

Toţi filosofii, teologii şi doctorii în drept s-au adunat la curte ca să-l judece pe Mulla Nasruddin. Acuzaţia era una serioasă: Mulla fusese văzut colindând din oraş în oraş, strigând: "Aşa-zişii voştri lideri religioşi sunt nişte ignoranţi care trăiesc în confuzie". De aceea, a fost acuzat de erezie, iar pedeapsa pentru această acuzaţie era moartea.

- Poţi vorbi primul, i-a spus CalifuI.

Mulla nu şi-a pierdut deloc cumpătul.

- Aduceţi hârtie şi pene, şi daţi-le, celor mai înţelepţi zece oameni din această distinsă adunare.

Spre imensul deliciu al lui Nasruddin, între cei de faţă a izbucnit o ceartă cumplită, în încercarea de a stabili care sunt cei mai înţelepţi zece oameni dintre ei. Când cearta s-a mai potolit, iar cei zece au fost aleşi,

Mulla le-a spus:
- Răspundeţi la următoarea întrebare: Din ce este făcută materia?

Răspunsurile au fost notate, apoi înmânate Califului, care le-a citit. Astfel, unul spunea: "Nu este făcută din nimic", altul scria simplu: "Din molecule", sau "Din lumină", "Nu ştiu", Din Existenţa Metafizică", şi aşa mai departe.

Nasruddin s-a adresat atunci Califului:
- Când vor ajunge la o înţelegere în ceea ce priveşte materia, vor avea dreptul să judece chestiuni legate de spirit. Nu ţi se pare ciudat, Măria ta, că nu se pot pune de acord asupra materiei din care sunt făcuţi ei înşişi, dar în schimb au atins unanimitatea în verdictul potrivit căruia eu mă fac vinovat de erezie?

Nu diversitatea dogmelor noastre face atâtea pagube, ci dogmatismul nostru. Astfel, dacă fiecare om ar face ceea ce este ferm convins că este voinţa lui Dumnezeu, rezultatul ar fi un dezastru total. Premisa acestui a este tocmai certitudinea.

Omul spiritual nu cunoaşte decât incertitudinea, în timp ce fanaticului religios îi este străină această stare de spirit.

Pescarul care a devenit un sfânt

Într-o noapte, un pescar s-a furişat pe proprietatea unui om bogat şi şi-a aruncat năvodul în lacul plin cu peşte al acestuia. Proprietarul l-a auzit însă şi şi-a trimis paznicii să-l prindă.

Văzând mulţimea care se apropie vociferând, cu torţe aprinse, pescarul şi-a uns în grabă trupul cu cenuşă şi s-a aşezat sub un copac, aşa cum fac de obicei oamenii sfinţi în India.

Proprietarul şi paznicii săi nu l-au putut găsi pe tâlhar, deşi au căutat multă vreme. Singurul lucru pe care l-au văzut a fost un om sfânt, acoperit cu cenuşă, care stătea sub un copac, absorbit în meditaţie.

A doua zi s-a răspândit zvonul că un mare înţelept s-a stabilit pe pământul bogătaşului nostru. Oamenii s-au adunat în număr mare, cu flori, fructe şi hrană. Mulţi i-au adus chiar şi bani, căci există o credinţă populară care afirmă că darurile făcute unui om sfânt aduc binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celui care le face.

Pescarul transformat în înţelept peste noapte a rămas uimit de norocul care a dat peste el. "Este mai uşor să îmi câştig existenţa din credinţa acestor oameni decât cu năvodul", şi-a spus el. De aceea, a continuat să mediteze şi nu a mai lucrat niciodată.

***

Un rege a visat că a văzut un rege în paradis şi un preot în iad. S-a întrebat uimit Cum de este posibil aşa ceva.

O Voce din cer i-a răspuns:
- Regele se află în paradis deoarece i-a respectat pe preoţi. Preotul se află în iad deoarece a făcut compromisuri cu regii.

Mary dorește să devină prostituată

Când Măicuţa i-a întrebat pe copiii din clasă ce vor să devină când vor fi mari, micuţul Tommy a răspuns că vrea să se facă pilot. Elsie a spus că vrea să devină doctoriţă. Spre marea bucurie a Măicuţei, Bobby a spus că vrea să devină preot. În sfârşit, s-a ridicat şi Mary şi a spus că vrea să se facă prostituată.

- Cum ai spus, Mary?

- Când o să cresc mare, a spus Mary, cu aerul unei persoane care ştie exact ce vrea de la viaţă, o să mă fac prostituată.

Măicuţa simţea că nu mai are aer în piept. Mary a fost imediat izolată de restul copiilor şi dusă la Stareţul şcolii.

Ea i-a povestit părintelui faptele, dar acesta a dorit să afle direct versiunea fetiţei.

- Mary, spune-mi ce s-a întâmplat, cu cuvintele tale.

- Ei bine, a spus Mary, oarecum uimită de toată această agitaţie, Măicuţa fi-a întrebat ce vreau să devin când voi fi. mare, iar eu i-am spus că vreau să devin prostituată.

- Ai spus prostituată? a întrebat părintele, dorind să verifice dacă a înţeles bine.

- Da.

- Cerule! Ce uşurare! Noi am crezut că vrei să spui protestantă!

Fiul rabinului a devenit creştin

Rabbi Abraham a trăit o viaţă exemplară. Când i-a venit timpul, a părăsit această lume în binecuvântarea întregii sale congregaţii, care ajunsese să îl considere un sfânt şi principala cauză a tuturor darurilor primi te de la Dumnezeu.

La fel s-au petrecut lucrurile şi în cer, unde toţi îngerii au venit să-l întâmpine cu un cor de imnuri de slavă.

În timpul festivităţi lor, Rabbi părea încurcat şi retras în sine. Îşi ţinea capul în mâini şi a refuzat orice alinare. În sfârşit, a fost dus în faţa Judecăţii de Apoi, unde s-a simţit învăluit de o Bunătate plină de Iubire infinită.

A auzit atunci o Voce care i-a spus cu multă tandreţe:
- Ce te tulbură, fiul meu?

- Preasfinte, a răspuns Rabbi, nu sunt demn de toate onorurile care mi s-au acordat. Deşi pe pământ am fost considerat un exemplu de către semenii mei, trebuie să fi făcut ceva greşit, căci unicul meu fiu şi-a abandonat credinţa şi a devenit un creştin.

- Nu fi supărat, fiule. Înţeleg exact ce simţi, căci şi Eu am avut un fiu care a făcut exact acelaşi lucru.

Dorința ecumenică a rabinului

În Belfast, Irlanda, un preot catolic, unul protestant şi un rabin evreu erau angrenaţi într-o discuţie teologică foarte aprinsă. Subit, în faţa lor a apărut un înger care le-a spus:
- Dumnezeu vă trimite binecuvântarea lui. Spuneţi o dorinţă pentru Pace, iar aceasta vă va fi îndeplinită.

Preotul protestant a spus:

- Vreau ca toţi catolicii să dispară din iubita noastră insulă. Atunci, pe ea va domni numai pacea.

La rândul lui, preotul catolic a spus:
- Vreau ca nici un protestant să nu mâi existe pe pământul nostru sacru. Acest lucru va readuce pacea pe insula noastră.

- Şi tu, Rabbi? Tu nu ai nici o dorinţă?

- Nu, a spus rabinul. Aştept ca Dumnezeu să îndeplinească primele două dorinţe, iar eu voi fi mulţumit.

***

Băieţelul:
- Eşti presbiteriană?
Fetita:
- Nu. Noi aparţinem unei abominaţii diferite.

Câinele și vulpea

Un vânător şi-a trimis câinele să prindă vietatea care se mişca în spatele copacilor. Animalul a depistat o vulpe şi a urmărit-o până când a intrat în unghiul de tragere al vânătorului.

Împuşcată mortal, vulpea i-a spus câinelui:
- Nu ţi-a spus nimeni până acum că vulpea şi câinele sunt fraţi?

- Ba da, a răspuns câinele. Dar astea sunt texte ale idealiştilor şi ale proştilor. Pentru cineva pragmatic, frăţia este creată de identitatea intereselor.

***

Creştinul s-a adresat budistului:
- Noi am putea fi ca fraţii. Dar acest lucru este valabil numai pentru idealişti şi pentru proşti. Pentru cineva pragmatic, frăţia este creată de identitatea convingerilor.

Vai, cei mai mulţi dintre oameni au convingeri religioase suficient de puternice pentru a urî, dar nu sufficient de puternice pentru a iubi.

Gandhi a fost dat afară din biserică

În autobiografia sa, Mahatma Gandhi povesteşte cum în anii studenţiei, pe când era în Africa de Sud, a devenit foarte interesat de Biblie, şi mai ales de Predica de pe Munte.

El a devenit convins că cea mai bună soluţie pentru sistemul castelor, din cauza căruia indienii sufereau de secole, era creştinismul. De aceea, s-a gândit serios dacă să se convertească la creştinism.

Într-o zi, s-a dus la biserică să asculte slujba şi să primească instrucţiuni. A fost însă oprit la intrare şi i s-a spus politicos că dacă doreşte să ia parte la slujbă, poate face acest lucru fără probleme, dar într-o biserică pentru negri.

Nu s-a mai întors niciodată.

Dumnezeu nu poate intra în biserică

Un păcătos a fost excomunicat în public şi i s-a interzis intrarea în biserică. El s-dus să se plângă lui Dumnezeu:
- Nu mă mai lasă să intru, Doamne, pentru că sunt un păcătos.

- Atunci de ce te plângi?

- Pentru că nu-mi dau nici drumul să plec!

Să nu te prind că te rogi!

Dacă doreşte să supravieţuiască, o biserică sau o sinagogă trebuie să strângă bani. A existat odată o sinagogă în care nimeni nu trecea cutia de colectă prin faţa credincioşilor, aşa cum se procedează în bisericile creştine.

Evreii aveau o altă modalitate de a stânge fonduri: vindeau bilete pentru locuri rezervate la marile Sărbători Religioase, căci comunitatea era în acele timpuri foarte mare, iar oamenii erau generoşi.

Într-o asemenea zi de sărbătoare, un puşti a dorit să intre în sinagogă pentru a-şi căuta tatăl, dar portarul nu l-a lăsat să intre, căci nu avea bilet de intrare.

- Ascultă, i-a spus puştiul, am o problemă foarte importantă.

- Aşa spun toţi, a răspuns portarul, fără să fie deloc impresionat.

Puştiul a devenit disperat şi a început să se roage:
- Te rog, domnule, lasă-mă să intru. Este o chestiune de viaţă şi de moarte. Nu voi sta decât un minut.

- Bine, a cedat portarul, dacă zici că e ceva atât de important. Dar să nu te prind că te rogi!

Vai, religia organizată are limitările sale!

Nu poți plânge decât în propria ta parohie

Predicatorul a fost în acea zi mai elocvent ca de obicei, şi toată lumea a fost mişcată până la lacrimi.

Un singur domn, aflat chiar în rândul din faţă, a continuat să privească în gol, complet indiferent la slujbă.

La sfârşitul serviciului divin, cineva l-a întrebat:
- Ai auzit slujba, nu-i aşa?

- Doar nu sunt surd.

- Şi ce crezi despre ea?

- Mi s-a părut atât de emoţionantă încât mai că-mi venea să plâng.

- Şi atunci, de ce nu ai plâns?

- Din păcate, nu aparţin de această parohie.

Diavolul este cel care organizează creația

Există o legendă care afirmă că atunci când Dumnezeu a creat lumea şi s-a bucurat de splendoarea ei, Satan a căzut şi el în extaz, în propria sa manieră, evident, căci pe măsură ce privea minunile creaţiei, el exclama:
- Fabulos! Trebuie să le organizăm pe toate! În acest fel, toată distracţia va dispărea!

Aţi încercat vreodată să reglementaţi pacea? Cum încerci să faci acest lucru, apar conflictele legate de putere şi grupurile care luptă pentru pace.

Singura modalitate de a obţine pacea este să o laşi să crească ca o floare sălbatică.

Semnul crucii sau iubirea?

Un episcop şi-a propus să testeze cât de potriviţi erau candidaţii pentru botez.
- După ce semne vor recunoaşte cei din jur că sunteţi catolici? i-a întrebat el.

Nimeni nu a răspuns nimic. În mod evident, nimeni nu se aşteptase la această întrebare.

De aceea, episcopul a repetat din nou întrebarea, de această dată făcându-şi semnul crucii, ca să le dea candidaţilor un indiciu.

Subit, unul dintre candidaţi a avut o revelaţie:
- După iubirea noastră.

Episcopul a rămas dezamăgit. Era chiar pe punctul de a spune: "Greşit!", dar şi-a dat seama ce era să facă şi a tăcut.

Avizul pentru Iisus

Cineva a cerut permisiunea episcopiei de a tipări o carte sub efigia ei. Era vorba de o carte pentru copii care conţinea parabolele lui Iisus, câteva ilustraţii simple şi un număr mic de fraze din Evanghelie. Nimic în plus.

Episcopia şi-a dat permisiunea, impunând însă editorului să adauge fraza standard: "Efigia episcopiei nu presupune automat faptul că episcopul este de acord cu toate ideile exprimate în această carte".

Din nou, o capcană a organizării!

Cum îți poți păstra hainele

Cum creşte o organizaţie spirituală:
Un guru a fost atât de impresionat de progresul spiritual al discipolului său încât, considerând că acesta nu mai are nevoie de ghidare spirituală, l-a lăsat singur, într-o colibă de pe malul unui râu.

În fiecare dimineaţă, după ritualurile specifice de scăldat în râu, discipolul îşi atârna hainele să se usuce. Acestea erau singura sa proprietate!

Într-o zi, el s-a întristat foarte tare găsindu-şi hainele sfâşiate de şobolani. De aceea, a fost nevoit să ceară altele de la săteni. Şobolanii i-au sfâşiat din nou hainele, aşa că a fost nevoit să îşi procure o pisică.

Nu a mai avut probleme cu şobolanii, dar acum trebuia să cerşească şi lapte pentru pisică, nu doar hrana sa.

"Pierd prea mult timp cu cerşitul, şi în plus, am devenit o povară pentru săteni, aşa că mai bine cresc o vacă".

După ce şi-a luat vaca, a trebuit să ceară şi fân. "Mai bine cultiv eu însumi pământul de lângă casă", s-a gândit el. Din păcate, nu i-a mai rămas prea mult timp pentru meditaţie. De aceea, a preferat să angajeze lucrători care să se ocupe de pământ.

Supravegherea lucrătorilor nu era însă o sarcină uşoară, aşa că a sfârşit prin a se căsători, pentru a împărţi grijile gospodăriei cu încă o persoană. Nu a trecut mult timp şi discipolul nostru a devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din regiune.

Peste ani, guru-ul său a trecut prin zonă şi a rămas surprins să constate că fosta colibă se transformase acum într-un adevărat palat.

El l-a întrebat pe unul dintre slujitori:
- Nu trăia cândva aici un discipol al meu? Până ca acesta să-i dea răspunsul, în faţa lui a apărut chiar discipolul său.

- Ce s-a întâmplat, fiule?

- N-o să vă vină să credeţi, domnule, i-a răspuns acesta, dar nu am găsit nici o altă cale de a-mi păstra hainele.

Avanposturile care salvează vieți

Într-o regiune stâncoasă, în care naufragiile erau frecvente, exista cândva un mic avanpost. Nu era altceva decât o colibă în care locuiau câţiva oameni, care aveau o singură barcă de salvare, dar erau oameni devotaţi, care supravegheau constant marea şi nu ezitau să intre în furtună, fără să le pese de propria lor viaţă, pentru a salva viaţa altor persoane aflate în pericol. În acest fel, micul avanpost şi-a câştigat pe bună dreptate o adevărată celebritate.

Pe măsură ce faima avanpostului creştea, creştea şi dorinţa oamenilor care trăiau în apropiere să fie asociaţi întrun fel cu acesta. Localnicii au oferit donaţii, tot mai mulţi membri au făcut cereri de înrolare, noi bărci au fost achiziţionate şi noi echipaje au fost antrenate. Coliba a fost şi ea înlocuită cu o clădire impozantă, care îi putea adăposti confortabil pe cei salvaţi din naufragiu.

Cum naufragiile nu se petrec însă în fiecare zi, ea a devenit curând un veritabil loc de adunare pentru comunitate, un fel de club local. Timpul a trecut, şi membrii clubului au devenit mult mai interesaţi de viaţa lor socială decât de salvarea vieţilor, deşi nu ezitau să-şi afişeze statutul de salvamari pe ecusoanele pe care le purtau în piept. În realitate, munca de salvare a vieţi lor a început să-i plictisească de moarte, căci victimele erau de regulă murdare şi ude, necesitau îngrijiri, şi peste toate, udau mochetele noi ale camerelor clubului.

În curând, activităţile sociale ale clubului au devenit atât de numeroase, iar cele de salvare a vieţi lor atât de puţine la număr încât câţiva dintre membrii mai vechi au insistat să se revină la vechile preocupări.

Propunerea a fost supusă la vot, iar cei care au tulburat ordinea cu sugestiile lor, altminteri o minoritate neglijabilă, au fost invitaţi să părăsească clubul şi să-şi înfiinţeze altul.

Aceştia au făcut exact ce li s-a spus, ceva mai departe, pe coastă. Altruismul şi curajul lor au fost atât de remarcabile încât curând, eroii noştri au devenit faimoşi pretutindeni. Noi şi noi membri cereau aderarea la noul club, mica lor colibă a devenit din ce în ce mai mare, iar idealismul lor din ce în ce mai mic.

Dacă veţi vizita la ora actual zona, veţi întâlni un mare număr de cluburi. Fiecare dintre ele este mândru de originea lui şi de faptele celor care l-au înfiinţat. Naufragii mai au loc din când în când, dar nimănui nu pare să-i pese prea tare.

Porunca fructelor

Într-o ţară deşertică existau puţini copaci, iar fructele erau greu de găsit. Legenda spune că Dumnezeu a dorit să se convingă că atât cât există este de ajuns pentru toată lumea, aşa că a apărut în faţa acelui popor sub forma unui profet şi le-a spus oamenilor: "Iată care este porunca mea pentru voi şi pentru generaţiile următoare: nimeni nu are dreptul să mănânce mai mult de un fruct pe zi. Notaţi această poruncă în Cartea voastră sfântă. Toţi cei care vor încălca această lege vor fi consideraţi nişte păcătoşi în faţa lui Dumnezeu şi ai umanităţii".

Legea a fost respectată cu stricteţe secole la rând, până când oamenii de ştiinţă au descoperit un mijloc de a transforma deşertul într-un ţinut mănos. Recoltele au devenit bogate, animalele domestice s-au înmulţit, iar crengile pomilor se rupeau sub. greutatea fructelor.

Dar legea a continuat să fie impusă cu aceeaşi stricteţe de autorităţile civile şi religioase ale ţării. Cei care îndrăzneau să conteste legea, spunând că este un păcat împotriva umanităţii să laşi fructele să putrezească la sol, erau consideraţi blasfemiatori şi duşmani ai moralităţii.

Autorităţile afirmau despre aceşti oameni, care contestau Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, că sunt conduşi de spiritul orgolios al raţiunii, că le lipseşte credinţa şi supunerea, motiv pentru care nu puteau cunoaşte Adevărul.

În biserici se ţineau frecvent predici în care se arăta cum cei care au încălcat legea au sfârşit întotdeauna prost.

Nimeni nu sufla însă un cuvânt despre cei care au sfârşit la fel de prost deşi au respectat cu stricteţe legea, ca să nu mai vorbim de numărul mare al celor care prosperau fără griji, deşi încălcaseră în mod repetat legea.

Legea nu putea fi însă schimbată, căci profetul care susţinea că a primit-o direct de la Dumnezeu murise de mult. Poate că el ar fi avut curajul şi bunul simţ să o schimbe, de vreme ce circumstanţele se schimbaseră, căci el înţelesese Cuvântul lui Dumnezeu nu ca pe ceva imuabil, ci ca pe un instrument prin care putea servi bunăstării întregului popor.

Şi astfel, s-a ajuns ca oamenii să încalce deschis legea, renunţând cu acest prilej şi la credinţa în Dumnezeu.
Alţii au preferat să o încalce în secret, având însă mustrări de conştiinţă. Marea majoritate a oamenilor au continuat să o respecte cu stricteţe, convinşi că sunt extrem de virtuoşi, pentru simplul motiv că respectă un obicei străvechi şi depăşit, pe care le era prea frică să-l încalce.

Oamenii cu adevărat religioşi respectă Legea. Dar nu se tem niciodată de ea...

Un membru al trupelor speciale speriat

- Cu ce te ocupi? l-a întrebat o doamnă pe un tânăr la o petrecere.

- Fac parte din trupele speciale.

- Cred că e groaznic să sari cu paraşuta, a spus doamna.

- Hm, sunt nişte momente destul de dificile.

- Povesteşte-mi experienţa cea mai teribilă pe care ai avut-o.

- Cred că cel mai greu moment prin care am trecut a fost acela când am aterizat pe o pajişte pe care era o plăcuţă indicatoare: Nu călcaţi iarba.

Patul puştii este din lemn de nuc

Nici nu o adoră...

Un sergent i-a întrebat pe recruţi de ce este construit patul puştii din lemn de nuc.
- Pentru că este mai dur decât alte specii de lemn, a răspuns cineva.

- Greşit, a spus sergentul.

- Pentru că este mai elastic.

- La fel de greşit.

- Pentru că străluceşte mai tare. .

- Mai aveţi multe de învăţat, băieţi. Lemnul de nuc este folosit pentru simplul motiv că aşa scrie la Regulament!

Regulamentul căilor ferate

...nici nu o absolutizează...

Un oficial de la căile ferate a raportat astfel o crimă care s-a produs într-un tren: "Asasinul a urcat în vagon de pe peron, a înjunghiat cu sălbăticie victima de cinci ori, fiecare lovitură fiind mortală, după care a părăsit trenul pe uşa opusă, trecând peste linia ferată şi încălcând astfel Regulamentul Căilor Ferate".

***

Un nobil a fost aspru criticat pentru că a dat foc unei catedrale. Excelenţa sa şi-a cerut scuze, spunând că a fost informat - în mod greşit, după câte se părea - că arhiepiscopul se afla înăuntru!

Informaţii telefonice

Într-un mic orăşel, un străin a format 016, numărul pentru informaţii. La celălalt capăt al firului s-a auzit vocea unei femei care i-a spus:
- Îmi pare rău, va trebui să formaţi 015.

Omul s-a conformat, dar a constatat surprins că i-a răspuns aceeaşi voce.
- Scuzaţi-mă, nu sunteţi persoana cu care am vorbit mai devreme?

- Ba da, i-a răspuns vocea. Astăzi lucrez pe două ture, căci o înlocuiesc şi pe colega mea.

Cina trebuie să fie gata la ora 6.00 fix

... nici nu o exagerează...

Dl. Smith şi-a ucis soţia iar la proces a invocat în apărarea sa argumentul nebuniei temporare. Avocatul său l-a citat ca martor şi l-a rugat să descrie crima în propriile sale cuvinte.

- Onorată Curte, a spus el, sunt un om simplu, cu obiceiuri regulate, şi am trăit în pace cu toată lumea. În fiecare zi mă trezesc la ora 7.00, îmi iau micul dejun la 7.30, mă prezint la serviciu la ora 9.00, plec de la slujbă la ora 5.00, ajung acasă la 6.00, găsesc cina pusă pe masă, o mănânc, citesc ziarul, mă uit la televizor, după care mă culc. Aşa s-au petrecut lucrurile până în ziua cu pricina...
Ajuns în acest punct cu povestirea, respiraţia omului s-a accelerat brusc şi în ochi i-a trecut un fulger de mânie.

- Continuă, a spus avocatul. Povesteşte Curţii ce s-a întâmplat.

- În acea zi m-am trezit la ora 7.00, ca de obicei, mi-am luat micul dejun la 7.30, fi-am prezentat la serviciu la ora 9.00, am plecat de la slujbă la ora 5.00, am ajuns acasă la 6.00, dar spre uluirea mea, am descoperit că cina nu era pusă pe masă. Cât despre soţia mea, nicăieri. Am răscolit atunci întreaga casă şi am găsit-o în pat cu un bărbat străin. Drept pentru care am împuşcat-o.

- Descrie şi emoţiile pe care le-ai trăit atunci când ai ucis-o, l-a îndemnat avocatul, dornic să câştige simpatia juriului.

- Am simţit o furie de necontrolat. Pur şi simplu mi-am ieşit din minţi. Onorată Curte, doamnelor şi domnilor din juriu, a strigat el bătând cu pumnul în bară, când ajung acasă la ora 6.00 fix, am pretenţia să îmi găsesc cina pe masă!

Nasruddin găsește un diamant

... nici nu o exploatează...

Mulla Nasruddin a găsit la margine a drumului un diamant, dar conform legii, cei care găseau un obiect nu deveneau proprietarii acestuia decât după ce îşi anunţau descoperirea în piaţa centrală a oraşului, cu trei ocazii diferite.

Nasruddin era mult prea habotnic ca să ignore Legea, dar prea lacom ca să-şi asume riscul de a pierde obiectul mult râvnit. De aceea, trei nopţi la rând, la o oră când era sigur că nu-l va auzi nimeni, el s-a dus în piaţa centrală a oraşului-şi şi-a anunţat descoperirea, aproape în şoaptă:
- Am găsit un diamant pe drumul care iese din oraş. Oricine îl cunoaşte pe proprietar să ia legătura cu mine.

Evident, nimeni nu a auzit cuvintele lui Mulla, cu excepţia unui om care, din întâmplare, stătea la fereastră în a treia noapte când Nasruddin şi-a anunţat descoperirea. Din cauză că Nasruddin vorbea prea încet, el nu a înţeles ce spune.

Când a încercat să afle, Mulla i-a strigat:
- Nu sunt obligat să-ţi răspund. Totuşi, din bun simţ, am să-ţi spun doar atât: fiind un om profund religios, am ieşit trei nopţi la rând pentru a rosti anumite cuvinte şi a împlini astfel Legea.

Ca să fii cu adevărat rău, nu trebuie să încalci Legea. Este suficient să o respecţi in litera ei.

Două tipuri de Sabaturi

La evrei, respectarea Sabatului, ziua Domnului, a fost iniţial un prilej de mare bucurie, dar rabinii care s-au succedat unul după altul au dat tot felul de interpretări felului în care trebuie respectat acesta, ce fel de activităţi sunt permise şi ce fel nu,

astfel încât oamenii au ajuns chiar să se teamă să se mişte în această zi, ca să nu încalce vreun regulament sau altul.

Baal Shem, fiul lui Eliezer, s-a gândit mult la această chestiune. Într-o noapte, el a avut un vis. Se făcea că un înger l-a luat în cer şi i-a arătat două tronuri aşezate mult deasupra celorlalte.

- Pentru cine sunt rezervate aceste tronuri? A întrebat Baal.

- Pentru tine, i-a răspuns îngerul, dacă vei şti să te foloseşti de inteligenţa ta, şi pentru încă o persoană, al cărui nume şi adresă îţi vor fi înmânate.

A fost dus apoi în locul cel mai adânc din iad şi i s-au arătat două locuri libere.

- Pentru cine sunt pregătite acestea? a întrebat el.

- Pentru tine, i-a răspuns îngerul, dacă nu vei şti să te foloseşti de inteligenţa ta, şi pentru omul al cărui nume şi adresă îţi vor fi înmânate.

În vis, Baal Shem l-a vizitat pe omul care avea să-i fie tovarăş în paradis. Uimit, a constatat că acesta era un păgân care nu ştia nimic despre obiceiurile evreieşti şi care, chiar în ziua de Sabat, a dat o mare masă în cinstea vecinilor săi păgâni, la care veselia era în toi.

Când Baal Shem l-a întrebat cu ce ocazie benchetuieşte, omul i-a răspuns:
- Îmi amintesc că în copilărie, părinţii m-au învăţat că Sabatul este o zi pentru odihnă şi pentru bucurie. De aceea, în fiecare sâmbătă, mama făcea nişte mese festive la care toată lumea era invitată, în care cântam şi dansam cu toţii, şi toată lumea era foarte fericită. Eu nu am făcut decât să păstrez acest obicei.

Baal Shem a încercat să-i explice omului ce spune religia sa, căci şi-a dat seama că acesta se născuse evreu, deşi ignora complet regulile stabilite de rabini. A amuţit însă când şi-a dat seama că dacă i-ar spune aşa ceva, i-ar răpi omului bucuria în ziua de Sabat.

În acelaşi vis, Baal Shem s-a dus apoi la persoana care urma să-i fie tovarăş în iad. A găsit un om care respecta cu stricteţe Legea, întotdeauna gata să se autopedepsească dacă ar fi încălcat-o vreodată. Bietul om îşi petrecea fiecare zi de Sabat într-o tensiune in suportabilă, ca şi cum ar fi păşit pe cărbuni fierbinţi.

Când Baal Shem a încercat să-i deschidă ochii, explicându-i că nu trebuie să devină un sclav al Legii, el a amuţit din nou, căci şi-a dat seama că bietul om nu va înţelege niciodată că greşeşte tocmai împlinind cu rigoare Legea.

Graţie acestei revelaţii, primită sub forma unui vis, Baal Shem a creat un nou sistem de reguli, care insistă asupra adorării lui Dumnezeu prin bucuria inimii.

Când oamenii se bucură, ei sunt întotdeauna buni; în schimb, când sunt buni ei uită să se bucure.

Atenție, atenție

Preotul a anunţat că Iisus Hristos însuşi va veni în biserica lor în următoarea duminică.

Evident, oamenii s-au adunat în număr mare ca să-l vadă pe Domnul. Toată lumea se aştepta ca el să ţină o predică, dar Iisus s-a limitat să le zâmbească, şi după ce preotul l-a prezentat, le-a spus doar atât: "Salut!"

Toţi cei de faţă i-au oferit ospitalitate pentru noapte, dar el a refuzat politicos, spunându-le că îşi va petrece noaptea în biserică. Normal, s-au gândit cu toţii.

Dimineaţa devreme, a dispărut din biserică. Când porţile acesteia au fost deschise, spre oroarea tuturor, preotul şi credincioşii au descoperit că biserica fusese vandalizată. Pe toţi pereţii era scrijelit acelaşi cuvânt: atenție.

Nu exista nici un colţişor din biserică, inclusiv altarul şi Biblia uitată pe el, pe care să nu fi fost scris cuvântul atenție., cu litere mai mari sau mai mici, scrise cu stiloul sau cu creionul, în toate culorile posibile. Oriunde îţi întorceai privirea, nu vedeai decât acelaşi cuvânt: " Atenție, atenţie, atenţie, atenție, atenţie, atenţie...".

Ce şocant. Ce iritant. Ce confuz. Cât de fascinant, dar şi de teribil în acelaşi timp. La ce trebuiau oare să fie atenţi? Nu exista nici o precizare în această direcţie. Singurul cuvânt scris era atenție.

Primul impuls al oamenilor a fost să şteargă literele, acest adevărat sacrilegiu. În cele din urmă s-au abţinut de la acest gest, dar numai la gândul că cel care le-a scris a fost însuşi Iisus.

Ce s-a întâmplat în continuare? De câte ori veneau la biserică, misteriosul cuvânt le sărea în ochi oamenilor, până când le-a intrat în subconştient. Ei au început să fie

mai atenţi la Scripturi, descoperind revelaţii noi, fără a cădea însă în bigotism.,Au început să devină mai atenţi la sacramente, astfel încât ritualurile să fie respectate fără a cădea în superstiţie.

Preotul a început să fie mai atent la influenţa pe care o avea asupra oamenilor, pe care a reuşit astfel să-i ajute mai mult, fără a încerca însă să-î controleze. Şi toţi au început să fie mai atenţi la religie, devenind din ce în ce mai conştienţi de sine. Au început astfel să respecte legile bisericii, fără a uita însă de compasiunea datorată celor slabi. Au început să devină mai atenţi la rugăciuni, bazându-se din ce în ce mai mult pe puterea lui Dumnezeu, şi nu pe voinţa lor egotică. Au devenit chiar mai atenţi la conceptul de Dumnezeu, pe care l-au recunoscut pretutindeni, nu numai între zidurile strâmte ale bisericii lor.

Astăzi, veţi găsi cuvântul atenție scris chiar de oameni pe toate bisericile lor, iar dacă veţi trece noaptea prin această regiune, veţi observa deasupra bisericilor acelaşi cuvânt, alcătuit din neoane aprinse în mii de lumini multicolore.

Graţia

Providenţa şi cele trei bărci de salvare

Un preot stătea la biroul său de la fereastră, compunând o predică referitoare la Providenţă, când a auzit un zgomot ca de explozie. Curând, a văzut oamenii alergând încolo şi încoace, într-o agitaţie nebună, şi a aflat că digul barajului s-a prăbuşit, râul dădea năvală, iar populaţia era evacuată.

Într-adevăr, preotul a văzut nivelul apei ridicându-se rapid. A simţit el însuşi o senzaţie de panică, dar s-a gândit: "Tocmai scriu o predică despre Providenţă, iar acum am ocazia să aplic ceea ce predic. Nu voi fugi împreună cu ceilalţi. Voi rămâne aici şi voi avea încredere că Providenţa divină mă va salva".

Când apa a atins nivelul ferestrei, pe lângă casa lui a trecut o barcă încărcată cu oameni, care i-au strigat:
- Sari, părinte.

- Nu, copiii mei, le-a răspuns preotul. Am încredere că Providenţa divină mă va salva.

Părintele a fost nevoit totuşi să se urce pe acoperiş, iar când apa a atins şi acel nivel, o altă barcă a trecut pe lângă el. Preotul a refuzat însă din nou să urce în ea.
A fost nevoit totuşi să urce şi să se agaţe de coş. Când apa i-a ajuns la genunchi, un ofiţer într-o barcă cu motor a fost trimis să-l salveze.
- Nu, mulţumesc, domnule, a răspuns părintele, zâmbind. Eu am încredere în Dumnezeu, iar el nu mă va părăsi.

După ce s-a înecat, părintele a ajuns în cer. Evident, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se plângă lui Dumnezeu:
- Bine, Doamne, am avut încredere în tine! De ce nu ai făcut nimic ca să mă salvezi?

- Ciudat, i-a răspuns Dumnezeu. Ştiam că ţi-am trimis trei bărci să te salveze!

Achiziție și renunțare

Doi călugări se aflau împreună într-o călătorie. Unul dintre ei practica spiritualitatea achiziţiilor, în timp ce celălalt prefera practica renunţării. Toată ziua, cei doi au discutat despre punctul lor de vedere. Seara, au ajuns pe malul unui râu.

Cel care credea în renunţare nu avea nici un ban la el. EI a spus:
- Nu avem bani să-i plătim omului cu barca să ne treacă dincolo, dar nu e cazul să ne facem probleme. Vom petrece noaptea aici, iar mâine dimineaţă se va găsi cu siguranţă un suflet caritabil care să ne plătească taxa de trecere.

Celălalt i-a răspuns:
- Pe această parte a râului nu există nici un sat, nici o colibă, nici un adăpost. La noapte vom fi devoraţi de animalele sălbatice, muşcaţi de şerpi sau vom îngheţa de frig. Pe cealaltă parte a râului vom găsi cu siguranţă un adăpost confortabil, în care ne vom putea petrece noaptea. Îi voi plăti eu omului cu barca.

Odată ajunşi pe celălalt mal al râului, el i-a reproşat tovarăşului său de drum:
- Înţelegi acum importanţa banilor? Practic, ţi-am salvat viaţa, la fel ca şi viaţa mea. Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă şi eu aş fi fost un adept al renunţării, la fel ca tine?

Celălalt i-a replicat:
- De fapt, renunţarea ta ne-a adus pe această parte a râului, căci, de fapt, tu te-ai despărţit de banii tăi ca să-I plăteşti barcagiului. Mai mult, cum eu nu aveam nici un ban, buzunarul tău a devenit inclusiv buzunarul meu. După cum vezi, eu nu sufăr niciodată. Dumnezeu are grijă de mine.

Cutremurul și băutura

La o petrecere în Japonia, unui turist i s-a prezentat o băutură tradiţională japoneză. După primele înghiţituri, el a observat că mobila din cameră începe să se învârtă.

- E o băutură foarte tare, i-a spus el gazdei sale.

- Nu tocmai, i-a răspuns gazda. De data aceasta, este vorba de un cutremur.

„Băiete, am scuturat podul acela!“

Un elefant s-a rătăcit din turmă şi a ajuns la un podeţ din lemn, care trecea peste o groapă adâncă. Podeţul a trosnit din toate încheieturile, abia putând să suporte greutatea elefantului.

După ce au ajuns în siguranţă pe partea cealaltă, un păduche care se aciuiase în urechea elefantului i-a şoptit acestuia, cu o vădită satisfacţie:
- Hei, băiete, dar am scuturat podul acela, nu ne-am jucat!

Bătrâna și cocoșul

O bătrână a observat cum cocoşul ei începe să cotcodăcească - cu o precizie de ceasornic - chiar înainte de răsăritul soarelui. Fiind o femeie simplă, a ajuns la concluzia că soarele răsare din cauza cocoşului ei.

De aceea, când cocoşul a murit de moarte naturală, ea s-a grăbit să-l înlocuiască, pentru ca soarele să nu apună definitiv.

Într-o zi, ea s-a certat cu vecinii şi i-a ameninţat că se va muta la sora ei, care locui a la câţiva kilometri distanţă de sat.

Zis şi făcut. A doua zi, când cocoşul a început să cotcodăcească, soarele a răsărit din nou, ca întotdeauna.

Femeii i s-a confirmat astfel ceea ce ştiuse dintotdeauna: că soarele răsare acum aici, ceea ce înseamnă că satul ei natal rămăsese în întuneric. Aşa le trebuie!

Un lucru pe care nu l-a putut înţelege totuşi a fost acela că vecinii ei nu au venit niciodată să o roage să se întoarcă în sat, împreună cu cocoşul. Până la urmă a tras concluzia că sunt nişte oameni încăpăţânaţi şi înguşti la minte...

***

- Deci, acum ai zburat pentru prima dată. Ţi-a fost frică?

- Ca să fiu sincer, n-am îndrăznit să mă sprijin cu toată greutatea mea de scaun.

Leagă-ți cămila

Un discipol a venit călare pe cămila sa la cortul maestrului său sufit. Aici, a descălecat şi a intrat direct în cort, şi-a înclinat superficial capul şi a spus:
- Credinţa mea în Dumnezeu este atât de mare încât mi-am lăsat cămila afară, fără să o leg, convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care îl iubesc sincer.

- Du-te şi leagă-ţi cămila, prostule! l-a repezit Maestrul. Nimeni nu are dreptul să-L plictisească pe Dumnezeu aşteptând ca El să facă ceea ce ar putea face el însuşi, fără nici un fel de efort.

„Domnul este partenerul tău“

Goldberg avea o grădină splendidă, şi de fiecare dată când rabinul trecea pe lângă ea, îl striga şi îi spunea:
- Ai o grădină minunată. Dumnezeu şi cu tine sunteţi parteneri.

- Mulţumesc, Rabbi, răspundea Goldberg, cu o plecăciune.

Acelaşi dialog s-a repetat zile, săptămâni şi luni la rând. Cel puţin de două ori pe zi, în drum către şi dinspre sinagogă, rabinul îi spunea lui Goldberg: "Dumnezeu şi cu tine sunteţi parteneri!", până când Goldberg a început să se cam plictisească.

De aceea, data următoare când rabinul i-a spus: "Dumnezeu şi cu tine sunteţi parteneri", Goldberg i-a răspuns:
- O fi. Dar ar fi trebuit să vezi grădina când era numai a lui Dumnezeu!

Hasan păzește haina

În lucrarea Vieţile sfinţilor, Attar povesteşte cum marele sufit Habib Ajami s-a dus odată să se îmbăieze în râu, lăsându-şi haina nesupravegheată pe mal.

Tocmai atunci trecea pe acolo Hasan din Basra, care a văzut haina, şi crezând că a fost uitată de cineva, din neglijenţă, s-a decis să o păzească până când neglijentul va apărea.

Când Habib a venit săşi ia haina, Hasan i-a spus:
- în grija cui ţi-ai lăsat haina când te-ai dus să te îmbăiezi în râu? Ţi-ar fi putut fi furată cu uşurinţă!

- Am lăsat-o în grija Celui care ţi-a dat sarcina să o păzeşti, i-a răspuns cu seninătate Habib.

Ajutorul Domnului în deșert

Un bărbat s-a rătăcit în deşert. Mai târziu, când le-a povestit ororile prin care a trecut prietenilor săi, el le-a spus cum, disperat, a îngenuncheat şi l-a strigat pe Dumnezeu, implorându-l să îl ajute.

- Şi ce a făcut Dumnezeu? Ţi-a răspuns la rugăciune?

- Vai, nu! Înainte să fi avut răgazul, a apărut un explorator şi m-a salvat!

Așteptările părinților

Un grup de taţi în pregătire aştepta înfrigurat în holul maternităţii.

O soră l-a tras de mânecă pe unul dintre ei şi i-a spus:
- Felicitări! Aveţi un băiat!

Un alt bărbat şi-a aruncat nervos ziarul pe care îl citea şi a strigat:
- Hei, ce se întâmplă aici? Eu am ajuns cu două ore înaintea lui!

Vai, există şi lucruri care opun rezistenţă organizării!

O rezoluție oficială

Preşedintele celei mai mari Corporaţii Bancare din lume se afla în spital. Unul din vicepreşedinţi a venit să-l viziteze şi i-a adus acest mesaj:
- Vă aduc urările de sănătate ale Consiliului Director, care vă doreşte să trăiţi o sută de ani. Aceasta este o hotărâre oficială, trecută cu o majoritate de 15 pentru, 6 împotrivă şi 2 abţineri.

Oare vom fi vreodată capabili să renunţăm să mai facem efortul de a arde focul, de a uda apa şi de a colora trandafirii?

Nu uita că ne aflăm în America

O familie de refugiaţi a fost foarte plăcut impresionată de America, mai ales fetiţa în vârstă de şase ani, care a adoptat rapid opinia că tot ce este american este nu doar foarte bun, ci chiar perfect.

Într-o zi, o vecină i-a spus că va avea un copil, aşa că micuţa Mary s-a dus acasă şi a dorit să afle de ce nu ar putea avea şi ea un copil.

Mama ei s-a decis să o iniţieze în misterele vieţii, aşa că i-a spus, printre altele, că este nevoie de nouă luni pentru ca un copil să apară.

- Nouă luni! a exclamat Mary, indignată. Dar mamă, uiţi că suntem în America?

„Pune mai mulți bărbați la treabă“

- Mami, vreau un frăţior.

- Dar tocmai ai primit unul.

- Vreau altul.

- Ei bine, nu se poate atât de repede. E nevoie de timp pentru a face un frăţior.

- De ce nu faci şi tu ce face tata la fabrică?

- Şi ce face?

- Pune mai mulţi bărbaţi la lucru.

Eu vând semințe, nu fructe

O femeie a visat că intră într-un magazin complet nou şi, spre surpriza ei, îl întâlneşte pe Dumnezeu la casierie.

- Ce vinzi acolo? l-a întrebat ea.

- Tot ce îţi poate dori inima, i-a răspuns Dumnezeu.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, femeia s-a decis să ceară cele mai bune lucruri la care poate spera o fiinţă umană.

- Doresc pace interioară, iubire, fericire, înţelepciune şi eliberarea de teamă, a spus ea.

Apoi, după ce s-a mai gândit, a adăugat:
- Nu doar pentru mine. Pentru toţi oamenii de pe pământ.

Dumnezeu a zâmbit:
- Cred că m-ai înţeles greşit, draga mea. Noi nu vindem fructe aici, doar seminţe.

„Cumpără un bilet de loterie“

Un credincios foarte devotat trecea printr-o perioadă foarte grea. De aceea, el a început să se roage:
- Doamne, adu-ţi aminte de toţi acei ani în care te-am slujit cât de bine am putut, fără să-ţi cer nimic în schimb. Acum sunt bătrân şi falit, şi pentru prima oară în viaţă îţi voi cere o favoare, aşa că sunt sigur că nu o să mă refuzi. Îngăduie-mi să câştig la loterie.

Au trecut zilele, apoi săptămâni şi luni, dar nu s-a întâmplat nimic. În cele din urmă, aproape cuprins de disperare, omul a strigat:
- De ce nu faci nimic pentru mine, Doamne?
- Dar tu de ce nu faci nimic pentru mine? s-a auzit o Voce din cer. De ce nu cumperi un bilet de loterie?

Sfatul lui Mozart

Un tânăr compozitor a venit odată la Mozart ca să înveţe de la el cum îşi poate dezvolta talentul.
- Te sfătuiesc să începi cu lucrurile simple, i-a spus Mozart. Spre exemplu, cu lidurile.

- Dar tu ai compus simfonii încă de când erai copil! a protestat omul.

- E adevărat. Pe de altă parte, eu nu m-am dus la nimeni ca să-i cer sfatul ce să fac pentru a-mi dezvolta talentul.

Vigoare la bătrânețe

Un bătrân de peste 80 de ani a fost întrebat odată care este secretul vigorii sale ieşite din comun.
- Ei bine, a răspuns el, nu beau, nu fumez, şi înot o milă pe zi.

- Dar eu am avut un unchi care a făcut acelaşi lucru, şi a murit la vârsta de 60 de ani.

- Păi, necazul cu unchiul dumitale este că nu a practicat toate aceste tehnici vreme suficientă.

Dumnezeu joacă golf

Într-o dimineaţă de duminică, după slujbă, Dumnezeu şi Sfântul Petru s-au dus să joace golf.

Dumnezeu a jucat primul. El a dat o lovitură puternică şi a aruncat mingea pe un teren accidentat. Când să atingă mingea pământul, un iepure a ieşit din vizuina sa, a prins mingea cu botul şi a început să alerge cu ea pe pajişte. În acelaşi timp, un şoim a coborât în picaj, a prins iepurele şi a zburat cu el. Un bărbat din apropiere a tras cu puşca şi a împuşcat şoimul. Şoimul i-a dat drumul iepurelui, care a căzut chiar pe terenul de golf. Animalul a dat drumul mingii, care s-a rostogolit şi a intrat în gaură.

Sfântul Petru s-a întors către Dumnezeu iritat şi i-a spus:
- Haide! Haide! Vrei să jucăm golf sau să ne prostim în faţă?

Dar voi ce doriţi? Vreţi să înţelegeţi şi să jucaţi jocul vieţii: sau preferaţi să căutaţi prosteşte miracole?

Instalatorul și cascada Niagara

Este mai bine ca unele lucruri să fie lăsate aşa cum sunt:
Un tânăr entuziast care tocmai şi-a luat licenţa de instalator s-a dus să vadă cascada Niagara. A studiat-o preţ de un minut, după care a spus:
- Cred că o pot repara.

Sfinţii

Camionul fără frâne

Unii oameni se nasc sfinţi, alţii ajung la sfinţenie, iar altora sfinţenia le cade în cap. Un puţ de petrol al luat foc. Compania petrolieră a chemat experţii să stingă vâlvătaia. Căldura s-a dovedit însă atât de intensă încât pompierii nu s-au putut apropia la mai mult de 350 de metri de foc.

Disperaţi, directorii i-au chemat pe voluntarii locali care îndeplineau funcţia de pompieri ai comunităţii, ca să ajute şi ei.

O jumătate de oră mai târziu, o maşină rablagită de pompieri s-a îndreptat spre foc şi s-a oprit brusc la 30 de metri de flacără. Oamenii au sărit din maşină, au intrat în dispozitiv şi au început să stingă focul.

Recunoscători, directorii au ţinut câteva zile mai târziu o ceremonie, în care au lăudat curajul şi simţul datoriei pompierilor locali, după care au înmânat un cec cu o valoare uriaşă şefului acestora.

Întrebat de reporteri ce intenţionează să facă cu cecul, şeful a răspuns:
- Ei bine, mai întâi de orice altceva vreau să duc nenorocita aia de maşină la garaj şi să-i repar frânele!

Din păcate, pentru unii sfinţenia nu înseamnă nimic altceva decât lin ritual.

Lady Pumphampton

Prietenul lui Lady Pumphampton, un gentleman rafinat, a venit să servească ceaiul.

De aceea, ea i-a dat servitoarei un bacşiş mare şi i-a spus:
- Ia banii ăştia. Dacă auzi că strig după ajutor, nu trebuie să vii. Poţi să pleci şi să îţi iei liber toată ziua.

Umbra sacră

A existat odată un om atât de sfânt încât până şi îngerii se bucurau văzându-l. Cu toate acestea, el nu avea nici cea mai mică idee de faptul că este un sfânt. Îşi vedea

liniştit de treburile zilnice, împărţind în jur bunătatea la fel de inconştient cum îşi răspândesc florile parfumul lor şi becurile de pe stradă lumina lor.

Sfinţenia lui consta în faptul că el uita instantaneu trecutul persoanei pe care o avea în faţă, privind-o ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. De aceea, el vedea dincolo de aparenţele exterioare, în însăşi esenţa fiinţei, acolo unde oamenii erau inocenţi şi nevinovaţi, şi mult prea ignoranţi pentru a şti că greşesc. De aceea, el îi ierta şi îi iubea pe toţi deopotrivă, fără să i se pară însă nimic ieşit din comun în atitudinea lui, căci ea nu era rezultatul unei decizii, ci al felului în care îi privea el pe oameni.

Într-o zi, un înger i-a spus:
- Dumnezeu m-a trimis la tine. Poţi să îmi ceri orice vei dori, şi dorinţa îţi va fi îndeplinită. Vrei să primeşti darul vindecării?

- Nu, a răspuns omul. Aş prefera să-L las pe Dumnezeu să vindece el însuşi.

- Vrei să ai puterea de a-i aduce pe păcătoşi înapoi, pe drumul cel drept?
- Nu, a spus el, nu am eu dreptul să ating inima omului. Acest drept divin le este rezervat numai îngerilor.

- Vrei să fii un model de virtute, pentru ca oamenii să fie atraşi de tine şi să te imite?
- Nu, a răspuns sfântul, căci în acest fel aş deveni centrul atenţiei.

- Atunci ce doreşti? a insistat îngerul.
- Graţia lui Dumnezeu, a răspuns omul. Dacă voi dispune de această graţie, voi avea tot ce-a ce mi-am dorit vreodată.

- Nu, trebuie să-mi ceri ceva miraculos, i-a spus îngerul. În caz contrar, o asemenea însuşire îţi va fi distribuită în mod obligatoriu.

- Bine, în acest caz iată ce doresc: lasă binele să se facă prin mine, fără ca eu să devin conştient de acest lucru.

De aceea, Dumnezeu i-a dăruit următoarea calitate: umbra sa căpăta puteri vindecătoare, dar numai atunci când cădea în spatele lui. În acest fel, bolnavii care cădeau sub incidenţa umbrei sfântului - dar numai dacă acesta era cu spatele la ei - erau vindecaţi pe loc, pământul devenea fertil, izvoarele ţâşneau, iar feţele celor do-borâţi de greutăţile vieţii se colorau din nou.

Sfântul nu ştia însă nimic din toate acestea, căci atenţia celor din jur era atât de centrată asupra umbrei încât ei au uitat de omul care o răspândea. În acest fel, dorinţa lui de a face bine fără să ştie nimic de acest lucru s-a împlinit cu prisosinţă.

Paul Cezanne

La fel ca şi măreţia, sfinţenia nu este conştientă de sine.

Timp de 35 de ani, Paul Cezanne a trăit necunoscut, pictând capodoperă după capodoperă, pe care le dăruia vecinilor săi, care nu bănuiau nimic. Iubirea pe care o avea pentru munca lui era atât de mare încât nu s-a gândit niciodată să atingă celebritatea, la fel cum nu a bănuit nici o clipă că într-o bună zi va fi considerat părintele picturii moderne.

Faima lui se datorează unui negustor din Paris, care a strâns câteva dintre picturile lui, a deschis o expoziţie şi le-a prezentat lumii artistice. Lumea a rămas uimită să descopere existenţa unui maestru.

Maestrul a rămas cel puţin la fel de uimit. A sosit la expoziţie la braţul fiului său şi nu şi-a putut reţine uimirea atunci când şi-a văzut picturile expuse. Întorcându-se către fiul său, el i-a spus:
- Priveşte, le-au înrămat!

Subhuti și vidul

Discipolul lui Buddha, Subhuti, a descoperit subit frumuseţea şi bogăţia stării de vid. El a realizat că totul este impermanent, nesatisfăcător şi vid în sine. În această stare de vid divin, el a rămas sub un copac într-o stare de beatitudine, iar în jurul lui a început să plouă cu flori.

Atunci, zeii i-au susurat la ureche:
- Suntem vrăjiţi de sublimele tale învăţături referitoare la vid.

- Dar nu am scos un cuvânt, le-a replicat Subhuti.

- E drept, i-au răspuns zeii. Tu nu ai vorbit despre vid, iar noi nu am auzit nimic despre vid. Tocmai acesta este adevăratul vid.

Iar florile au continuat să cadă din cer.

Dacă eu aş vorbi despre starea de vid, sau cel puţin dacă aş fi conştient de ea, s-ar mai putea vorbi oare de vid?

Muzica nu poate fi creată fără vidul interior al flautului, al notelor muzicale, fără partea albă (goală) a paginii de pe portativ, fără vidul numit fereastră, sfinţenie, absenţa eului.

Modestia rabinului

Un rabin bătrân zăcea pe patul de boală, iar discipolii şuşoteau la capul lui, lăudându-i virtuţile ieşite din comun.
- De pe vreme a lui Solomon nu a mai existat nici un om atât de înţelept ca el, a spus unul dintre ei.

- Şi ce credinţă are! Cu siguranţă, patriarhul Avraam nu avea o credinţă mai mare decât el, a spus altul.

- Nu am nici o îndoială că răbdarea lui o egalează pe cea a lui Iov, a spus al treilea.

- Numai despre Moise se mai poate spune că a conversat atât de intim cu Dumnezeu, în afara lui, a adăugat un al patrulea.

Rabinul părea agitat. Când discipolii au plecat, soţia sa l-a întrebat:
- Ai auzit cum te-au lăudat?

- Am auzit.

- Atunci de ce eşti atât de nervos?

- Pentru că nimeni nu a pomenit nimic de modestia mea!

Într-adevăr, a fost un sfânt cel care a spus: "Eu sunt alcătuit doar din patru pereţi, fără nimic în interior”.

Cu greu am putea găsi pe cineva mai împlinit.

Venerabilul preot se declară vinovat

Un preot în vârstă de 92 de ani era venerat de toţi locuitorii oraşului. Când îl întâlneau pe stradă, oamenii se înclinau până la pământ, atât de mare era reputaţia sfinţeniei sale. În plus, era şi un membru respectat al Clubului Rotary.

De fiecare dată când membrii Clubului se întâlneau, preotul era prezent, fără să întârzie vreodată, şi se aşeza întotdeauna în locul său favorit, într-un colţ al camerei.

Într-o zi, preotul a dispărut. Parcă s-ar fi volatilizat în aer. Oricât de mult l-au căutat, locuitorii oraşului nu au găsit nici cea mai mică urmă care să amintească de el. Şi totuşi, în luna următoare, când membrii Clubului Rotary s-au întâlnit, el şi-a reluat locul obişnuit, în colţul camerei.

- Bine, părinte, i-a strigat cineva, dar unde ai fost?

- La închisoare, a răspuns calm părintele.

- La închisoare?! Dar pentru numele lui Dumnezeu, tu nu poţi face rău nici măcar unei muşte! Ce s-a întâmplat?

- E o poveste lungă, a spus părintele. Pe scurt, iată ce s-a întâmplat: mi-am luat un bilet de tren către un alt oraş şi stăteam liniştit pe peron, în aşteptarea trenului, când deodată a apărut o fată de o frumuseţe ieşită din comun,. la braţul unui poliţist. S-a uitat la mine, după care s-a întors către poliţist şi i-a spus: "El a fost!" Ca să fiu sincer, m-am simţit atât de flatat, încât m-am declarat vinovat în instanţă.

Cei patru călugări rup tăcerea

Patru călugări au plecat într-o călătorie şi s-au decis să păstreze legământul tăcerii timp de o lună.

În prima zi, totul a mers bine, dar a doua zi unul dintre el a spus:
- Mă întreb dacă am încuiat uşa de la chilia mea înainte de a pleca.

- Prostule! Am făcut legământul să păstrăm tăcerea timp de o lună şi tu l-ai încălcat! a spus al doilea.

- De parcă tu nu l-ai încălcat! a spus şi al treilea.

- Slavă cerului! Eu sunt singurul care nu a spus nimic până acum, a conchis al patrulea.

O viață prea rigidă

Un bărbat a intrat în biroul doctorului şi i-a spus:
- Doctore, am o durere de cap îngrozitoare, care nu mă părăseşte niciodată. Îmi poţi da ceva împotriva ei?

- Da, i-a spus doctorul. Dar mai întâi, trebuie să verific anumite lucruri. Spune-mi, ai băut mult alcool?

- Alcool? Eu nu mă ating niciodată de băuturi alcoolice? i-a răspuns omul, indignat.

- Dar cu fumatul, cum stai?
- Consider că fumatul este un obicei dezgustător. Nu m-am atins în viaţa mea de tutun.

- Următoarea întrebare e mai delicată, dar ştii şi dumneata cum sunt unii bărbaţi... Spune-mi, te duci noaptea la agăţat?
- Vai, mie. Drept cine mă iei? în fiecare seară la zece mă pun în pat.

- Spune-mi, a insistat doctorul, durerea de cap este ascuţită, violentă?
- Da, a răspuns omul. Exact! Este o durere cât se poate de ascuţită şi de violentă.

- Nu-i de mirare, dragul meu! Problema dumitale este că duci o viaţă prea rigidă. Tot ce trebuie să faci este să mai slăbeşti puţin frâiele.

Necazul cu idealunle voastre este că dacă încercaţi să le respectaţi pe toate, viaţa devine imposibilă.

Ce poate fi mai bun decât un titlu de baronet?

Un politician britanic influent a insistat multă vreme pe lângă Disraeli ca să obţină titlul de baronet.

Primul Ministru a reuşit să-l refuze fără să-i jignească sentimentele. El i-a spus:

- Îmi pare rău, nu pot să-ţi confer acest titlu, dar îţi propun ceva mai bun. Poţi să le spui prietenilor tăi că ţi-am oferit titlul de baronet, iar tu m-ai refuzat.

„Uite cine se crede păcătos!“

Într-o zi, un episcop a îngenuncheat în faţa altarului şi, într-un acces de fervoare religioasă, a început să se autoflageleze, izbindu-şi pieptul cu pumnul, spunând:
- Sunt un păcătos, ai milă de mine! Sunt un păcătos, ai milă de mine!

Inspirat de acest exemplu de smerenie, preotul local a îngenuncheat şi el lângă episcop şi a început să-şi izbească pieptul cu pumnul, spunând:
- Sunt un păcătos, ai milă de mine! Sunt un păcătos, ai milă de mine!

Paracliserul, care întâmplător se afla şi el în biserică, a fost atât de mişcat de această scenă, încât nu s-a mai putut înfrâna. A îngenuncheat şi el lângă cei doi şi a început să-şi izbească pieptul cu pumnul spunând:
- Sunt un păcătos, ai milă de mine! Sunt un păcătos, ai milă de mine!

La care episcopul l-a tras de mânecă pe preot şi arătând către paracliser, i-a spus zâmbind:
- Uite cine se consideră un păcătos!

Pedepsirea ascetului celibatar

A existat odată un ascet care ducea o viaţă de celibat şi care şi-a propus drept obiectiv să lupte împotriva sexului, atât cu sine cât şi cu cei din jur.

Când i-a venit vremea, a murit. Neputând suporta şocul, discipolul său a murit la scurt timp după el. Ajuns pe lumea cealaltă, lui nu i-a venit să-şi creadă ochilor: mult iubitul lui Maestru stătea pe o pajişte cu o fată splendidă pe genunchi!

Supărarea i-a mai trecut la gândul că aceasta este răsplata primită de Maestru pentru abstinenţa sexuală a care a practicat-o pe pământ. Drept care, s-a dus la el şi i-a spus:
- Învăţătorule, acum ştiu că Dumnezeu este drept, căci văd că te-a răsplătit în cer pentru austeritatea pe care ai suportat-o pe pământ.

Maestrul părea iritat:
- Idiotule! i-a spus el, acesta nu este cerul, iar eu nu sunt răsplătit, ci pedepsit. La fel este şi ea!

Când pantoful se potriveşte perfect, nimeni nu-şi mai aminteşte de picior.

Când cureaua se potriveşte perfect, nimeni nu-şi mai aminteşte de talie.

Când toate lucrurile sunt în armonie, nimeni nu-şi mai aminteşte de ego.

La ce vă folosesc atunci toate austerităţile voastre?

Gânduri despre Dumnezeu și despre o femeie frumoasă

Preotul local a fost văzut deseori vorbind cu o femeie având o reputaţie îndoielnică, şi încă în locuri publice, spre indignarea neţărmurită a întregii congregaţii. . Când episcopul l-a chemat la ordine, el s-a explicat:
- Sfinţia ta, am fost întotdeauna de părere că este mai bine să vorbeşti cu o femeie frumoasă gândindu-te la Dumnezeu, decât să te rogi lui Dumnezeu gândindu-te la o femeie frumoasă.

Când călugărul intră intr-o cârciumă, aceasta devine chilia lui.

Când beţivul intră într-o chilie, aceasta devine cârciuma lui.

Maestrul bea lapte din soia

Oraşul a fost lovit de cutremur, şi Maestrul a fost încântat să vadă cât de impresionaţi au rămas discipolii săi văzând detaşarea afişată de el.

Câteva zile mai târziu, întrebat ce înseamnă să-ţi cucereşti frica, el le-a reamintit discipolilor de atitudinea sa din timpul cutremurului:
- Aţi observat cum, în timp ce toată lumea fugea încolo şi încoace, mânată de panică, eu am rămas la fel de liniştit ca şi o apă calmă? A observat careva dintre voi să-mi fi tremurat mâna pe paharul cu apă?

- Nu, i-a răspuns un discipol, dar nu era apă ceea ce aţi băut, domnule, ci lapte de soia.

Nisterus fuge de dragon

Nisterus cel mare, unul din părinţii sfinţi care au trăit în deşertul egiptean, se plimba odată prin deşert, însoţit de un mare număr de discipoli, care îl venerau ca pe un om al lui Dumnezeu.

Subit, în faţa lor a apărut un dragon, şi toată lumea a rupt-o la fugă.

Mulţi ani mai târziu, când Nisterus se afla pe patul de moarte, unul dintre discipoli l-a întrebat:
- Părinte, ţi-a fost şi ţie teamă în ziua aceea când a apărut dragonul?

- Nu, i-a răspuns muribundul.

- Atunci de ce ai fugit la fel ca noi?

- M-am gândit că e mai bine să fug acum de dragon, decât să fug mai târziu de spiritul vanităţii.

Vindecarea lui Longinus

Pe vremea când deşertul egiptean era plin de acei oameni sfinţi numiţi părinţii deşertului, o femeie care suferea de cancer la sân l-a căutat pe unul dintre ei, pe nume Abba Longinus, care avea reputaţia de sfânt şi de vindecător deopotrivă.

În timp ce femeia mergea pe malul mării, ea s-a întâlnit chiar cu Longinus, care culegea lemne de foc, şi l-a întrebat:
- Sfinte părinte, ai putea să-mi spui unde locuieşte robul lui Dumnezeu Abba Longinus?

- De ce îl cauţi pe şarlatanu1 acela bătrân? a întrebat-o Longinus. Nu te duce la el, căci nu vei avea decât de suferit de pe urma sfaturilor lui. Care e necazul tău?

Femeia i-a povestit. Longinus a binecuvântat-o şi a trimis-o acasă, spunându-i:
- Acum du-te, şi Dumnezeu va veghea să te faci din nou bine. Cu siguranţă, Longinus nu te-ar fi putut ajuta cu nimic.

Şi astfel, femei a s-a întors acasă, având încredere că se va vindeca, lucru care s-a şi întâmplat în mai puţin de o lună.

Mulţi ani mai târziu, ea a murit, fără să ştie că cel care a vindecat-o a fost chiar Longinus.

Bahaudin își ascunde miracolele

Odată, un străin s-a apropiat de un discipol al misticului musulman Bahaudin Naqshband şi l-a întrebat:
- Spune-mi, de ce îşi ascunde maestrul tău miracolele? Am strâns personal destule informaţii care atestă fără nici un dubiu că el a fost prezent în mai multe locuri simultan, că a vindecat oameni prin puterea rugăciunilor lui, spunându-le însă că vindecarea lor s-a datorat naturii, că a ajutat fel de fel de oameni cu diferite necazuri, dar le-a spus că totul a fost o chestiune de noroc. De ce face toate acestea?

- Ştiu la ce te referi, i-a răspuns discipolul, căci am observat şi eu asemenea fenomene. Cred că ştiu şi răspunsul la întrebarea ta. Mai întâi de toate, maestrul detestă să fie în centrul atenţiei. În al doilea rând, este convins că dacă oamenii încep să fie preocupaţi de miracole, ei îşi pierd interesul pentru lucrurile care au o valoare spirituală autentică.

Laila și Rama

Laila şi Rama se iubeau, dar erau prea săraci ca să se poată căsători. Din păcate, trăiau în oraşe diferite, despărţite de un fluviu mare, plin cu crocodili.

Într-o zi, Laila a auzit că Rama al ei era grav bolnav şi că nu exista nimeni care să-l îngrijească. Ea s-a repezit pe malul fluviului şi l-a rugat pe barcagiu să o treacă pe celălalt mal, deşi nu avea bani să-i plătească.

Lipsit de inimă, barcagiul a refuzat, spunându-i totuşi că acceptă să o treacă fluviul dacă este de acord să se culce cu el în noaptea aceea. Disperată, femeia a acceptat condiţia.

Când a ajuns în sfârşit la Rama, ea l-a găsit aproape mort. A rămas totuşi cu el şi l-a îngrijit, şi după o lună, Rama s-a însănătoşit.

Într-o zi, el a întrebat-o cum a reuşit să treacă fluviul. Incapabilă să-şi mintă iubitul, Laila i-a spus adevărul.

Auzind ce s-a întâmplat, Rama s-a înfuriat la culme, căci preţuia virtutea mai mult decât viaţa însăşi. A alungat-o din casa lui şi a refuzat să o mai primească vreodată.

Gessen, călugărul lacom

Gessen era un călugăr budist. Simultan, era şi un artist de geniu. Cu toate acestea, înainte să înceapă vreodată lucrul la o pictură, el cerea întotdeauna plata în avans.

Şi trebuie să spunem că avea nişte tarife de-a dreptul exorbitante. De aceea, i s-a dus vestea şi i-a rămas numele de Călugărul cel lacom.

Într-o zi, o gheişă a trimis după el, spunându-i că doreşte să-i picteze portretul. Gessen a întrebat-o:
- Câţi bani îmi vei plăti?

Chiar în acea perioadă, fata era tovarăşa de companie a unui protector foarte bogat, aşa că i-a răspuns:
- Orice sumă vei dori. Dar pictura trebuie făcută chiar acum, în faţa mea.

Gessen a început imediat să lucreze, şi când pictura a fost gata, a cerut o sumă mai mare ca oricând înainte.

În timp ce gheişa îi dădea banii, ea i-a spus protectorului ei:.
- Omul acesta pretinde că este călugăr, dar nu se poate gândi decât la bani. Are un talent excepţional, dar mintea îi este murdară. Cum aş putea expune o pânză a unui om atât de ticălos? Singurul lucru pe care îl pot face cu lucrarea lui este să o folosesc ca lenjerie intimă!

După care a scos un obiect de lenjerie intimă şi i-a cerut să picteze ceva pe ea.

Înainte de a-şi începe lucrul, Gessen i-a pus aceeaşi întrebare referitoare la bani:
- Câţi bani îmi vei plăti?

- O, orice sumă vei dori.
Gessen a spus preţul, a pictat lucrarea, a încasat fără ruşine banii şi a plecat.

Mulţi ani mai târziu, accidental, s-a aflat de ce era atât de lacom după bani Gessen. Se pare că provincia în care se născuse fusese lovită de o secetă îngrozitoare. Foametea făcea ravagii. Cei bogaţi nu făceau nimic pentru oamenii sărmani. De aceea, Gessen a construit în secret hambare pe care le-a umplut cu grâne pentru asemenea situaţii de urgenţă. Multă vreme, nimeni nu a ştiut de unde vine grâul şi cine este binefăcătorul provinciei.

Un alt motiv pentru care Gessen aduna atâţia bani era dorinţa lui de a construi un drum între satul său natal şi oraşul aflat la câteva mile distanţă. Drumul existent se afla într-o stare atât de proastă încât carele cu boi nu se puteau deplasa pe el decât cu mare greutate, motiv pentru care cei bătrâni şi cei bolnavi sufereau foarte tare atunci când trebuiau să ajungă la oraş. Gessen a fost cel care a reparat drumul.

În sfârşit, Gessen dorea să construiască un templu pentru meditaţie, dorinţă pe care maestrul său o avusese întotdeauna, dar nu o putuse îndeplini niciodată. Gessen a construit templul în semn de recunoştinţă faţă de maestrul său.

După ce şi-a realizat cele trei obiective: hambarele, drumul şi templul, Gessen şi-a aruncat vopselele şi pensula, s-a retras în munţi, dedicându-se vieţii contemplative, şi nu a mai pictat niciodată.

Comportamentul unei persoane nu arată decât ceea ce observatorul îşi imaginează că vede.

Preotul catolic, cel protestant și rabinul

Doi marinari irlandezi lucrau alături de o casă de toleranţă.

Când preotul protestant a trecut pe lângă ei, şi-a tras pălăria ca să nu fie văzut şi a intrat în stabiliment,

Pat i-a spus lui Mike:
- Ai văzut? La ce te-ai fi putut aştepta? Doar e protestant!

La scurt, timp, un rabin a trecut pe lângă ei, şi-a tras pelerina peste faţă şi a intrat la rândul lui în stabiliment.

Pat:
- Ce exemplu groaznic dau aceşti lideri religioşi credincioşilor lor!
În sfârşit, cine credeţi că a trecut pe lângă cei doi? Un preot catolic, evident! Acesta şi-a ascuns faţa după anteriu şi a intrat şi el în stabiliment. Acelaşi Pat:
- Ce păcat, Mike! Când te gândeşti că s-a îmbolnăvit una dintre fete!

Înjurăturile episcopului

Un om s-a dus să pescuiască în munţii din nord. Într-o zi, ghidul său s-a apucat să-i povestească nişte întâmplări nostime cu episcopul al cărui ghid a fost anul trecut.

- Da, era un om bun, dar avea un limbaj...

- Vrei să spui că episcopul înjura?

- Şi încă cum, domnule! Odată, a prins un somon măricel, dar chiar când să-l ia în mână, peştele i-a alunecat printre degete şi a scăpat înapoi în apă. I-am spus atunci: "Ce ghinion al dracu'... ".

M-a privit drept în ochi şi mi-a spus:
"Chiar aşa!" De fapt, atunci a fost singura dată când l-am auzit înjurând.

Pofta de viață a lui Tanzan

În timpul erei Meigi, doi profesori foarte cunoscuţi trăiau în Tokyo. Cei doi erau cât se poate de diferiţi unul de celălalt.

Unul dintre ei, Unsho, profesor la Shingon, respecta cu stricteţe toate preceptele lui Buddha. Se trezea cu mult înaintea zorilor, se culca devreme, nu mânca nimic după apusul soarelui şi nu se atingea de băuturile alcoolice.

Celălalt, Tanzan, era profesor 4e filosofie la Universitatea Imperială Todai. El nu respecta nici un precept: mânca atunci când dorea şi dormea atunci când simţea nevoia, inclusiv în timpul zilei.

Într-o zi, Unsho l-a vizitat pe Tanzan şi l-a găsit în timp ce savura nişte sake. Unsho a fost scandalizat, căci un budist nu trebuie să atingă nici măcar o picătură de alcool cu limba.

- Salut, prietene, i s-a adresat Tartzan. Vrei să intri şi să bei o ceaşcă împreună cu mine?

Unsho era şocat, dar i-a răspuns cu o voce controlată:
- Eu nu beau niciodată.

- Cine nu bea nu este un om adevărat, i-a spus Tanzan.

De data aceasta, Unsho şi-a pierdut cumpătul:
- Vrei să spui că eu sunt inuman fiindcă nu mă ating de ceea ce Buddha a interzis în mod explicit?

Dacă eu nu sunt om, atunci ce sunt?
- Un Buddha, i-a răspuns fericit Tanzan.

Tanzan a murit la fel de comun cum a preferat să trăiască. În ultima zi din viaţă a scris 60 de vederi pe care a scris aceleaşi rânduri:

Plec din această lume.
Acesta este ultimul meu anunţ.
Tanzan, 27 iulie 1892.

L-a rugat pe un prieten să pună vederile la poştă, după care s-a stins în linişte.

Sufitul Junaid din Bagdad a spus: "Omul dedat plăcerilor lumii, dar cu o natură bună, este de preferat unui sfânt căruia îi sare ţandăra”.

Culegătoarea de cioburi de pe plajă

O familie alcătuită din cinci persoane se bucura de o zi de vacanţă pe plajă. Copiii făceau baie în ocean şi construiau castele din nisip.

Subit, de ei s-a apropiat o bătrână de statură mică. Părul ei alb era fluturat de vânt, iar hainele îi erau murdare şi rupte. Femeia vorbea singură şi aduna lucruri aruncate pe plajă, pe care le strângea într-un sac.

Părinţii şi-au chemat copiii şi le-au spus să se ferească de bătrână. Când aceasta a ajuns în dreptul lor, aplecându-se din când în când ca să culeagă obiecte, ea le-a zâmbit copiilor, dar nimeni nu i-a răspuns la salut.

Peste câteva săptămâni, familia a aflat din ziare că femeia respectivă a dus întreaga viaţă o adevărată cruciadă, adunând cioburile de sticlă de pe plajă pentru ca cei mici să nu se taie în ele.

Ascetul rătăcitor

Asceţii rătăcitori pot fi întâlniţi frecvent în India. O mamă i-a interzis fiului ei să aibă cel mai mic contact cu aceştia, căci, în timp ce unii aveau reputaţia de veritabili sfinţi, alţii erau cunoscuţi drept nişte şarlatani deghizaţi.

Într-o zi, femeia a privit pe fereastră şi a văzut un asemenea ascet înconjurat de copiii din sat. Spre surpriza ei, omul făcea tumbe ca să-i amuze pe copii, fără să-i pese de demnitatea sa de adult.

Femeia a fost atât de impresionată încât şi-a chemat copilul şi i-a spus:
- Vezi, fiule, acela este un om sfânt. Poţi să mergi să te joci cu el.

Preotul care nu putea gândi de rău despre nimeni

A fost odată un preot atât de sfânt încât nu putea gândi niciodată ceva de rău în legătură cu cineva, oricine ar fi fost el.

Într-o zi, el s-a aşezat la o masă într-un restaurant şi a comandat o ceaşcă de cafea, singurul lucru pe care îl putea servi, căci era o zi de post. Spre surpriza lui, el a văzut un tânăr din congregaţia lui devorând cu mare poftă o friptură imensă la masa vecină.

- Sper că nu te-am şocat, părinte, i-a spus tânărul, zâmbind.

- Nu! Bănuiesc că ai uitat că astăzi este o zi de post şi de abstinenţă, i-a răspuns preotul.

- Nici vorbă. Ştiam precis acest lucru.

- Înseamnă că eşti bolnav şi doctorul ţi-a interzis să posteşti.

- Nici vorbă. Pleznesc de sănătate.

La care, preotul şi-a ridicat ochii către cer şi a spus:
- Ce exemplu minunat ne oferă tânăra generaţie, Doamne! Iată, acest tânăr preferă să îşi mărturisească păcatele decât să spună o minciună!

Râsul lui Rinzai

Se spune despre marele maestru zen Rinzai că ultimul lucru pe care îl făcea în fiecare noapte, înainte de culcare, era să sloboadă un mare hohot de râs din abdomen, care răsuna pe toate coridoarele şi putea fi auzit până în ultima chilie a mânăstirii.

La fel, primul lucru pe care îl făcea dimineaţa era să izbucnească într-un hohot de râs atât de sănătos, încât toată lumea se trezea din somn, oricât de adânc ar fi dormit.

Discipolii săi l-au întrebat de multe ori de ce râdea cu atâta poftă, dar el a refuzat să le spună. A murit ducând cu el în mormânt acest secret.

De la acțiune la râs

Maestrul era într-o stare de foarte bună dispoziţie, aşa că discipolii s-au gândit să-l întrebe care au fost etapele prin care a trecut de-a lungul evoluţiei sale spirituale.
- La început, Dumnezeu m-a condus de mână, le-a povestit el, ducându-mă în Ţinutul Acţiunii, unde am stat câţiva ani. Apoi, Dumnezeu s-a întors şi m-a condus în Ţinutul Tristeţii, unde am rămas până când inima mea a fost curăţată de toate ataşamentele ei. M-am trezit atunci în Ţinutul Iubirii, ale cărei flăcări au ars tot ce mai rămăsese din egoul meu. Am ajuns astfel în Ţinutul Tăcerii, unde mi-au fost revelate toate misterele vieţii şi ale morţii.

- Aceasta a fost ultima etapă a călătoriei? Au întrebat discipolii.

- Nu, le-a răspuns Maestrul. Într-o zi, Dumnezeu mi-a spus: "Astăzi te voi duce în cel mai intim sanctuar al Templului, care este chiar inima lui Dumnezeu". Şi astfel, am ajuns în Ţinutul Râsului.

Iisus Hristos pledează „vinovat“

- Prizonier, a spus marele inchizitor, eşti acuzat că i-ai încurajat pe oameni să încalce legile, tradiţiile şi obiceiurile sfintei noastre religii. Pentru ce pledezi?

- Vinovat, onorată curte.

- Mai eşti acuzat că ai frecventat compania celor eretici, a prostituatelor, a celor care au fost decretaţi public drept păcătoşi, a cămătarilor şi a colonialiştilor care ne-au cucerit naţiunea, pe scurt, a celor excomunicaţi. Cum pledezi?
- Vinovat, onorată curte..

- În sfârşit, eşti acuzat că ai revizuit, ai schimbat şi ai pus în discuţie înseşi fundamentele credinţei noastre. Cum pledezi?

- Vinovat, onorată curte.

- Care este numele tău, prizonier?

- Iisus Hristos, onorată curte.

Unii oameni sunt la fel de alarmaţi să îşi vadă religia practicată ca şi atunci când aud că alţii o pun la îndoială.

Sinele

Misterul sinelui

Un domn în vârstă avea un magazin de antichităţi într-un mare oraş. Într-o zi, în magazinul său a intrat un turist şi a început să discute cu bătrânul despre diferitele lucruri înghesuite înăuntru.

- Care crezi că este lucrul cel mai ciudat, cel mai misterios pe care îl ai aici? l-a întrebat turistul.

Bătrânul a trecut cu privirea toate curiozităţile, vechiturile, animalele împăiate, capetele de statuete, piesele arheologice, trofeele vânătoreşti... după care s-a întors către turist şi i-a spus:
- Cel mai ciudat lucru din acest magazin sunt eu, fără doar şi poate!

Cea mai mare invenție modernă

O profesoară ţinea un seminar pe tema invenţiilor moderne.
- Poate careva dintre voi să dea un exemplu de ceva important care nu exista cu 50 de ani în urmă? a întrebat ea.

Un student mai mucalit din rândul întâi a ridicat mâna şi a răspuns:
- Da, eu!

Călugărul și sinele

Există o poveste revelatoare legată de un călugăr ce a trăit în deşertul egiptean şi care a fost atât de chinuit de tentaţie încât nu a mai putut suporta. De aceea, s-a decis să-şi abandoneze chilia şi să plece în altă parte.

În timp ce îşi punea sandalele cu gândul să-şi pună în aplicare planul, el a văzut un alt călugăr, nu departe de el, care îşi punea la rândul lui sandalele.

- Cine eşti? l-a întrebat el pe străin.

- Eu sunt tu, i-a răspuns acesta. Dacă din cauza mea te-ai decis să pleci din acest loc, trebuie să ştii că oriunde te-ai duce, eu te voi însoţi.

***

Disperat, pacientul s-a adresat psihiatrului:
- Oriunde m-aş duce, trebuie să mă iau cu mine, şi asta strică totul.

Atât lucrurile de care fugiţi cât şi cele după care tânjiţi se află în voi.

Guru-ul și crocodilul

Un aspirant aflat în căutarea unui maestru care să-l ghideze pe calea sfinţeniei a ajuns la un ashram. Aici locuia un guru care, deşi avea reputaţia de sfânt, era totuşi un şarlatan. Dar aspirantul nostru nu avea de unde să ştie acest lucru.

- Înainte să te accept ca discipol, i-a spus guru-ul, trebuie să îţi testez obedienţa. Prin faţa ashram-ului trece un râu plin cu crocodili. Doresc să treci acest râu.

Credinţa tânărului aspirant era atât de mare încât el a trecut fără să ezite râul, strigând în gura mare:
- Lăudate fie puterile guru-ului meu.

Spre imensa uimire a guru-ului, el a ajuns pe malul celălalt al râului nevătămat.

Guru-ul s-a convins astfel că tânărul era mai sfânt decât şi-ar fi imaginat. De aceea, el s-a decis să le dea celorlalţi discipoli ai săi o demonstraţie a puterilor sale, amplificându-şi astfel reputaţia de sfânt.

El a intrat la rândul lui în apa râului, strigând:
- Lăudate fie puterile mele! Lăudate fie puterile mele!

Atraşi de strigătele puternice, crocodilii l-au înhăţat imediat.

Diavolul deghizat în înger

Diavolul i-a apărut într-o zi unuia dintre părinţii sfinţi ai deşertului, deghizat într-un înger de lumină, şi i-a spus:
- Sunt Arhanghelul Gabriel şi am fost trimis la tine de Cel Atotputernic.

Călugărul i-a răspuns fără ezitare:
- Mai gândeşte-te. Probabil că ai fost trimis la altcineva. Eu unul nu am făcut nimic care să merite vizita unui înger.
La care, diavolul a dispărut pe loc şi nu a mai îndrăznit niciodată să se apropie de acel călugăr complet lipsit de vanitate.

„Dată naibii lovitură!“

Vizitând terenurile de golf, un turist aflat în Japonia a descoperit că cei mai buni "băieţi de mingi" în această ţară erau femeile.

Într-o zi, el a sosit cu întârziere pe teren, aşa că a fost nevoit să-şi i-a drept băiat de mingi un puşti slăbuţ, care nu ştia aproape nimic despre jocul de golf şi care nu cunoştea decât trei cuvinte în limba engleză.

El s-a decis totuşi să-l păstreze pe întreaga durată a sejurului său, tocmai datorită celor trei cuvinte. Ori de câte ori turistul nostru trăgea o lovitură, puştiul începea să strige din rărunchi, cu multă simţire:
- Dată naibii lovitură!

Mamă sau iubită?

O femeie a fost profund rănită de comportamentul fiului ei în vârstă de 15 ani. Ori de câte ori ieşeau împreună, acesta mergea în faţa ei. Oare îi era ruşine cu ea? Într-o zi, s-a decis să-l întrebe.

- Vai, mamă, nici vorbă, i-a răspuns el, stânjenit. .Chestia e că arăţi atât de tânără încât mă tem ca prietenii mei să nu creadă că am o nouă iubită.

Ca prin farmec, mama nu s-a mai simţit rănită deloc.

„Agatha are 85 de ani“

La poartă a apărut un om în vârstă, cu o bucată de prăjitură în mână.
- Soţia mea împlineşte astăzi 86 de ani, a spus el, şi a dorit să vă ofere o bucată de prăjitură.

Prăjitura a fost primită cu recunoştinţă, cu atât mai mult cu cât omul mersese un kilometru ca să o aducă.

O oră mai târziu, el s-a întors:
- S-a întâmplat ceva? l-a întrebat vecinul.
- Păi... a spus el, cu sfială. Agatha m-a trimis să vă informez că nu are decât 85 de ani.

Cocoşul şi calul

Un cocoş scormonea cu ciocul printr-un grajd.

Când calul a devenit agitat şi a început să dea din copite, el i-a spus:
- Ar trebui să fim amândoi mai atenţi, frate, căci altfel s-ar putea să ne călcăm pe picioare.

Elefantul şi păduchele

Ghici ce i-a spus furnica elefantului când Noe a adunat animalele ca să le ia în arca sa:
- Hei, nu te mai împinge!

***

Un păduche s-a decis să se mute cu întreaga familie în urechea unui elefant. De aceea, el i-a strigat:
- Domnule elefant, eu şi familia mea dorim să ne mutăm în urechea dumitale. Ne-am gândit că ar fi corect să-ţi dăm o săptămână de gândire, după care va trebui să ne informezi dacă ai vreo obiecţie.

Elefantul nici măcar nu ştia că păduchele există, aşa că şi-a văzut liniştit de drum. După ce a aşteptat conştiincios să treacă săptămâna pe care i-a acordat-o, păduchele a presupus că elefantul şi-a dat acordul şi s-a mutat.

O lună mai târziu, d-na Păduche a decis că urechea elefantului nu este un loc suficient de sănătos pentru familia ei, aşa că a stabilit să se mute din nou. Ea l-a rugat pe soţul ei să-i acorde elefantului cel puţin o lună, pentru a nu-i răni sentimentele.

Păduchele i-a vorbit din nou gazdei sale, încercând să dea dovadă de cât mai mult tact:
- Domnule elefant, mă tem că suntem nevoiţi să ne mutăm într-un alt cartier. Evident, acest lucru nu are nimic de-a face cu dumneata, căci urechea pe care ne-ai pus-o la dispoziţie este spaţioasă şi călduroasă. Soţia mea preferă însă să se mute alături de prietenii ei care trăiesc pe piciorul taurului. Dacă ai vreo obiecţie în legătură cu mutarea noastră, spune-mi în următoarea săptămână.
Evident, elefantul nu a spus nimic, aşa că păduchele şi-a schimbat reşedinţa cu conştiinţa împăcată.

Universul nu este conştient de existenţa ta! Relaxează-te!

Muncitorul şi corul

Corul îşi ţinea repetiţia într-o sală alăturată, căci pe scenă se făceau ultimele amenajări dinainte de concert.

Când notele false ale unui tânăr muncitor au devenit intolerabile, dirijorul a oprit corul şi l-a admonestat.
- Daţi-i înainte, maestre, i-a spus tânărul, plin de entuziasm. Nu mă deranjează deloc faptul că ei cântă altfel decât mine.

Spălătorul de geamuri

O femeie a ieşit goală puşcă de sub duş, căutându-şi prosopul. Deodată, a îngheţat, văzând la fereastră un muncitor care spăla din exterior geamurile şi care o privea apreciativ.

Femeia a rămas atât de şocată încât a rămas paralizată, continuând să-l privească pe tânăr.

- Care-i problema, cucoană? a întrebat-o vesel acesta. N-ai mai văzut un spălător de geamuri până acum?

Scăparea savantului

A existat odată un om de ştiinţă care a descoperit arta clonării. El putea face o copie atât de exactă a propriei sale fiinţe încât nimeni nu putea face deosebirea.

Într-o zi, el a aflat că este căutat de îngerul Morţii. De aceea, s-a grăbit să facă 12 copii după sine.

Îngerul a rămas foarte încurcat, neştiind care dintre cele 13 exemplare aflate în faţa sa era adevăratul savant; de aceea, i-a lăsat în pace şi s-a întors în cer.

S-a întors însă repede, căci era un adevărat expert în natura umană, aşa că şi-a făcut un plan inteligent:
- Domnule, a spus el, trebuie să fii un mare geniu dacă ai, reuşit să faci nişte reproduceri atât de perfecte după fiinţa dumitale. Personal, am găsit însă o mică eroare în munca dumitale.

- Imposibil! Ce eroare? a sărit în sus savantul.

- Aceasta, i-a răspuns îngerul, care l-a înhăţat imediat.

Pânza de păianjen de pe turban

A existat odată un bătrân judecător arab, cunoscut pentru înţelepciunea lui. Într-o zi, un vânzător a venit şi i s-a plâns că mărfurile din magazinul său au fost furate, dar nu putea să-l prindă pe hoţ.

Judecătorul a poruncit ca uşile magazinului să fie scoase din balamale, să fie duse la piaţă şi să primească 50 de lovituri de bici, căci nu-şi făcuseră datoria de a-l feri pe proprietar de hoţi.

O mare mulţime de oameni s-a adunat ca să vadă ciudatul spectacol. După administrarea loviturilor de bici, judecătorul a întrebat uşa cine este hoţul, după care şi-a aplecat urechea să înţeleagă mai bine ce spune aceasta.

După ce s-a ridicat, el a anunţat:
- Uşa susţine că tâlharul este un bărbat care are o pânză de păianjen agăţată de turbanul său.

Instantaneu, un bărbat din mulţime şi-a dus mâna la turban, să-l verifice. Casa sa a fost percheziţionată şi bunurile furate au fost recuperate.

Egoul iese imediat la iveală;

Este suficient un cuvânt de laudă sau de critică la adresa lui.

„Acest morcov este al meu!“

O bătrână a murit şi a fost dusă de îngeri la Judecata de Apoi. Examinându-i viaţa, Judecătorul nu a putut descoperi nici măcar o singură faptă de caritate, cu excepţia unui morcov pe care l-a dat o dată unui cerşetor mort de foame.

Puterea iubirii este considerată a fi atât de mare în cer, încât Judecătorul a dispus ca femeia să fie condusă în paradis, nu în iad, datorită acelui morcov. Mai mult, morcovul a fost adus şi oferit femeii.

Când s-a văzut în posesia lui, aceasta l-a ridicat; în sus şi a început să se înalţe la cer, ca şi cum ar fi fost trasă de o putere invizibilă.

Simultan, a apărut şi cerşetorul. Acesta s-a agăţat de poala hainei ei şi a fost ridicat la rândul lui la cer.

O a treia persoană s-a agăţat de cerşetor şi a fost ridicată şi ea.

În curând, s-a format un adevărat şir de oameni, atârnaţi unii de alţii şi ridicaţi la cer prin puterea morcovului. Oricât de ciudat ar putea părea, femeia nu a simţit greutatea acelor oameni. Mai mult, întrucât privea în sus, către cer, ea nici măcar nu i-a văzut.

Şi astfel, s-au ridicat cu toţii din ce în ce mai sus, până când s-au apropiat de porţile cerului.

Abia atunci a privit femei a în jos, ca să mai vadă o ultimă oară pământul, şi a văzut lunga trenă atârnată de ea.

Indignată la culme, ea le-a făcut vânt cu mâna şi le-a spus:
- Jos, jos cu voi! Acest morcov este al meu!

Din păcate, mişcarea bruscă a făcut-o să scape morcovul din mână, astfel încât întregul şir de oameni s-a prăbuşit, inclusiv ea.

Există o singură cauză pentru tot răul de pe pământ: "Acest lucru este al meu!"

Ching face o ramă pentru un clopot

Un sculptor în lemn pe nume Ching tocmai a terminat o ramă pentru un clopot. Toţi cei care i-au văzut lucrarea s-au minunat, căci ea semăna cu opera unor îngeri.

Când ducele Lu a văzut-o la rândul lui, el a spus:
- Ce fel de geniu poţi avea ca să faci un asemenea lucru desăvârşit?

Sculptorul în lemn i-a răspuns:
- Excelenţă, nu sunt decât un biet muncitor, în nici un caz un geniu. Atunci când mă apuc de o lucrare, încep prin a medita timp de trei zile la rând. În acest fel, îmi golesc mintea de gânduri referitoare la răsplata care va urma. Dacă meditez cinci zile, nu mă mai gândesc nici la laudă, nici la vinovăţie, nici la îndemânare, nici la eşecuri. Dacă meditez timp de şapte zile, uit de corp. Mai mult, uit chiar de mine însumi. Uit de casa în care trăiesc şi de mediul în care mă aflu. Nu îmi rămâne atunci decât o singură capacitate: aceea de a lucra. Aflat în această stare, mă duc în

pădure şi îmi aleg un copac în interiorul căruia pot vedea forma pe care doresc să o sculptez, ajunsă la perfecţiune. Apoi, mâinile mele se apucă de :treabă. Dacă egoul meu a dispărut complet, natura se întâlneşte cu natura în lucrarea care se realizează prin mine. Bănuiesc că aşa se explică de ce toată lumea vede în lucrările mele opera unor îngeri.

***

După un mare succes la interpretarea Concertului pentru vioară de Beethoven, un mare violonist a spus:
- Am la dispoziţie o muzică splendidă, o vioară splendidă şi un arcuş minunat. Tot ce îmi mai rămâne de .făcut este să le aduc împreună şi să mă dau la o parte.

Cine este Maruf Karkhi?

Un discipol a venit la maestrul musulman Maruf Karkhi şi i-a spus:
- Am vorbit cu tot felul de oameni despre tine. Evreii susţin că eşti unul de-al lor, creştinii te consideră unul din marii lor sfinţi, iar musulmanii afirmă că eşti una din luminile Islamului.

Maruf i-a răspuns:
- Asta spun cei de aici, din Bagdad. Când trăiam la Ierusalim, evreii mă considerau creştin, creştinii musulman, iar musulmanii - evreu.

- Atunci, ce eşti de fapt?

- Gândeşte-te la mine ca la un om pe care cei care nu îl înţeleg îl respectă, în timp ce cei care îl resping nu îl înţeleg.

În cazul în care crezi că eşti ceea ce afirmă că eşti prietenii şi duşmanii tăi: este limpede că nu te cunoşti deloc.

Cine eşti tu?

O femeie aflată în comă era pe punctul de a muri. Dintr-o dată, ea s-a simţit ridicată la cer şi s-a trezit în faţa scaunului Judecăţii de Apoi.

- Cine eşti? a întrebat-o o Voce.

- Sunt soţia primarului, a răspuns ea.

- Nu te-am întrebat a cui soţie eşti, ci cine eşti tu.

- Sunt mama a patru copii.

- Nu te-am întrebat a cui mamă eşti, ci cine eşti tu.

- Sunt învăţătoare.

- Nu te-am întrebat ce profesie ai, ci cine eşti tu.

Şi dialogul a continuat în acelaşi fel. Orice ar fi răspuns femeia, cuvintele ei nu păreau să răspundă la întrebarea: "Cine eşti tu?"

- Sunt creştină.

- Nu te-am întrebat care este religia ta, ci cine eşti tu.

- Sunt cea care a fost la biserică în fiecare zi şi le-am dat de pomană celor sărmani.

- Nu te-am întrebat ce ai făcut, ci cine eşti tu.

În mod evident, ea nu a trecut de examen, căci a fost trimisă înapoi pe pământ. Când s-a trezit din comă, femeia s-a decis să afle cine este. Şi astfel, întreaga ei viaţă s-a schimbat.

Datoria voastră este să fiţi. Nu să fiţi cineva, nici să nu fiţi nimic - căci aşa se nasc lăcomia şi ambiţiile; nu să fiţi cutare sau cutare - căci aşa deveniţi condiţionaţi, ci pur şi simplu să fiţi.

Cine este hippy?

Un bărbat cu privirea îngrijorată a intrat în biroul psihiatrului fumând marijuana, purtând haine largi şi pantaloni evazaţi, şi având părul foarte lung.

Psihiatrul l-a întrebat:
- Susţii că nu eşti un hippy. Atunci, cum se explică hainele pe care le porţi, părul lung şi marijuana pe care o fumezi?

- Tocmai de aceea mă aflu aici, doctore, ca să aflu răspunsul la această întrebare.

A cunoaşte diferite lucruri înseamnă a fi învăţat. A-i cunoaşte pe ceilalţi înseamnă a fi înţelept. A te cunoaşte pe tine însuţi înseamnă a fi iluminat

Benzi goale pentru limba engleză

Un student s-a dus la funcţionarul de la laboratorul de limbi străine şi i-a spus:
- Îmi puteţi da o bandă goală, vă rog?

- Ce limbă doriţi să studiaţi? l-a întrebat funcţionarul.

- Franceza, i-a răspuns studentul.

- Îmi pare rău, dar nu mai avem benzi goale pentru limba franceză.

- Dar pentru engleză aveţi?

- Da, din acelea mai avem.

- Bine, iau una din acestea.

Este la fel de absurd să vorbeşti despre o bandă goală că are legătură cu limba franceză sau cu limba engleză ca şi să afirmi despre cineva că este francez sau englez. Franceza sau engleza reprezintă o condiţionare, nu fiinţa dumneavoastră.

Un copil născut din părinţi americani şi crescut de părinţi ruşi nu ştie că a fost adoptat. După ce creşte, el va deveni un mare patriot sau un mare poet, care va da expresie subconştientului colectiv al sufletului rus şi aspiraţiilor Mamei-Rusia. Ce este el? American? Rus? Nici una, nici alta. Află cine / ce eşti.

***

- Ce faci cu uşa aia sub braţ?

- E uşa de la casă. Mi-am pierdut cheia, aşa că mă duc cu uşa ca să-mi fac o cheie nouă.

- Ai grijă să nu pierzi şi uşa, căci nu vei mai putea intra în casă.

- Nici o problemă. Am lăsat o fereastră deschisă, ca să fiu sigur...

***

Se spune despre maestrul zen Bankci că nu a fondat nici o şcoală. Nu a lăsat în urma sa nici lucrări, nici discipoli. A fost ca o pasăre care nu lasă în urma ci nici o urmă, atunci când zboară.

Legenda spune că "atunci când Bankei intra în pădure, nici un fir de iarbă nu se clintea. Când intra în apă, la suprafaţa acesteia nu apărea nici un val. Nu a împovărat în nici un fel pământul. Nici un act de curaj, nici o cucerire şi nici o realizare spirituală nu pot fi comparate cu aceasta: să nu împovărezi pământul.

Renunță la ego, nu la flori

Un om a venit la Buddha cu o ofrandă de flori în ambele mâini. Buddha l-a privit şi i-a spus:
- Aruncă-le!

Omului nu-i venea să creadă că Maestrul i-a cerut să arunce florile. S-a gândit însă că Buddha vrea să spună să arunce florile pe care le ţinea în mâna stângă, căci se considera că o ofrandă făcută cu mâna stângă este nepotrivită şi nepoliticoasă. De aceea, el a aruncat florile pe care le ţinea în mâna stângă, dar Buddha i-a spus din nou:
- Aruncă-le!

De data aceasta a aruncat şi florile din mâna dreaptă şi a rămas cu mâinile goale în faţa lui Buddha.

Acesta i-a spus din nou:
- Renunţă!

Perplex, omul l-a întrebat pe Maestru:
- La ce să renunţ, învăţătorule?
- Nu la flori, fiule! Renunţă la cel care le-a adus.

Vasul și conținutul lui

A fost odată un guru considerat de toţi o încarnare a înţelepciunii divine. În fiecare zi el. ţinea câte un discurs referitor la diferite aspecte ale vieţii spirituale, iar învăţăturile sale erau considerate de ne egalat în ceea ce priveşte varietatea, profunzimea şi calitatea lor.

Discipolii lui l-au întrebat de nenumărate ori care este sursa din care îşi extrage inepuizabilul tezaur de înţelepciune. Tot ce le răspundea el era că toate aceste lucruri sunt scrise într-o carte pe care o vor moşteni după moartea lui.

Când a murit, discipolii au găsit carte a exact în locul indicat de el. Cartea nu conţinea însă decât o singură pagină, pe care era scrisă o singură frază: "înţelegeţi diferenţa dintre vas şi conţinutul său, şi fântâna înţelepciunii se va deschide pentru voi".

Lecția lui Uddalaka

O povestire din Upanişade:

Înţeleptul Uddalaka l-a învăţat pe fiul său Svetaketu să-I descopere pe Cel Unic în spatele multiplelor aparenţe.

În acest scop, s-a folosit de mai multe parabole, dintre care una este cea care urmează:

Într-o zi, el i-a spus fiului său:
- Iată nişte sare. Pune-o în apă şi dimineaţa întoarce-te la mine.

Copilul a făcut ce i s-a spus. A doua zi tatăl său i s-a adresat din nou:
- Adu-mi sarea pe care ai pus-o ieri în apă.

- Este imposibil, tată. Sarea s-a dizolvat.

- Bea apă din această parte a vasului, i-a spus Uddalaka. Ce gust are?

- Sărat.

- Acum bea din mijloc. Ce gust are?

- Sărat.

- Acum bea din partea opusă a vasului. Ce gust are?

- Sărat.

- Bine. Arunc-o, i-a spus tatăl.

Copilul a făcut ce i s-a spus şi a constatat că după ce apa s-a evaporat, sarea a apărut din nou.

Atunci, Uddalaka i-a spus:
- Tu nu îl poţi percepe pe Dumnezeu aici, fiule, dar în realitate el este aici. Cei care caută iluminarea nu o găsesc, căci ei nu înţeleg că obiectul căutării este chiar căutătorul. La fel ca şi frumuseţea, Dumnezeu se află în ochiul privitorului

Iubirea

„Eram sigur că vei veni“

- Domnule, prietenul meu nu s-a întors de pe câmpul de luptă. Vă cer permisiunea să mă duc să-I caut.

- Îţi interzic să faci acest lucru, i-a răspuns ofiţerul. Nu pot îngădui să-ţi rişti viaţa pentru un om care probabil că a murit.

Soldatul nu a ascultat însă ordinul, a plecat şi o oră mai târziu s-a întors, rănit de moarte, dar purtând în spate cadavrul prietenului său.

Ofiţerul era furios:
- Ți-am spus că a murit. Acum v-am pierdut pe amândoi. Spune-mi, a meritat să te duci numai ca să aduci un cadavru?

Muribundul a răspuns:
- O, da, domnule. Când am ajuns la el, mai trăia încă. Mi-a spus: Jack, eram sigur că vei veni după mine".

Transfuzia de sânge

O fetiţă era pe punctul de a muri, suferind de o boală pe care o avusese şi frăţiorul ei în vârstă de opt ani, dar care se refăcuse.

Doctorul i-a spus băieţelului:
- Numai o transfuzie din sângele tău o mai poate salva pe surioara ta. Eşti gata să-i dai ei sângele tău?

Ochii copilului s-au mărit de teamă. A ezitat o vreme, după care a spus:
- Bine, domnule doctor. Sunt gata să o fac.

La o oră după transfuzie, copilul l-a întrebat pe doctor:
- Spuneţi-mi, domnule doctor, când o să mor?

Abia atunci a înţeles medicul spaima copilului. El înţelesese că nu poate salva viaţa surioarei sale decât dându-i ei tot sângele său.

Iubirea familiei tale

Un discipol i-a spus Maestrului că doreşte să renunţe la lume mai presus de orice, dar familia sa îl iubeşte prea mult şi nu-l lasă să plece.

- Iubire? i-a răspuns Maestrul. Asta nu-i iubire. Ascultă...

După care i-a revelat un secret yoghin care îl ajuta să simuleze moartea. A doua zi, omul nostru părea complet mort, iar casa sa s-a umplut de vaiete şi de tânguiri.

Atunci, Maestrul a intrat în casă şi le-a spus membrilor familiei îndoliate că are puterea de a-l readuce la viaţă pe cel mort, dacă cineva se oferă să moară în locul lui. Există vreun voluntar?

Spre uimirea "decedatului", fiecare membru al familiei sale a început să aducă argumente, explicând de ce trebuie să rămână în viaţă.

Soţia sa a pus capăt discuţiei, sintetizând opinia generală a familiei:
- Nu-i nevoie ca cineva să-i ia locul. Ne vom descurca şi fără el.

Ce au salvat mai întâi oamenii

Trei adulţi îşi beau cafeaua de dimineaţă în bucătărie, în timp ce copiii se jucau pe podea. În timpul conversaţiei, cineva a întrebat ce ar face dacă s-ar ivi un pericol brusc. Fiecare din cei trei a mărturisit că ar salva mai întâi de toate viaţa copiilor.

Chiar în acel moment, valva vasului sub presiune a explodat, iar bucătăria a fost invadată brusc de aburi fierbinţi.

Instantaneu, cei trei adulţi au dispărut ca prin farmec, lăsându-i pe copii să se joace în continuare pe jos.

Lacrimi la o înmormântare

La înmormântarea unui om foarte bogat, un străin amestecat prin mulţime plângea şi se văieta la fel de tare ca şi cei apropiaţi. Preotul care oficia slujba s-a dus la el şi l-a întrebat:
- Eşti cumva rudă cu cel decedat?

- Nu.

- Atunci de ce plângi?

- De-aia.

Indiferent de ocazie, durerea serveşte exclusiv egoului.

Lacrimi pentru o fabrică ce a luat foc

Când fabrica a ars din temelii, bătrânul ei proprietar a început să se jeluiască, plângându-şi pierderea.

- Tată, i-a spus fiul său, de ce plângi? Ai uitat că am vândut fabrica acum patru zile?

Instantaneu, lacrimile bătrânului i s-au uscat de pe faţă.

Pantalonii sau iubita

O vânzătoare i-a vândut unui tânăr o pereche de pantaloni viu coloraţi. Tânărul părea încântat de achiziţia sa.

A doua zi, el s-a întors la magazin, spunând că vrea să returneze pantalonii, pe motiv că:
- Prietenei mele nu-i plac!

O săptămână mai târziu, el s-a întors din nou, numai zâmbet, şi a declarat că vrea să cumpere totuşi pantalonii.

- Şi-a schimbat prietena ta părerea? l-a întrebat vânzătoarea.

- Nu, i-a răspuns tânărul. Mi-am schimbat eu prietena.

Ce ne place la alții

Mama:
- Ce-i place prietenei tale la tine?

- E convinsă că sunt frumos, plin de talent, deştept şi un bun dansator.

- Şi ţie ce-ţi place la ea?

- Faptul că e convinsă că sunt frumos, plin de talent, deştept şi un bun dansator.

Fiica norocoasă și fiul ghinionist

Două prietene s-au întâlnit după mulţi ani.
- Spune-mi, a întrebat una, ce s-a întâmplat cu fiul tău?

- Cu fiul meu? Vai, bietul băiat! a oftat cealaltă. A avut o căsnicie cumplită. S-a însurat cu o fată care nu mişcă un deget în casă. Nu găteşte, nu coase, nu spală şi nu calcă. Nu face decât să doarmă şi să citească în pat. Bietul băiat îi aduce până şi micul dejun la pat, dacă-ţi poţi imagina!

- Groaznic! Şi cu fata ta, ce se mai aude?

- Ei, cu ea e cu totul altceva! S-a măritat cu un înger, nu cu un bărbat! Nu o lasă să facă nimic în casă. I-a luat servitori care îi gătesc, îi cos, îi spală şi îi calcă. Şi în fiecare dimineaţă, îi aduce micul dejun la pat, îţi poţi imagina?

Draga de ea, nu trebuie să facă nimic. Stă toată ziua în pat şi citeşte.

„Tot ce își dorește sunt eu“

- Crezi că îi vei putea oferi fiicei mele tot ce-şi doreşte? l-a întrebat tatăl pe peţitor.

- Cu siguranţă, domnule. Spune că nu mă doreşte decât pe mine, i-a răspuns acesta.

Dacă tot ce şi-ar dori fata ar fi banii: nimeni nu ar considera că îl iubeşte.

Oare de ce consideră bărbatul că este vorba de iubire dacă tot ce îşi doreşte fata este el?

Iubita și ceasul cel scump

Când Robert, un puşti de 14 ani, s-a îndrăgostit de vecina sa de aceeaşi vârstă, el şi-a vândut toate lucrurile şi şi-a luat chiar o slujbă temporară ca să-i poată cumpăra iubitei sale ceasul pe care şi-l dorea. Părinţii săi nu au fost de acord, dar l-au lăsat în pace.

A sosit şi ziua cea mare, dar Robert s-a întors de la magazin fără să-şi cheltuiască banii. Iată care a fost explicaţia lui:

- Am dus-o la bijutier, dar ea a spus că de fapt, nu-şi doreşte cu adevărat ceasul. Şi-ar fi dorit mai degrabă alte lucruri, cum ar fi o brăţară, un lănţişor şi un inel de aur.

În timp ce se plimba prin magazin încercând să se hotărască, mi-am adus aminte ce ne-a învăţat dirigintele, cum că înainte să cumpărăm ceva trebuie să ne hotărâm de ce îl dorim. Atunci mi-am dat seama că nici eu nu o doream cu adevărat pe ea, aşa că am plecat.

Un recviem pentru doamna Broască țestoasă

Micuţul a fost distrus când şi-a găsit broasca ţestoasă întinsă pe spate, nemişcată şi moartă, lângă lac.

Tatăl său a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l consoleze:
- Nu plânge, fiule. Îi vom face o înmormântare frumoasă doamnei Broaşte Ţestoase. Îi vom face un sicriu frumos, pe care îl vom îmbrăca în mătase, după care îl vom ruga pe gropar să îi facă o piatră funerară, pe care să scrie doamna Broască Ţestoasă. Vom aduce apoi în fiecare zi flori proaspete la mormânt, şi vom face un mic gărduleţ în jurul lui..

Micuţul s-a şters la ochi şi a ascultat cu entuziasm noul proiect. Când toate pregătirile au fost gata, s-a format cortegiul funerar, alcătuit din tată, mama, servitoarea casei şi copilul. Cei patru s-au pus în mişcare solemn, îndreptându-se către lac, pentru a aduce corpul.

Între timp însă, broasca a dispărut. Subit, aceasta a apărut la suprafaţa lacului, înotând veselă.

Micuţul s-a uitat la ea, dezamăgit, după care a spus:
- Haideţi s-o omorâm!

Nu de tine îmi pasă mie, Ci de fiorul pe care mi-l dă faptul că te iubesc.

Buddha cu nasul înnegrit

O călugăriţă aflată în căutarea iluminării a confecţionat o statuetă a lui Buddha şi a acoperit-o cu o foaie subţire de aur. Statueta era foarte frumoasă, şi oriunde mergea, călugăriţa o lua cu ea.

Au trecut anii, iar călugăriţa, care a continuat să poarte după ea statueta, s-a stabilit într-un templu micuţ, în care existau foarte multe statuete ale lui Buddha, fiecare având propriul ei altar.
Femeia ardea în fiecare zi tămâie în faţa statuetei sale, dar, spre dezamăgirea ei, a constatat că o parte din fum se ducea şi spre altarele din vecinătate.

De aceea, ea a confecţionat o pâlnie din hârtie, astfel încât fumul să ajungă numai la Buddha al ei. Din păcate, nasul statuetei sale s-a înnegrit din această cauză, urâţindu-se considerabil.

Friederich Wilhelm vrea să fie iubit cu forța

Friederich Wilhelm, împăratul Prusiei la începutul secolului al XVIII-lea, era cunoscut pentru temperamental său aprins. Între altele, nu-i plăceau deloc ceremoniile. Se plimba deseori neînsoţit pe străzile Berlinului, şi dacă cineva îl enerva, lucru care se întâmpla destul de frecvent, nu se sfia să îi aplice câteva bastoane nefericitei victime. Nu-i de mirare că atunci când îl vedeau, oamenii o luau rapid la sănătoasa.

Odată, Friederich se plimba ca de obicei, când s-a întâlnit nas în nas cu un berlinez. Acesta l-a recunoscut, dar era prea târziu să se ascundă.

- Hei, tu! Ce faci acolo? l-a întrebat Friederich.

- Vreau să intru în casă, Maiestate, i-a răspuns omul, speriat la culme.

- E casa ta?

- Nu. Maiestate.

- E casa unui prieten?

- Nu, Maiestate.

- Atunci de ce vrei să intri în ea?

De data aceasta, omul s-a temut să nu fie considerat un tâlhar. De aceea, a preferat să mărturisească adevărul:
- Ca să vă evit, Maiestate.
- De ce vrei să mă eviţi?

- Pentru că mă tem de Maiestatea voastră.

La care, Friederich Wilhelm s-a înroşit la faţă de furie. Prinzându-l pe om de umăr, el l-a scuturat bine şi i-a strigat:
- Cum îndrăzneşti să te temi de mine!? Eu sunt împăratul tău. Ar trebui să mă iubeşti! Iubeşte-mă, ticălosule! Iubeşte-mă!

Soțul fugit

O femeie masivă a intrat forţând uşa în biroul de stare civilă.
- E adevărat că mi-ai eliberat acest certificat de căsătorie cu Jacob Jacobson? a întrebat ea, trântind documentul pe masă.

Ofiţerul de stare civilă a cercetat documentul prin ochelarii săi groşi şi a admis:
- Da, doamnă, cred că da. De ce?

- Pentru că a fugit! Ce ai de gând să faci în această direcţie?

Câinii legați împreună

După o ceartă pe cinste, soţul i-a spus soţiei pe un ton reconciliant:
- Oare de ce nu putem trăi şi noi în pace, precum câinii noştri, care nu se ceartă niciodată?

- Nu se ceartă, ce-i drept, dar ia leagă-i împreună şi vezi ce se întâmplă?!

Prințesa închisă în aceeași cameră cu sclavul

O prinţesă arabă şi-a propus să se mărite cu unul din sclavii ei, de care era îndrăgostită în secret. Nimic din ce i-a spus regele nu a reuşit să-i schimbe hotărârea. Mai mult, nici unul din consilierii regelui nu l-a putut învăţa pe acesta ce să facă într-o asemenea situaţie.

În sfârşit, un bătrân şi înţelept hakim a apărut la curte, şi auzind plângerea regelui, i-a spus:
- Maiestatea voastră nu a fost sfătuită corect, căci dacă îi va interzice fetei să se mărite, aceasta o va respinge şi se va simţi şi mai mult atrasă de sclav.
- Învaţă-mă atunci ce să fac! s-a tânguit regele. Hakimul i-a sugerat un plan de acţiune.

Regele era destul de sceptic, dar şi-a zis să încercarea moarte n-are. A chemat-o pe fată şi i-a spus:
- Doresc să-ţi pun la încercare iubirea faţă de acest tânăr. Te voi încuia într-o cameră mică, împreună cu iubitul tău, timp de 30 de zile şi 30 de nopţi. Dacă la sfârşitul perioadei vei mai dori să te măriţi cu el, poţi considera că ai consimţământul meu.

Debordând de fericire, prinţesa şi-a îmbrăţişat tatăl şi a acceptat pe loc testul. Vreo două zile, totul a mers bine, dar curând şi-a făcut apariţia plictiseala. După numai o săptămână, fata tânjea disperată după altă companie, şi fiecare cuvânt al iubitului ci o exaspera. După două săptămâni, prezenţa lui o enerva atât de tare încât a început să ţipe şi să zgârie la uşă, ca să-i dea drumul.

Când în sfârşit a fost eliberată, ea s-a repezit la tatăl ei şi l-a îmbrăţişat, fericită că a scăpat-o de bărbatul pe care ajunsese să-l deteste de moarte.

Separarea face traiul împreună mai uşor de suportat.

Fără să pui distanţă intre tine şi celălalt. este greu să faci cuplu cu cineva.

Părinții ar putea ceda

Învăţătoarea a remarcat că unul din copiii din clasa ei este gânditor şi retras.
- De ce eşti îngrijorat?

- Din cauza părinţilor mei, a răspuns micuţul. Tata lucrează toată ziua ca să îmi asigure haine şi mâncare, şi ca să mă ţină în cea mai bună şcoală din oraş. Mai mult, lucrează şi peste program, ca să mă poată trimite la colegiu. Mama îşi petrece toată ziua gătind, spălând, călcând şi făcând curat, astfel încât să nu am nici un fel de griji.

- Atunci de ce eşti îngrijorat?

- Mă întreb, dacă cedează?

Recunoștință pentru un câine

Profesoara de la şcoala de duminică le-a spus copiilor că le va scrie numele pe tablă. După fiecare nume urma să scrie acel lucru pentru care fiecare dintre ei se simţea recunoscător.

Un băieţel se gândea intens. Când i-a venit rândul şi numele i-a fost scris pe tablă, profesoara l-a întrebat ce să scrie după el.

Copilul a răspuns:
- Mama.

După ce a scris acest cuvânt, profesoara se pregătea să treacă la copilul următor, când deodată, băieţelul nostru a început să se agite.

- Da? l-a întrebat profesoara.

- Vă rog, ştergeţi Mama şi scrieţi câine.

De ce nu?

Broasca râioasă de pe peluză

Un bărbat i-a oferit fetiţei sale în vârstă de 12 ani o anumită sumă de bani dacă acceptă să tundă iarba.

Fetiţa s-a apucat cu mult sârg de treabă, şi până seara întreaga peluză era perfect tunsă, cu excepţia unui petic de iarbă rămas întrun colţ.

Când tatăl i-a spus că nu-i poate da banii, căci nu a respectat înţelegerea, fetiţa i-a răspuns că preferă să uite de bani, dar nu este dispusă să tundă şi iarba din acel petic.

Curios să afle de ce, tatăl s-a dus să verifice porţiunea de gazon netunsă. Chiar în mijlocul ierbii se afla o broască râioasă mare. Fetiţei i se făcuse milă de ea şi a refuzat să o strivească cu maşina de tuns iarba.

Oriunde există iubire, există şi dezordine.

Ordinea perfectă ar face din această lume un cimitir.

Hai la revoluție

În jurul vorbitorului din colţul străzii s-a adunat o mică mulţime de oameni.

- Veniţi la revoluţie, le-a strigat acesta, şi toată lumea va conduce limuzine negre. Haideţi la revoluţie şi toată lumea va avea telefon în bucătărie. Porniţi revoluţia, şi toată lumea va avea propria sa bucată de pământ.

Un bărbat din mulţime a protestat:
- Eu nu vreau o limuzină neagră, nici telefon în bucătărie, nici o bucată de pământ.

- Hai la revoluţie, i-a răspuns oratorul pe un ton aspru. O să faci ce ţi se spune, boule!

Dacă doriţi o lume perfectă, va trebui să scăpaţi mai întâi de oameni.

Avraam și cerșetorul care îl ura pe Dumnezeu

Într-o zi, Avraam a invitat un cerşetor în cortul său, la masă. Ca de obicei, înainte de masă a spus rugăciunea de mulţumire adresată lui Dumnezeu.

Auzind de Dumnezeu, cerşetorul a început să-L blesteme în fel şi chip, susţinând că nu suportă să audă numele lui.

Cuprins de indignare, Avraam l-a alungat pe blasfemator.

Seara, când se ruga, Dumnezeu i-a vorbit:
- Omul acela m-a blestemat şi m-a vorbit de rău timp de 50 de ani, şi totuşi, eu i-am pus de mâncare în farfurie în fiecare zi. Şi tu, nu l-ai putut suporta măcar o singură dată?

Dumnezeu uită de păcate

Se spunea despre o bătrână din sat că vede apariţii divine. Preotul local a cerut dovezi privind autenti citatea acestora.
- Data viitoare când îţi va apărea Dumnezeu, i-a spus el, roagă-1 să-ţi spună acele păcate ale mele pe care nu le cunoaşte decât el. O dovadă mai clară nu poate exista.

Femeia s-a întors peste o lună şi preotul a întrebat-o dacă i-a mai apărut Dumnezeu. ea i-a răspuns afirmativ.

- Şi, i-ai pus întrebarea mea?

- Da.

- Şi ce ţi-a spus?

- Mi-a spus aşa: "Spune-i preotului că am uitat de păcatele lui".

Nu credeţi că este posibil ca toate lucrurile oribile pe care le-aţi făcut să fi fost iertate de toată lumea, cu excepţia voastră?

John piticul acceptă băutura oferită

Bătrânii satului s-au adunat la sfat, împreună cu abatele John piticul.

În timp ce îşi luau cina, un preot foarte bătrân şi venerat s-a ridicat şi a început să-i servească. Ca să nu-l deranjeze, nimeni nu a vrut să accepte nici măcar un pahar cu apă de la el, cu excepţia lui John piticul.

Şocaţi, ceilalţi l-au apostrofat:
- Cum se face că te-ai considerat vrednic să accepţi un serviciu din partea acelui om sfânt?

John a răspuns:
- Păi, atunci când eu îi ofer cuiva un pahar cu apă, mă bucur când acceptă. De aceea, n-am vrut să îl întristez pe bietul om refuzându-i bucuria de a-mi dărui ceva.

Un cadou pentru o mamă care se plânge întotdeauna

Când fetiţa în vârstă de opt ani şi-a cheltuit toate economiile ca să-i cumpere mamei sale un cadou, mama s-a bucurat foarte mult, căci o mamă casnică munceşte de regulă foarte mult, dar nu este apreciată pe măsură.

Fetiţa părea să fi înţeles acest lucru, căci i-a spus:
- Mamă, îţi fac acest cadou pentru că munceşti atât de mult şi nimeni nu pare să te aprecieze.

- Şi tatăl tău lucrează din greu, a încercat să-i explice ea.

- Ştiu, dar el nu face atâta caz ca tine.

Inima a ajuns mai repede în munți

Un bătrân pelerin se chinuia să ajungă în munţii Himalaya. Era o noapte friguroasă, şi dintr-o dată a început să plouă.

Hangiul la care a tras l-a întrebat cu milă:
- Cum ai să reuşeşti să ajungi acolo pe vremea aceasta, sărmane?

Omul a răspuns însă cu veselie:
- Inima mea a ajuns de mult, aşa că este uşor ca restul corpului s-o urmeze.

Jeremiah și diavolul

Jeremiah era îndrăgostit de o femeie foarte înaltă. În fiecare seară o conducea acasă de la serviciu, tânjind în secret să o sărute, dar era prea timid ca să îndrăznească.

Într-o noapte, şi-a făcut curaj:
- Îmi dai voie să te sărut?

Fata a fost de acord, dar cum Jeremiah era extrem de scund, cei doi au început să caute ceva pe care el să se poată căţăra. Au găsit o nicovală aruncată de cineva, care i-a permis lui Jeremiah să atingă exact înălţimea necesară.

După ce s-au mai plimbat o vreme, băiatul a întrebat-o:
- Scumpo, aş putea să te mai sărut o dată?

- Nu, i-a răspuns ea. Ţi-am dat un sărut. Este suficient pentru o seară.

- Atunci de ce naiba m-ai lăsat să car după mine nicovala?

Iubirea suportă povara, dar nu o simte!

Calul lui Al-Mamun

Un calif din Bagdad pe nume AI-Mamun avea un superb cal arab. Un şef de trib, Omah, dorea să cumpere calul, aşa că i-a oferit un mare număr de cămile în schimbul lui. AI-Mamun nu dorea însă să se despartă de animalul său. Omah s-a enervat atât de tare încât s-a decis să obţină animalul prin înşelăciune.

Ştiind că AI-Mamun îşi călăreşte calul pe un drum anume, el s-a aşezat la marginea drumului deghizat într-un cerşetor foarte bolnav. AI-Mamun era un om cu inima

bună; de aceea, când a văzut cerşetorul, el a descălecat şi s-a oferit să îl ducă până la un serai.

- Vai! a strigat cerşetorul. Nu am mâncat nimic toată ziua, aşa că nu am energie să mă ridic.

De aceea, AI-Mamun l-a ridicat în braţe şi l-a aşezat pe cal, cu intenţia să meargă pe jos, alături de el.

De îndată ce s-a văzut în şa, falsul cerşetor a luat-o la galop, AI-Mamun alergând în urma lui şi strigându-i să se oprească.

După ce Omah a avansat suficient de mult pentru a se simţi în siguranţă, el s-a oprit şi s-a întors:
- Mi-ai furat calul, i-a strigat AI-Mamun. Nu am decât o singură cerere să-ţi fac.

- Care? i-a răspuns Omah.

- Să nu spui la nimeni cum ai intrat în posesia animalului.

- De ce nu?

- Pentru că va veni o zi în care un om cu adevărat bolnav va sta de-a lungul drumului, iar oamenii, ştiind de trucul tău, vor trece mai departe şi vor refuza să-l ajute.

Plantarea pomilor pentru posteritate

Era perioada când trebuia să înceapă musonul. Un om foarte bătrân săpa găuri în grădina sa.

- Ce faci? l-a întrebat vecinul său.

- Plantez arbori de mango.

- Şi te aştepţi să mănânci vreun fruct de mango din aceşti copaci?

- Nu. Eu nu voi trăi până atunci, dar alţii vor mânca. Mi-am dat seama ieri că toată viaţa m-am bucurat de fructele de mango din pomii plantaţi de alţii. Mi-am propus să îmi arăt în acest fel recunoştinţa.

Piatra din mijlocul străzii

Într-o zi, Diogene stătea la colţul străzii, râzând ca scos din minţi.
- De ce râzi? l-a întrebat un trecător.

- Vezi. piatra aia din mijlocul străzii? De când am ajuns aici, în această dimineaţă, zece oameni s-au împiedicat de ea şi au înjurat-o, dar nici unul nu a ridicat-o pentru ca alţii să nu se mai împiedice de ea.

Cum poți deosebi ziua de noapte

Un guru şi-a întrebat discipolii cum pot deosebi momentul în care noaptea s-a sfârşit şi ziua a început.

Unul dintre ei a spus:
- Când vezi un animal la distanţă şi poţi spune dacă este vorba de un cal sau de o vacă.

- Nu, a spus guru-uI.

- Când vezi un copac la distanţă şi când poţi spune dacă este vorba de un mango sau de un bananier.

- Greşit, a spus din nou guru-ul.

- Atunci, cum? l-au întrebat discipolii.

- Când poţi privi faţa unui om oarecare, recunoscând în el pe fratele tău. Dacă nu poţi face acest lucru, indiferent dacă soarele este sus pe cer, pentru tine este încă noapte.

Ce nu-i place lui Charles Lamb

Un prieten a venit la faimosul eseist Charles Lamb şi i-a spus:
- Aş vrea să te prezint d-lui Cutare.

- Nu, mulţumesc, i-a răspuns Lamb. Nu-mi place acel om.

- Dar nici nu-l cunoşti!

- Ştiu. Tocmai asta nu-mi place la el, a conchis Lamb.

- Când vine vorba de oameni, ştiu ce-mi place.

- Vrei să spui că îţi place ce şti!”

Ajutorul secret al rabinului

Întreaga congregaţie a rămas intrigată când a constatat că rabinul ei dispare în fiecare săptămână cu o zi înainte de Sabat. Oamenii îl suspectau că se întâlneşte în secret cu Atotputernicul, aşa că l-au pus pe unul dintre ei să-l urmărească.

Iată ce a văzut omul nostru: rabinul se deghiza în ţăran şi îi slujea unei femei paralizate, o păgână, curăţându-i camera şi pregătind pentru ea o masă de Sabat.

Când spionul s-a întors, membrii congregaţiei l-au întrebat:

- Unde s-a dus rabinul? A urcat la cer?

- Nu, a răspuns omul. A urcat chiar mai sus.

Faţa de masă a lui Gandhi

Când Earl Mountbatten, ultimul vicerege al Indiei, a anunţat că nepotul său, prinţul Philip s-a logodit cu prinţesa Elisabeta, Mahatma Gandhi i-a spus:
- Sunt încântat să aflu că nepotul tău se va însura cu viitoarea regină. Aş dori să le ofer celor doi un dar de nuntă, dar ce le-aş putea oferi? Eu nu am nimic.

- Bine, dar ai maşina de cusut, i-a spus viceregele. Coase-le ceva.

Gandhi le-a cusut o faţă de masă, pe care, Mountbatten i-a trimis-o prinţesei Elisabeta cu următoarea notă: "Puneţi această faţă de masă sub cheie, în caseta cu bijuteriile coroanei"

. .. şi tot el este cel care a făcut celebra remarcă: "Britanicii trebuie să plece din India în calitate de prieteni".

„Sunt o monedă falsă“

A fost odată un sufit bătrân care îşi câştiga existenţa vânzând tot felul de fleacuri şi vechituri. Oamenii credeau că bătrânul nu are discernământ, căci accepta inclusiv

monedele false, fără să protesteze. La fel, dacă aceştia îi spuneau că au plătit deja, deşi nu o făcuseră, el îi credea pe cuvânt.

Înainte să moară, bătrânul şi-a ridicat ochii spre cer şi a spus:
- O, Allah! Am acceptat multe monede false de la oameni, dar nu i-am judecat nici măcar o singură clipă în inima mea. M-am gândit că nu ştiu ce fac. Mă aflu acum în faţa ta, eu însumi o monedă falsă. Te rog, nu mă judeca!

Atunci, din cer s-a auzit o Voce care i-a spus:
- Cum crezi că este posibil să judeci pe cineva care nu a judecat niciodată pe alţii?

Mulţi pot face fapte de iubire. Puţini sunt însă cei care pot gândi gânduri de iubire.

„Nu are familie“

Familia s-a strâns pentru cină. Băiatul cel mare a anunţat că doreşte să se însoare cu o fată din vecini.

- Bine, dar familia ei nu i-a lăsat nici un ban, a protestat tatăl.

- Iar ea nu a economisit nici atât, a adăugat mama.

- Nu ştie absolut nimic despre fotbal, a zis şi fratele cel mic.

- N-am mai văzut o fată cu o coafură atât de ciudată, a adăugat sora.

- Şi nu face decât să citească romane, a spus unchiul.

- Cât despre gustul ei la haine, ce să mai vorbim, sărmana, a adăugat mătuşa.

- În schimb, la farduri nu face deloc economie, a spus bunica.

- E drept, a spus băiatul, dar are totuşi un mare avantaj faţă de noi.

- Care? au întrebat toţi, în cor.

- Nu are familie!

Anastasius și biblia furată

Abatele Anastasius avea o carte dintr-un pergament foarte fin, care valora 20 de pence. Era vorba de o Biblie care conţinea integral Vechiul şi Noul Testament.

Într-o zi, un călugăr a venit să-l viziteze, şi văzând cartea, a plecat cu ea. Când a intrat în bibliotecă, Anastasius a constatat lipsa cărţii şi şi-a dat seama pe loc cine a luat-o. Nu l-a chemat însă pe călugăr, de teamă ca la păcatul hoţiei să nu se adauge şi cel al sperjurului.

Călugărul s-a dus în oraş să vândă cartea. El a cerut pentru ea 18 pence. Un doritor i-a spus:
- Dă-mi puţin cartea, să văd dacă merită aceşti bani.

El a luat cartea şi s-a dus să se consulte chiar cu Anastasius, pe care l-a întrebat:
- Părinte, priveşte puţin această carte şi spune-mi dacă merită 18 pence.

Anastasius i-a răspuns pe loc:
- Da, este o carte foarte fină. La 18 pence, este un chilipir.

Cumpărătorul s-a întors la călugăr şi i-a spus:
- Iată banii. Am fost la părintele Anastasius, i-am arătat cartea şi el mi-a spus că merită 18 pence.

Călugărul a rămas uluit:.
- Asta-i tot ce a spus? Nu a mai adăugat nimic altceva?

- Nu. Nu a mai spus nimic.

- Bine, în acest caz mi-am schimbat părerea şi nu mai doresc să-ţi vând cartea.

După care s-a întors la Anastasius şi l-a rugat cu lacrimi în ochi şi îşi primească înapoi cartea.

Anastasius i-a spus însă cu blândeţe:.
- Nu, frate, păstreaz-o. Este cadoul meu pentru tine.

- Dacă nu o iei înapoi, nu voi avea pace sufletească, a protestat călugărul.
De atunci, călugărul a împărţit chilia cu Anastasius pentru tot restul vieţii.

Maestrul îl lovește pe Jitoku

Jitoku era un poet rafinat, care şi-a pus în cap să studieze zen. De aceea, a stabilit o întrevedere cu maestrul Ekkei din Kyoto. S-a dus la Maestru plin de aşteptări, dar de îndată ce a intrat, a primit o lovitură de baston. S-a simţit şocat şi umilit. Nimeni nu îl mai tratase până atunci aşa. Ştiind însă că una din regulile de bază în zen era să nu vorbeşti şi să nu faci nimic până când nu erai invitat de Maestru, a preferat să plece în linişte.

S-a dus atunci la Dokuon, unul din principalii discipoli ai Maestrului, căruia i-a relatat întreaga poveste, inclusiv intenţia sa de a-l provoca pe Maestru la un duel.
- Bine, dar Maestrul a fost foarte amabil cu tine, a protestat Dokuon. Începe practica zazen şi ai să te convingi singur de acest lucru.

Jitoku a început să practice zazen. După numai trei zile şi trei nopţi, intensitatea ieşită din comun a aspiraţiei sale i-a adus o stare de iluminare la care nu ar fi sperat niciodată. Această stare de satori i-a fost indusă de Ekkei.

Jitoku s-a dus din nou la Dokuon, i-a mulţumit pentru sfat şi i-a spus:
- Dacă nu ar fi fost sfatul tău excelent, nu aş fi trăit niciodată această experienţă transformatoare care m-a uluit.

Cât despre Maestru, mi-am dat seama acum că lovitura lui nu a fost suficient de puternică.

Răbdarea Maestrului Muso

Muso, unul din cei mai faimoşi maeştri ai epocii, călătorea odată împreună cu un discipol. Cei doi au ajuns la un râu şi s-au urcat pe feribot. Chiar când să părăsească malul, un samurai beat a sărit în ultima clipă în barca supraîncărcată, mai-mai să o dezechilibreze. A început apoi să se agite, punând în pericol pe toţi pasagerii, ceea ce l-a făcut pe barcagiu să îl roage să se liniştească.

- Suntem înghesuiţi aici ca sardelele, a spus el, cu răutate.

Văzându-1 apoi pe Muso, a strigat:
- Am găsit soluţia. Haide să-l aruncăm pe sfânt peste bord!

- Te rog, i-a spus Muso, ai răbdare. Foarte curând vom ajunge pe malul celălalt.

- Ce? Eu să am răbdare? a strigat scos din fire samuraiul. Ascultă, dacă nu sari singur, te voi arunca cu mâna mea peste bord!

Calmul afişat de Maestru în faţa acestor ameninţări l-a scos şi mai tare din minţi pe samurai, care s-a îndreptat către Muso şi i-a tras un pumn în faţă, de i-a dat sângele.

Discipolul Maestrului nu a mai putut suporta. Era un om puternic, aşa că i-a spus Maestrului:
- După ceea ce a făcut, nu va mai trăi!

- De ce te superi pentru un fleac? l-a întrebat Muso, zâmbind. Numai în asemenea ocazii deosebite ne putem dovedi auto controlul. Nu uita că răbdarea înseamnă ceva mai mult decât un simplu cuvânt.

După care a compus pe loc un poem, care suna astfel:
Cel care bate şi cel care este bătut,
Sunt simpli actori într-o piesă.
Care durează la fel de puţin ca un vis.

Membrele îmbârligate

Şapte nebuni au fost invitaţi la ceremoniile care urmau să se ţină în satul vecin. Noaptea, băuţi bine, cei şapte sau întors spre casă, dar a început ploaia, aşa că s-au adăpostit sub un arbore banyan.

Dimineaţa, când s-au trezit, ei au început să se vaite în gura mare.
- Ce s-a întâmplat? i-a întrebat un trecător.

- Noaptea trecută, ne-am adăpostit cu toţii sub acest copac, domnule. Dimineaţa, când ne-am trezit, membrele noastre erau atât de încolăcite încât nu mai ştim care ale cui sunt.

- Nici o problemă, vă rezolv eu.

După care, a luat un ac şi a înţepat primul picior care i-a ieşit în cale.

- Au! a strigat unul dintre nebuni.
- Iată, a spus omul, acest picior este al tău. După care a înţepat un braţ.

- Au! a strigat altcineva, identificându-se astfel ca proprietar al mâinii respective.

Şi aşa mai departe, până când fiecare şi-a găsit mâinile şi picioarele proprii. Fericiţi, cu toată experienţa prin care au trecut, cei şapte nebuni au plecat liniştiţi mai departe.

Când inima voastră va răspunde instinctiv la bucuriile şi durerile altor persoane, puteţi fi convinşi că v-aţi pierdut egoul şi că aţi atins experienţa "stării de unitate corporală" cu întreaga rasă umană. Aceasta este adevărata iubire.

Adevărul

Viaţa este ca o ceaşcă de ceai

Adevărul nu poate fi descoperit cu ajutorul unor formule.. .

Un om îşi bea ceaiul la restaurant, împreună cu un prieten. După ce s-a uitat îndelung la ceaşca de ceai, el a spus cu un oftat:
- Vai, prietene, viaţa este precum o ceaşcă de ceai.

Celălalt s-a gândit multă vreme, şi-a privit la fel de insistent ceaşca, după care a întrebat:
- De ce? De ce crezi că seamănă viaţa cu o ceaşcă de ceai?

- De unde să ştiu eu? Ce, sunt un intelectual?

O sentinţă mai uşoară

...nici cu ajutorul calculelor...

- Prizonier, a spus judecătorul, Curtea te-a găsit vinovat la 23 de capete de acuzare. De aceea, eşti pedepsit la 175 de ani de închisoare.

Prizonierul era un om bătrân. Auzind sentinţa, el a izbucnit în lacrimi. Expresia severă de pe faţa judecătorului s-a mai înmuiat.
- Ştiu că ţi-am dat o pedeapsă severă. De fapt, nu va trebui să o ispăşeşti pe toată.

Faţa deţinutului s-a mai luminat.
- Da, da, a spus judecătorul. Ispăşeşte numai atât cât vei putea.

Servitoare mai vârstnice pentru preoţi

Un episcop a dat un decret, potrivit căruia menajerele preoţilor nu trebuie să aibă mai puţin de 50 de ani.

Odată, în timp ce făcea o vizită într-una din diocezele sale, a rămas uimit să descopere ingeniozitatea unui preot, convins că respectă porunca dacă ţine două menajere, fiecare în vârstă de 25 de ani.

Găsirea numelui pentru primul născut

.. .nici cu ajutorul numelor...

Când a sosit timpul să-i găsească primului lor născut un nume, soţul şi soţia au început să se certe. Femeia dorea să-l numească după tatăl ei, în timp ce bărbatul dorea să-i dea copilului numele tatălui său.

Neputând să găsească o soluţie de compromis, cei doi au apelat la rabin.
- Cum îl cheamă pe tatăl tău? l-a întrebat acesta pe bărbat.

- Abijah.

- Dar pe tatăl tău? a întrebat-o rabinul pe femeie.

- Abijah.

- Atunci, care-i problema? a întrebat rabinul, năuc.

- Ştii, Rabbi, tata a fost un savant, în timp ce tatăl lui a fost un hoţ de cai. Cum aş putea numi pe fiul meu după un asemenea om?

Rabinul s-a gândit foarte serios la problemă, care era într-adevăr una delicată. Peste toate, nu dorea ca una din părţi să simtă că a învins, iar cealaltă că a pierdut. De aceea, a sfârşit prin a le spune celor doi:
- lată ce vă sugerez să faceţi. Numiţi-l pe băiat Abijah. Apoi aşteptaţi să vedeţi dacă va deveni un savant sau un hoţ de cai, şi atunci veţi şti după cine l-aţi numit.

Prețul unei biciclete

... nici cu ajutorul simbolurilor...

- Am auzit că ţi-ai vândut bicicleta.

- Aşa e.

- Cu cât ai vândut-o?

- Cu 30 de dolari.

- Mi se pare un preţ rezonabil.

- Este. Dar dacă aş fi ştiut că tipul acela nu-mi va da nici un ban, i-aş fi cerut dublu.

Motivaţia muncitorului

. .. nici cu ajutorul teoriilor...

Abia întors de la un Seminar de specializare pe tema motivaţiei, un manager l-a chemat pe unul din angajaţii săi în birou şi i-a spus:
- De acum înainte, ai voie să faci planuri şi să îţi controlezi singur sarcinile. Sunt convins că în acest fel, productivitatea ta la locul de muncă va creşte considerabil.

- Voi fi plătit mai bine? a întrebat angajatul.

- Nu. Banii nu sunt un factor de motivaţie, iar dacă îţi voi creşte salariul nu vei simţi nici o satisfacţie.

- Bine, dar dacă producţia! va creşte, îmi veţi mări salariul?

- Ascultă, i-a spus managerul. Este limpede că nu înţelegi teoria motivaţiei. la această carte acasă şi citeşte-o. Vei înţelege de aici ce anume te motivează cu adevărat.

Omul a luat carte a şi a dat să plece. Înainte să iasă pe uşă, a întrebat:
- Dacă voi citi această carte, îmi veţi mări salariul?

Teoria ursulețului de pluș

Un cuplu nu ştia ce să mai facă din cauza geloziei fiului lor în vârstă de trei ani faţă de noul lui frăţior. Părinţii au găsit soluţia într-o carte de Psihologia Copilului.

Odată, când copilul era extrem de iritat, mama l-a spus:
- Puiule, ia acest ursuleţ de pluş şi arată-mi ce simţi pentru bebeluş.

Conform cărţii, copilul ar fi trebuit să arunce cu ursuleţul şi să-l ia la bătaie. Dar puştiul a înţeles altfel problema: el a luat încântat ursuleţul de un picior şi s-a îndreptat glonţ către frăţiorul lui, pe care a început să-l lovească cu el.

Nasruddin se oferă să sufle pentru a stinge un incendiu

.. .sau cu ajutorul cuvintelor...

- Aspir să aflu mai multe despre spiritualitate, i-a spus un vecin lui Mulla Nasruddin. Vrei să vii acasă la mine şi să-mi vorbeşti despre chestiunile spirituale?

Mulla nu s-a angajat să facă acest lucru. El şi-a dat seama că omul avea, într-adevăr, o scânteie de inteligenţă deasupra mediei, dar a înţeles că el credea sincer că misticismul poate fi transmis pe cale orală.

Câteva zile mai târziu, vecinul l-a strigat de pe acoperişul casei sale:
- Mulla, am nevoie de ajutorul tău. Casa mea a luat foc. Flăcările au început deja să iasă afară.

- Sigur, ori când doreşti, respiraţia mea îţi stă la dispoziţie. Poţi veni la mine şi te poţi servi oricât doreşti din ea.

Cererea dirijorului

Un dirijor făcea o repetiţie cu orchestra. El i-a spus trompetistului:
- Cred că această parte ar trebui cântată într-o manieră mai degrabă wagneriană, dacă înţelegi ce vreau să spun, mai afirmativă, ca să spun aşa, mai accentuată, cu mai mult suflet, mai multă profunzime, mai...

Dar trompetistul l-a întrerupt:
- Domnule, doriţi să cânt mai tare?

Tot ce a mai putut răspunde bietul dirijor a fost:
- Da, asta voiam să spun!

„Nu avem probleme, numai oportunități“

... nici prin sloganuri...

Un grup religios avea obiceiul să folosească un anumit hotel pentru conferinţele sale, al cărui moto era scris cu litere mari pe pereţii sălii de recepţie: Nu există probleme, numai oportunități.

Un bărbat s-a apropiat de recepţie şi a spus:

- Scuzaţi-mă, domnule, am o problemă.

Recepţionerul i-a zâmbit:.
- Domnule, noi nu avem probleme, numai oportunităţi.

- Spuneţi-i cum doriţi, i-a spus omul, impacientat. În camera pe care mi-aţi dat-o există o femeie.

Englezul care a învins în Revoluția Americană

… nici prin etichete...

Un englez a emigrat în Statele Unite şi a devenit cetăţean american.

Când s-a întors în Anglia pentru o vacanţă, o rudă l-a apostrofat pentru că şi-a schimbat cetăţenia.

- Ce ai câştigat devenind cetăţean american? l-a întrebat ea.

- Măcar de un lucru sunt sigur: am câştigat războiul în timpul Revoluţiei Americane.

Iernile rusești

... nici prin convenţii...

Când frontiera ruso-finlandeză a fost redesenată, un fermier a aflat că noua frontieră trecea drept prin mijlocul pământului său. De aceea, putea să îşi aleagă patria pe care o dorea: Rusia sau Finlanda. El a promis autorităţilor că se va gândi serios la problemă. După câteva săptămâni, a anunţat că doreşte să trăiască în Finlanda.

Un grup numeros de oficiali ruşi au venit imediat acasă la el ca să-i explice avantajele de a trăi în Rusia, nu în Finlanda.

Omul i-a ascultat, după care a spus:
- Sunt perfect de acord cu tot ce mi-aţi spus. De fapt, mi-am dorit întotdeauna să trăiesc în Maica Rusia. Dar la vârsta mea, nu cred că o să mai supravieţuiesc unei noi ierni ruseşti!

Iubirea soțului doctorand

. .. nici prin distincţii...

Un bărbat îşi dădea doctoratul în filosofie. Soţia sa nu şi-a dat seama cât de în serios îşi ia el studiile până în ziua când l-a întrebat:
- De ce mă iubeşti atât de mult?

Replica bărbatului a venit mai repede decât s-ar fi aşteptat femeia:
- Atunci când spui "atât de mult", te referi la intensitate, profunzime, frecvenţă, calitate sau durată?

Nimeni nu a reuşit să pătrundă în frumuseţea unui trandafir, rupându-i petalele.

Un cal la un pui

... nici prin statistici...

Nasruddin a fost arestat şi dus la tribunal sub acuzaţia că a împănat puii serviţi la restaurantul său cu carne de cal.

Înainte de a da sentinţa, judecătorul a dorit să afle în ce proporţie a amestecat el carnea de cal cu cea de pui.

Aflat sub jurământ, Nasruddin a răspuns:
- Jumi-juma, Onorată Curte.

După proces, un prieten l-a întrebat "ce înţelege exact prin „jumi-juma".
- Un cal la un pui.

2% dintre bărbați

Un grup de o sută de tăietori de lemne au lucrat în pădure timp de şase luni, în timp ce două femei le-au spălat hainele şi le-au gătit de mâncare. La sfârşitul perioadei, doi dintre bărbaţi s-au însurat cu cele două femei.

Ziarul local a publicat ştirea în forma următoare: „2% dintre bărbaţi s-au căsătorit cu 100% dintre femei".

Teama de şoareci

... nici prin logică...

Un bărbat uriaş se pregătea să plece din cârciumă la ora zece.

- De ce pleci atât de devreme? l-a întrebat cârciumarul.

- Din cauza neveste-mi.

- Deci până şi ţie ţi-e frică de nevastă-ta! Ce eşti tu, bărbat sau şoarece?

- De un lucru sunt absolut sigur: şoarece nu sunt, căci neveste-mi îi e frică de şoareci!

Cel mai mare om de pe pământ

Un profesor de filosofie din Paris s-a autodeclarat într-o bună zi cel mai mare om care trăieşte pe pământ şi le-a făcut studenţilor săi următoarea demonstraţie:
- Care este cea mai mare naţiune de pe pământ?

- Franţa, evident, i-au răspuns toţi, în cor.

- Şi care este cel mai mare oraş din Franţa?

- Parisul, desigur.

- Şi nu este oare această universitate locul cel mai sfânt şi mai mare din întreaga Franţă? Şi cine s-ar putea îndoi vreo clipă că cel mai nobil departament din întreaga universitate este departamentul de filosofie? în sfârşit, spuneţi-mi, cine conduce departamentul de filosofie?

- Tu, a răspuns unanim corul.

Motivul durerii de picior: bătrânețea

Doctorul:
- Durerea din picior este cauzată de vârsta dumitale înaintată.

Pacientul: .
- Mă iei drept fraier, doctore? Şi celălalt picior este la fel de bătrân ca şi cel care mă doare.

Ping-Ting se referă la foc

. .. nici prin abstracţii...

Un discipol i-a spus Maestrului zen Hogen:
- Când am studiat cu fostul meu Maestru am înţeles exact ce înseamnă zenul.

- Şi ce anume ai înţeles? l-a întrebat Hogen, curios.

- Când l-am întrebat pe Maestru cine a fost Buddha (evident, când spuneam Buddha mă refeream la Realitate), el mi-a răspuns: "Ping-ting se referă la foc".

- Bun răspuns, trebuie să recunosc, a spus Hogen, dar mă tem că l-ai înţeles greşit. Spune-mi, cum ai înţeles tu semnificaţia acestor cuvinte?

- Ei bine, a răspuns discipolul, Ping-ting este zeul focului. Să spui despre zeul focului că se referă la foc este ceva la fel de absurd ca şi cum m-ai întreba pe mine, a cărui natură adevărată este cea a lui Buddha, cine este Buddha. Cum ar putea cineva care este un Buddha, chiar dacă inconştient, să formuleze o întrebare despre cine este Buddha?

- Aha! a spus Hogen. Exact cum mă temeam. Ai luat-o complet pe arătură.

Întreabă-mă pe mine.
- Foarte bine, cine este Buddha?

- Ping-ting se referă la foc, a răspuns Hogen.

Răspunsul lui Gensha

Marele Gensha a invitat odată un oficial de la curte să servească ceaiul cu el. După saluturile protocolare, oficialul i-a spus:
- Nu aş dori să ratez şansa de a vorbi cu un mare Maestru. Spune-mi, la ce se referă afirmaţia potrivit căreia deşi avem acest lucru în viaţa noastră de zi cu zi, noi nu îl vedem?

Gensha i-a oferit o bucată de prăjitură. Apoi, i-a servit ceaiul. După ce au servit masa, crezând că Maestrul nu a auzit întrebarea pusă de el, oficialul i-a repetat-o.

- Da, da, am înţeles. Uite la ce se referă afirmaţia: ea vrea să spună că deşi avem acest lucru în viaţa noastră de zi cu zi, noi nu îl vedem.

Cei care ştiu, nu vorbesc.
Cei care vorbesc, nu ştiu.
Altfel spus, cel înţelept tace,
Cel inteligent vorbeşte, iar cel prost îşi susţine cu tărie părerea.
Adevărul se schimbă tot timpul şi nu cunoaşte decât propria sa cale.

Luminița de la intrare

Un pasager s-a rătăcit printre docurile marelui transatlantic. Când a întâlnit în sfârşit un ospătar, el l-a rugat să-l ajute să-şi găsească cabina.

- Care este numărul cabinei dumneavoastră, domnule? l-a întrebat ospătarul.

- Nu-mi amintesc, dar aş recunoaşte-o imediat, căci are o luminiţă la intrare.

Aceeași vârstă în ultimii zece ani

Judecătorul:
- Ce vârstă ai?

Acuzatul:
- 22, domnule.

Judecătorul:
- Asta ne tot spui de 10 ani încoace.

Acuzatul:
- E drept, domnule. Eu nu sunt genul care spune azi una şi mâine alta.

O actriţă bătrână:
- Sincer, nu-mi cunosc vârsta. Mi-o schimb la fiecare cinci minute...

„Nu sunt străin“

Adevărul poate fi relativ.

Un turist american a călătorit în afara ţării sale pentru prima oară în viaţă. Ajuns pe primul aeroport străin, el s-a confruntat cu prima sa opţiune dificilă: trebuia să aleagă între două culoare pentru pasageri. Pe unul scria: Cetăţeni, iar pe celălalt străini. Fără să ezite, el l-a ales pe primul.

Când i s-a spus că ar fi trebuit să o ia pe celălalt culoar, el a protestat:
- Bine, dar nu sunt un străin. Eu sunt american!

Audienţa a fost un dezastru

Când dramaturgul englez Oscar Wilde a ajuns noaptea la club, după ce a participat la premiera unei piese de-a sa, al cărei eşec a fost total, cineva l-a întrebat:
- Hei, Oscar, cum a mers piesa?

- O, piesa a mers excelent, a răspuns Wilde. Din păcate, audienţa a fost complet nepotrivită.

Cântecul păsărilor din sudul Chinei

Adevărul poate fi concret...

Un călugăr i-a spus odată lui Fuketsu:
- Ai afirmat odată ceva care m-a uluit, şi anume, că adevărul poate fi comunicat fără să vorbeşti şi fără să taci. Ce ai vrut să spui prin aceste cuvinte?

- Ah, i-a răspuns Fuketsu, dacă ai şti cum cântau păsările când înfloreau copacii, primăvara, pe vremea când eram copil!...

Gândesc, deci sunt inconştient. Atunci când gândesc, nu sălăşluiesc în lumea ireală a abstracţiei: sau a trecutului, sau a viitorului.

Broasca şi marea

. .. dar nemăsurabil

O broască a trăit toată viaţa intr-o fântână. Într-o zi, s-a trezit cu surprindere cu o altă broască.

- De unde ai venit? a întrebat-o ea.

- Din mare. Acolo trăiesc eu.

- Cum este marea? Este la fel de mare ca şi fântâna mea?

Broasca cea nouă a început să râdă:
- Nici nu încape comparaţie.

Broasca-gazdă s-a prefăcut interesată de poveştile noii veni te, dar in sinea sa se gândea: "Dintre toate mincinoasele pe care le-am întâlnit în viaţa mea, aceasta este cu siguranţă cea mai mare şi cea mai neruşinată".

Frânghia deasupra prăpastiei

Adevărul este sinonim cu acţiunea.

Discipolii lui Baal Shem l-au întrebat odată pe acesta:
- Spune-ne, iubite maestru, cum trebuie să-i slujim lui Dumnezeu?
- De unde să ştiu eu? le-a răspuns acesta.

după care le-a spus următoarea poveste:
Un rege avea doi prieteni, care au fost găsiţi vinovaţi de crimă şi condamnaţi la moarte. Deşi îi iubea sincer, regele nu a îndrăznit să-i graţieze, ca să nu dea un exemplu prost pentru restul poporului.

De aceea, a dat următorul verdict: o frânghie urma să fie întinsă pe deasupra unei prăpăstii adânci, iar cei doi trebuiau să treacă peste ea. Dacă scăpau cu viaţă, erau liberi să plece. Dacă ar fi căzut, pedeapsa cu moartea ar fi fost împlinită.

Primul dintre cei doi a reuşit să treacă cu bine. Rămas în urmă, celălalt i-a strigat:
- Spune-mi, prietene, cum ai reuşit?

- De unde să ştiu eu? i-a răspuns primul. Tot ce am făcut a fost următorul lucru: când simţeam că mă înclin într-o parte, mă balansam în partea opusă.

Nu poţi învăţa să mergi pe bicicletă discutând într-o sală de clasă.

Adevărul de acasă

Cum îi poţi vorbi despre ocean unei broaşte care trăieşte într-o fântână; Sau despre realitate unui teolog?

***

Un băieţel l-a întrebat pe un electrician:
- Ce este, de fapt, electricitatea?
- Sincer, nu ştiu, fiule. Ştiu în schimb să o folosesc ca tu să ai lumină [1].

***

Un om l-a rugat pe Bayazid să-l accepte ca discipol.
- Dacă ceea ce cauţi este Adevărul, i-a spus Bayazid, trebuie să îndeplineşti anumite cerinţe şi să respecţi anumite îndatoriri.

- Care sunt acestea?

- Va trebui să cari apă, să tai lemne, să faci curat şi să găteşti.
- De fapt, eu caut Adevărul, nu o slujbă, i-a răspuns indignat omul, după care a plecat.

***

La scurt timp după moartea lui Rabbi Mokshe, Rabbi Mendel din Kotyk l-a întrebat pe unul din discipolii acestuia:

- Cărui fapt îi acorda maestrul tău cea mai mare importanţă?

Discipolul a reflectat o clipă, după care a răspuns:
- Celui cu care tocmai se ocupa în clipa respectivă.

„Tu ai măduva mea“

Adevărul este exprimat cel mai bine prin tăcere...

Bodhidharma este considerat primul patriarh Zen. El a fost cel care a adus budismul din India în China, în secolul VI. Când s-a decis să se întoarcă acasă, el şi-a

[1] *N.tr. Joc de cuvinte: "ca să te luminez".*

adunat discipolii chinezi, urmând să-l propună pe unul dintre ei ca succesor. Pentru a le testa puterea de percepţie, le-a pus următoarea întrebare:
- Ce este Adevărul?

Dofuku a spus:
- Adevărul este dincolo de afirmaţie şi de negaţie.

Bodhidharma i-a spus:
- Tu ai pielea mea.

Călugărul Soji a spus:
- Este precum viziunea lui Ananda despre Ţinutul lui Buddha: o străfulgerare care nu durează decât o singură clipă, dar care este eternă.
- Tu ai carnea mea, i-a spus Bodhidharma.

Doiku a spus:
- Cele patru elemente: aerul, apa, focul şi pământul, sunt goale. Adevărul este Vid.

- Tu ai oasele mele, i-a spus Bodhidharma.

În sfârşit, maestrul l-a privit pe Eka, care s-a înclinat în faţa lui, a zâmbit şi a tăcut.

Bodhidharma l-a spus:
- Tu ai măduva mea (în fiziologia spirituală, se consideră că principalul canal prin care trece energia fundamentală a fiinţei, în ascensiunea ei către conştiinţa divină, trece prin măduva spinării, ajunge la creier şi iese prin creştetul capului.).

Hui-neng este succesorul

Cel de-al cincilea patriarh zen, Hung-jun, l-a ales drept succesor pe Hui-neng dintre 500 de călugări.

Întrebat de ce a făcut această alegere, el a răspuns:
- Ceilalţi 499 mi-au demonstrat că înţeleg perfect ce înseamnă budismul. Singur Hui-neng a dat dovadă că nu înţelege nimic din el. Standardele obişnuite nu se aplică acestui om. De aceea, misiunea transmisiei autentice a căzut asupra lui.

Nu induce în eroare juriul

... şi are nevoie de cea mai mare realizare a spiritului uman: o minte deschisă...

Legenda spune că atunci când provincia New Mexico a devenit parte integrantă din Statele Unite ale Americii şi în noul stat s-a deschis prima sesiune a tribunalului, judecător era un fost cowboy şi fost luptător împotriva indienilor. El şi-a ocupat locul la tribună şi procesul a început.

Primul caz a fost acela al unui bărbat acuzat de furtul unor cai. Acuzarea şi-a susţinut din plin cauza, în timp ce apărarea şi martorii acesteia abia dacă au fost ascultaţi.

În sfârşit, avocatul apărării s-a ridicat şi a luat cuvântul:
- Şi acum, onorată instanţă, aş dori să prezint şi punctul de vedere al clientului meu.

- Stai jos, i-a răspuns judecătorul. Acest lucru nu este necesar. Nu ar face decât să inducă juriul în eroare.

****

Dacă ai un ceas,
Ştii cât este ora.
Dacă ai două ceasuri,
Nu poţi fi sigur niciodată...

Ciocănitul din inima aspirantului

. .. şi de o inimă curajoasă...

În inima aspirantului s-a auzit un ciocănit puternic.
- Cine-i acolo? a întrebat el, speriat.

- Eu sunt, Adevărul, a venit răspunsul.

- Nu fi ridicol. Adevărul vorbeşte prin tăcere.

Într-adevăr, ciocănitul a încetat, spre marea uşurare a aspirantului..

Ce nu şti a el era că ciocănitul era produs chiar de bătăile inimii sale. Adevărul care ne eliberează este aproape întotdeauna cel pe care nu dorim să-1 auzim.

De regulă, atunci când spunem că ceva nu este adevărat; de cele mai multe ori dorim să spunem: "Nu-mi convine”.

O scrisoare chinezească de respingere

Claritatea lui nu trebuie ocultată de politeţe...

Iată cum a sunat bileţelul care însoţea manuscrisul respins, trimis înapoi autorului de către o editură chineză: "Am citit cu cea mai mare atenţie manuscrisul dumneavoastră. Din păcate, ne temem că dacă am publica acest manuscris excepţional, ne-ar fi imposibil să mai publicăm vreodată ceva, căci cu greu poţi găsi o lucrare care să se ridice la o asemenea valoare. Nu credem să mai apară ceva comparabil în următoarea sută de ani. de aceea, spre marele nostru regret, suntem nevoiţi să vă returnăm incredibila dumneavoastră operă. Vă rugăm de o mie de ori să ne scuzaţi slăbiciunea şi îngustimea de spirit".

Cine conduce?

... nici de modurile culturale de exprimare.

O americancă ce lua lecţii de dans într-o şcoală de modă veche avea tendinţa incontrolabilă de a-şi conduce partenerul.

Acesta a protestat de multe ori:
- Hei, cine conduce aici, tu sau eu?

Într-o zi, partener de dans s-a nimerit a fi un chinez. După câteva minute de dans, acesta i-a şoptit politicos la ureche:
- Nu crezi că ar fi mult mai avantajos dacă atunci când dansează - doamna ar renunţa la ideile preconcepute în ceea ce priveşte direcţia în care trebuie să se deplaseze cuplul?

Cu siguranță, mergi la Calcutta

Uneori, el este ascuns chiar de el însuşi...

Doi vânzători ambulanţi s-au întâlnit pe peronul gării.
- Salut.

- Salut.

Tăcere.
- Unde ai plecat?

- La Calcutta. Tăcere.

- Ascultă! Deşi mi-ai spus că mergi la Calcutta, ştiu eu ce gândeşti: că eu voi fi convins că mergi la Bombay.

Întâmplător, eu ştiu exact că mergi la Calcutta, aşa că de ce nu-mi spui adevărul?

Bețivul căzut în hazna

. .. alteori, este revelat chiar de către minciună. . .

Un beţiv care rătăcea pe străzile oraşului în timpul nopţii a căzut într-o hazna. În timp ce se bălăcea în lichidul greţos, el a început să strige: "Foc! Foc! Foc!"

Mai mulţi trecători l-au auzit şi au alergat să-l salveze. După ce l-au scos de acolo, ei l-au întrebat de ce striga "Foc!", deşi nu ardea nimic.

Răspunsul lui a fost unul clasic:
- Ar mai fi sărit vreunul dintre voi să mă salveze dacă strigam: "Rahat"?

„Tată, m-am întors“

Un soldat a fost trimis urgent acasă de pe front, căci tatăl său se afla pe patul de moarte. S-a făcut această excepţie pentru el deoarece el era singura rudă a bătrânului.

Când a intrat în Camera de Reanimare, el şi-a dat seama că cel ascuns sub tuburi şi aparaturi nu era de fapt tatăl său. Se pare că cineva făcuse o greşeală îngrozitoare şi că alt soldat ar fi trebuit să fie. În locul lui.

- Cât mai are de trăit? l-a întrebat el pe doctor.

- Nu mai mult de câteva ore, i-a răspuns acesta. Ai ajuns la timp.

Soldatul s-a gândit la bietul fiu al bătrânului, care se lupta numai Dumnezeu ştie pe unde, la mii de kilometric distanţă. S-a gândit apoi la bătrân, care se agăţa de viaţă cu ultimele puteri, în speranţa de a-şi mai revedea o dată fiul înainte de a muri.

Drept care, s-a hotărât. S-a aplecat peste bătrân, i-a luat mâna în mâna sa şi i-a şoptit:
- Tată, sunt aici. M-am întors.

Bătrânul a strâns mâna ce i se oferea. Ochii săi orbi s-au deschis şi au rătăcit prin cameră, iar pe faţă i-a apărut un zâmbet. Când a murit, o oră mai târziu, el mai zâmbea încă.

Tatăl victimei

... dar pe riscul fiecăruia.

Într-un mic orăşel s-a petrecut un accident de maşină. Mulţimea a înconjurat victima, astfel încât un reporter de la ziarul local nu s-a putut apropia ca să-i vadă chipul.

Disperat, prin minte i-a trecut o idee salvatoare:
- Eu sunt tatăl victimei. Faceţi-mi loc! Mulţimea i-a făcut imediat un culoar, ca să treacă. Ajuns la locul accidentului, el a descoperit, stânjenit, că singura victimă fusese un măgar.